

SONG HÀ

Ký Sự

Đời Vợ

và

NHỮNG CHUYỆN XIZ THỜI SINH VIÊN

NHÀ XUẤT BẢN
DẠN TRÍ

1988
BOOKS

Unfaiththful là bộ phim nổi tiếng của Mỹ về khủng hoảng hôn nhân. Nội dung phim nói về vợ chồng Edward và Connie, tuy yêu nhau nhưng đời sống hôn nhân đã dần giết chết những lãng mạn tinh tế buổi ban đầu. Điều này đã khiến Connie xiêu lòng và rơi vào một cuộc tình vụng trộm với một gã đàn ông đào hoa lạ mặt. Bộ phim đã giúp Diane Lane – người đóng vai Connie được đề cử giải Oscar cho Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm 2003.

Là bộ phim được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Kauri Hart Hemmings. Từng giành được 44 giải thưởng lớn nhỏ, trong đó có giải Phim tâm lý xuất sắc và Kịch bản chuyển thể xuất sắc.

Tạm biệt tình yêu của anh, tạm biệt người bạn của anh. Nỗi đau của anh. Niềm vui của anh. Tạm biệt!

Cưỡng cơn giá bắc của tác giả Daniel Glattauer

(1). Xê-rét: rượu nho Tây Ban Nha.

(1). Sean Connery: ngôi sao điện ảnh kì cựu của Hollywood, nổi tiếng với vai diễn siêu điệp viên James Bond - 007.

(2). Johnny Depp: ngôi sao điện ảnh Mỹ.

(3). David Beckham: ngôi sao bóng đá Anh, đồng thời nổi tiếng vì vẻ đẹp ngoại hình.

(4). Cary Grant: tên thật là Archibald Leach, người Anh, là một nam tài tử điện ảnh nổi tiếng, từng vinh dự nhận tượng vàng Oscar.

(5). Hugh Grant: sinh năm 1960, người Anh, là diễn viên điện ảnh nổi tiếng, được mệnh danh là “Ông hoàng của phim lãng mạn.”

(6). Russell Grant: sinh năm 1951, người Anh, là một nhân vật nổi tiếng trong ngành truyền thông. Ông có ngoại hình rất béo.

(7). Jim Royle: một nhân vật trong serie phim hài của Anh là “Gia đình Royle”, có ngoại hình béo, lùn và hàng râu quai nón.

(8). Johnny Vegas: diễn viên hài người Anh, có chất giọng khàn và ngoại hình rất béo.

(1). Thần Cupid: thần tình yêu trong thần thoại La Mã. Trong thần thoại Hy Lạp, vị thần này có tên là Eros.

(1). Soap-on-a-rope: bánh xà phòng có dây treo.

- (1). Sparta: một thành bang nổi tiếng của Hi Lạp thời cổ đại.
- (1). Mozzarella: một loại pho-mát được làm từ nguyên liệu đặc trưng sữa bò, xuất xứ Newzealand.
- (2). Parmesan: một loại pho-mát nguyên miếng của vùng Parma (Ý) thường được làm từ đậu nành.
- (3). Spaghetti: một loại mì nổi tiếng của Ý.
- (4). Núi lửa Vesuvius: nằm ở phía nam thành phố Naples, nước Ý. Được xem là ngọn núi lửa nguy hiểm nhất thế giới.
- (1). Adrenaline: một chất nội tiết có tác dụng gây hưng phấn tinh thần.
- (1). Cotton: bông.
- (2). Kashmir: một bang của Ấn Độ, nơi nổi tiếng về các sản phẩm dệt lụa, dệt len.
- (3). Đồng thau: đồng pha thiếc.
- (4). Ritz: một khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris, Pháp.
- (5). SanFranciso: thành phố thuộc bang California, nước Mỹ.
- (6). Cầu Cổng Vàng: cây cầu treo dây võng dài nhất thế giới, bắc qua eo biển giữa vịnh San Franciso và Thái Bình Dương.
- (7). The Platium News: Tin tức Bạch kim.
- (8). Brandy: tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến bằng cách chưng cất trái cây.
- (9). Whisky: loại rượu có nguồn gốc từ nước Anh, được sản xuất bằng cách lên men và chưng cất.
- (1). Hamburgers: loại bánh được làm từ bột mì, bơ, trứng sữa, vừng và một số gia vị khác.
- (2). Elvis Presley: ca sĩ, diễn viên người Mỹ, được mệnh danh là vua nhạc rock and roll.
- (3). Flisnttones: tên bộ phim hoạt hình nhiều tập của Mỹ kéo dài từ năm 1960 – 1966.
- (1). The full monty: Những chàng trai bụi đời.
- (2). Kèn túi: một loại nhạc cụ hơi của người Scotland, có phần bầu kèn là một chiếc túi da.
- (3). You can leave your hat on: Anh hãy bỏ mũ ra.

- (1). Spa: thẩm mỹ viện.
 - (2). Eurostar: tàu điện cao tốc lớn nhất của Pháp.
 - (3). Transpennine Express: tàu tốc hành của Newcastle vùng Đông Bắc nước Anh.
 - (4). Orient Express: tàu tốc hành của Pháp.
- (1). Hat-trick: thuật ngữ của môn bóng đá, chỉ thành tích ghi bàn đặc biệt của một cầu thủ, ba lần sút tung lưới đối phương trong một trận đấu.
 - (2). Phòng Bầu Dục: phòng làm việc của tổng thống, nằm trong Nhà Trắng, phủ tổng thống của nước Mỹ.
- (1). Odysseus (Ô-đi-xê): một người anh hùng trong truyền thuyết Hi Lạp cổ đại, nhân vật chính trong trường ca Odysseus của Hô-me.
 - (2). Trojan (Tơ-roa): thành bang thuộc Hy Lạp cổ đại, nơi xảy ra cuộc chiến tranh nổi tiếng được mô tả trong trường ca I-li-át.
 - (3). Paris Match: tạp chí tuần của Pháp đăng tin trong nước và quốc tế về cuộc sống của các ngôi sao nổi tiếng.
- (1). I love you! : Anh yêu em!
 - (2). Download: tải xuống từ Internet.
- (1). Paul McCartney: ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng người Anh, thành viên ban nhạc lừng danh The Beatles.
 - (2). Maca: tên gọi thân mật của Paul McCartney.
- (1). Christian Dior: nhà thiết kế thời trang của Pháp, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng mang tên ông.
 - (2). Giorgio Armani: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Ý. Thương hiệu Armani do ông xây dựng được coi là một trong bốn thương hiệu thời trang sang trọng nhất nước Ý.
 - (3). Ralph Lauren: nhà thiết kế thời trang của Mỹ, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới.
 - (4). Alexander McQueen: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nước Anh.
- (1). Observer: người quan sát.
 - (2). Honolulu: thủ phủ của bang Hawaii(Hoa Kỳ), một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Mượn ý thơ của chị Nguyễn Thiên Ngân

Olga Fyodorovna Berggolts (sinh ngày 16 tháng 5 năm 1910, mất ngày 13 tháng 11 năm 1975) là nữ nhà thơ, nhà văn Liên Xô. Bà nổi tiếng nhất với những tác phẩm sáng tác trong thời kì Leningrad bị bao vây.

Marai Sandor: Sándor Marai (tên khai sinh: Sándor Károly Henrik Grosschmid de Mara, tên tiếng Anh: Alexander Marai) - 11/04/1900 – 21/02/1989, là một nhà văn và nhà báo Hungary.

1. Zizel: Vợ balet ke về những cô gái trinh bị phụ tình, cứ đêm đêm hiện lên bên đầm lầy, nhảy một điệu múa ma. Nếu khi ấy có người đàn ông nào lạc đến đó sẽ bị cuốn vào điệu nhảy cho đến sáng, kiệt sức mà chết.

2. Ốp: Viết tắt của từ ký túc xá (tiếng Nga), cũng có nghĩa là nơi ở tập trung của những người Việt Nam ở Nga, sau này Ốp còn mang nghĩa là trung tâm buôn bán của người Việt.

3. Na-dạt: Quay lại.

4. Xanh: Từ lóng chỉ đô la Mỹ.

5. Đỏ: Từ lóng chỉ vàng.

6. Đôm: Nhà, được dùng với nghĩa Trung tâm chợ, buôn bán của người Việt

7. Nhianhia: Nhũ mẫu, người trông trẻ

8. Papka: File đựng giấy tờ

Trạm thu phát gốc (hay còn gọi là trạm gốc): là một phần của mạng thông tin di động GSM, chịu trách nhiệm truyền và giao tiếp giữa điện thoại di động và hệ thống chuyển mạch. Trạm gốc thực hiện việc truyền các kênh thoại đã mã hoá, cấp phát các kênh sóng cho máy điện thoại di động, quản lý chất lượng truyền và nhận thông qua giao tiếp bằng sóng cao tần và thực hiện nhiều việc khác liên quan tới mạng truyền dẫn bằng sóng radio.

Ngũ Lương Dịch là nhãn hiệu rượu nổi tiếng Trung Quốc, giá khá cao. Đây là loại rượu mạnh, từ năm mươi độ trở lên.

Thanh nhất sắc là thuật ngữ chơi mạt chược.

Chính hiệp là cơ quan tương tự Mặt trận Tổ quốc của Việt Nam.

Kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông hoàn hảo: trẻ tuổi, giàu có, đẹp trai, có học.

Weibo là mạng xã hội lớn ở Trung Quốc, tương tự facebook.

Ký sự này được viết lại từ chuyện đời của tôi, hay nói một cách hình ảnh, nó là vô vàn những lát cắt cuộc sống của một kẻ vẫn hay bị coi là lập dị và đầy mâu thuẫn. Những con người đã gặp, đã từng yêu, những ân oán quá khứ. . . tưởng đã khép lại trong lòng, nhưng một mai thức dậy, tất cả chợt ùa về như những món nợ để đời. . .

Lời tựa

Mấy năm gần đây, cái tên Song Hà, chủ nhân blog Boy Gia's đã thực sự trở thành một hiện tượng của văn học online. Là tác giả của nhiều truyện dài, truyện ngắn và tạp văn từng nhận được hàng chục nghìn lượt like trên facebook, fanpage và blog, điều gì khiến Song Hà được yêu mến đến vậy?

Đó chính là lối viết điêu luyện, với giọng điệu vừa tung tung vừa phóng khoáng nhưng cũng hết sức mộc mạc và chân thật của cây viết cá tính này. Văn phong Song Hà hấp dẫn và cuốn hút người đọc ngay từ những dòng đầu tiên bởi sự hài hước, dí dỏm, ngang tàng, nhưng ẩn sâu sau tiếng cười là vị mặn chát của nỗi buồn, nước mắt và sự ngậm ngùi.

Từ “Ra mắt gia đình ex”, “Tôi đi tán gái”, “Ranh con tên Ly”, đến “Ký sự đòi nợ” và “Những chuyện XiZ thời sinh viên”, cây bút này đã có những bước đột phá rất táo bạo về bút pháp. Trong một cốt truyện gần như “không có chuyện” và ít kịch tính, tác giả vẫn dẫn dắt người ta đi hết trang này đến trang khác bằng lối kể duyên dáng; thô mộc nhưng sinh động và cực kỳ tự nhiên. Anh có biệt tài “lạ hóa” những sự vật, tình huống rất đời bình thường nhờ cảm quan nhạy bén và khả năng diễn đạt độc đáo. Các con chữ qua tay Song Hà dường như được “sống” lại và trở nên sinh động một cách đáng kinh ngạc.

Người trẻ đọc Song Hà để được vui, được cười và thấy mình đáng yêu hơn khi bắt gặp hình bóng của chính mình trong đó. Người có tuổi đọc Song Hà là tìm về kỷ niệm của một thời đã xa; để rung rung

thương nhớ, băng khuâng, tiếc nuối và nhẹ lòng hơn khi gập lại trang sách cuối cùng.

Ban Biên tập

Chương 1

Tôi sinh ra ở miền quê nổi tiếng với hai món đặc sản, đó là giò Lào và kẹo cu đơ. Nơi tôi sống là thị trấn nhỏ như lòng bàn tay. Tốt nghiệp đại học, sau khi lông bông làm đủ thứ nghề nhưng chẳng ăn thua, tôi từ giã Hà Nội trong một ngày trời mưa tầm tã với cái balo căng phồng; bên trong có mấy bộ quần áo cũ, chiếc khăn len màu lông chuột bạn gái tặng, cuốn sổ nhật ký của hai đứa, và một trời thương nhớ đã bỏ lại sau lưng.

Về quê, ông chú thấy tôi suốt ngày đi ra đi vào vô tích sự bèn xin cho chân trông coi kho vật liệu của huyện. Công việc chẳng có gì. Hàng ngày tôi dậy lúc 7 giờ sáng, vệ sinh cá nhân xong, rang bát cơm nhai vùi nhai vàng rồi phóng xe máy đi làm. Ở chỗ làm, tôi chủ yếu gõ i để m số lượng vật liệu xuất nhập kho và ngáp hoặc lơ mơ ngủ gật. Trong giấc ngủ vật ở kho vật liệu, tôi thường mơ thấy những ngày dật dẹo ở Hà Nội, với mớ tình từng khiến trái tim tôi đau đốn, tuyệt vọng. Tỉnh dậy có lần tôi ôm mặt khóc vì nhớ người yêu cũ, nhớ những ngày vật vã vì đói rét và tủi nhục đã qua.

Nhà tôi có ba người, bố mẹ và tôi. Anh chị và đứa em gái đã lập gia đình, không sống cùng chúng tôi. Câu chuyện sau đây được bắt đầu từ một lần cùng mẹ tôi đi đòi nợ.

Mẹ tôi buôn bán nhỏ ở chợ Phố. Cách đây một năm, bà cho một người đàn ông tên Việt, mọi người vẫn gọi là Việt lơ, vay 25 triệu để “mãn ăn”. Chỗ bạn hàng quen biết nên chỉ tính lãi bằng lãi ngân hàng. Cho vay đâu được nửa năm thì mẹ tôi có việc nên đòi lại. Lần nữa ông Việt chỉ trả được hết tiền lãi, còn số nợ gốc đòi hết

lần này đến lần khác nhưng đều bất thành, vì nghe nói ông này đang gặp khó khăn. Đến lần thứ mười mấy thì điện thoại di động Việt lơ tồ tí te, mẹ giao cho tôi nhiệm vụ truy tìm hành tung con nợ.

Tôi gõ i vắ t chân uố ng trà, thắ y cuố n danh bạ điện thoại trên tủ, bèn nảy ra ý nghĩ thử tìm số́ điện thoại cố định ông Việt xem sao. Nhà ông này ở Sơn Xuân, sang đắ y cách một con sông, tôi chưa đắ n vùng này bao giờ.

Lật trên tay cuố n sổ dày cộp, dừng lại ở trang những người tên Việt ở địa chỉ trên. À đây rồi, gọi thử từng số́ một cho chắ c.

“A lô có phải bác Việt đó không ạ?”

“Việt mô? Chú là ai?”

“Dạ Việt hay nhập hàng ở Phồ́ Châu phải không ạ?”

“Lầ m rồi nha, Việt ni đi cày nha... Tút... Tút... Tút”

Số́ khác.

“Nhà bác Việt hay đi nhập hàng phải không ạ?”

Giọng bà già nào đắ y.

“Đây cũng có Việt, chơ mà Việt nhà tui hay đi rèo lộn đực đi phủ tề, lầ m cụng nên con ạ.”

Vừa bực vừa tức cười rung cả rồ n.

Thử gầ n chục phát như thế́ thì toàn gặp Việt mầ n thịt lộn, Việt cự chiế n binh, Việt giáo viên về hưu... Đến lầ n thứ n thì bắ t đầ u hay.

“A lô cho cháu gặp bác Việt... Bác Việt nhập hàng...”

Suýt rụng tim vì giọng một con bé thỏ thẻ trả lời.

“Có chuyện chi khung eng? Mà eng tên chi, nhà ở mô, eng quan hệ rãng với bô´ em?”

Con hâm này hỏi khí nhiề`u, dồ`n dập như muố`n áp đảo mê`nh.

“Eng là bạn... À quên... Bô´ eng là bạn bô´ em...”

Ranh con e hèm rô`i gắ`t lời ngay.

“Láo hè, tuổi chi mà bạn bô´ người ta, tuổi Tý à?”

Cuố`ng luôn rô`i.

“Chẳ`ng may anh lữ mô`m... Anh... Anh xin lỗi. Bô´ Việt ở nhà khung em? Mà em là con thứ má`y rứa, chắ`c xinh gái lắ`m hè, vì thắ`y đanh đá quá.”

“Rứa xinh mới đanh đá à? Em xắ`u mù mịt nhưng vẫn điêu đó.”

“Khung tin. À mà nhà em ở chộ mô hè?”

“Hỏi chi kị rứa?”

“Hỏi để khi mô rãnh qua rủ bô´ em đi bắ`n chim cho vui.”

“Bô´ em thềm đi chơi với trẻ trâu à? Có lẹ nõ phải?”

Đồ`i đáp vòng vèo một hồ`i chả ra đâu vào đâu, thông tin có được không đáng kể, chưa nói có khả năng trật lắ`t vì nghe giọng ranh con này cũng cáo già quá trời. Nhưng phải thừa nhận con bé ăn nói sắ`c sảo, dứt khoát, kiêu của gái từng trải, ít ra là không quắ`n quanh sau lữ tre.

Một tiế`ng sau, tự nhiên ngứa ngáy muố`n chọc tức ranh con bèn bô´c máy gọi lại.

“Ai gọi đó?”

Giọng bà già nhão nhão, bỏ xù rồ`i.

“Chào bác, bác ăn cơm chưa ạ? Cháu là bạn của ... đây mà.”

Hồ` hồ`, chả biế` t nó tên chi, cứ gọi bừa lí nhí trong cổ.

“Chi rứa cháu? Gặp Huyê`n á? Huyê`n hâ`n đi mô rồ`i a.”

“Dạ đúng rồ`i, cháu gặp bạn Huyê`n tí... Bạn nó không có nhà ạ bác? Rứa phiê`n bác đọc cho cháu số` điện thoại Huyê`n với ạ, cháu mới mấ`t máy nên không nhớ số` Huyê`n nữa bác ạ. Lạnh bác hè.”

Bà già lục lọi một lúc rồ`i cũng mò được số` con bé. Cảm ơn rồ`i rít, còn dặn bác già rồ`i nhớ mặc cho á`m vào nha, chơ trời ni là gió độc lắ`m đó bác, thôi cháu lượn.

Có được số` ranh con rồ`i, ngô`i nghĩ lảng nhãng mãi. Nhắ`n tin là hạ sách, nói chuyện thì bắ`t đầ`u chém gió rằng đây cho muọt, được vài câu nó dập máy thì bách nhục.

Cuố`i cùng lắ`y hế`t can đảm gọi cho ranh con.

“Hê lô chào bạn khi nãy nha!”

“Đứa mô đó? Hây, đưa mô hâ`y?” “Khiê`p, nhanh quên rứa.”

“À... Eng hô`i nại ạ! Nhớ em à, hihì. Răng biế`t số` rứa nả?”

Choáng luôn, tỉnh như ruồ`i mới kinh.

“Anh nhờ tổng đài Viettel truy mà. Mưa lạnh em hè, em đang làm chi đó?”

“Mâ`n chi mô, em đang ngô`i bê`p nhà bạn. Gọi có việc chi nữa eng? Hay chỉ để tán tỉnh linh tinh thôi, hihì.”

“Tán thì để khi khác, mà anh cũng nỏ có nhu cầu nó, người yêu anh ghen chết.”

“Hiiiiii, sợ rồi à.”

Buôn độ nửa tiếng thì lòi ra tí thông tin không biết thật bao nhiêu phần. Ranh con chỉ là hàng xóm ông Việt con nợ kia, học năm thứ ba trường gì gì trong Hà Tĩnh, đang chờ đi thực tập. Hỏi địa chỉ cụ thể nhà ông kia thì nó chỉ vòng vèo, đại khái đến dốc tắt thì đi đò qua sông, đi đoạn nữa gặp ngã ba thì rẽ trái đi thẳng 200 mét gặp ao muông lại rẽ phải... Linh tinh beng cả lên.

Báo cáo với mẹ xong thì nhận lệnh chiêng mai nắng ráo mang giầy biên nợ xuống nhà đòi. Tôi hỏi, “Có cần mang dao đi không?”. Bà lừ mắt, “Chi mà phải rứa”.

Tôi trước hôm xuống nhà lão con nợ, cũng nhắn tin qua lại với em Huyền, nhưng giầy tiết vụ xuống đó đòi nợ. Cái xã heo hút ven sông ấy quá lạ lẫm với tôi, trước tới nay cũng chả quen em nào xã ấy để mà bốc phét.

“Hi em, buổi tối vui vẻ nhé.”

Phóng một cái tin vô thưởng vô phạt, vì cũng đang nằm quèo trong chăn, rảnh mà.

15 phút sau mới có phản hồi.

“Uh, lạnh quá đi mất.”

Bỏ khi, trả lời cộc vãi.

“Lạnh thế này mà có ngô nướng chén thì vui em nhỉ, chỗ em nhiều ngô không, hôm nào anh xuống xin ít?”

Lại mất 10 phút sau.

“Dám xuống không mà nói? Chỉ được cái ba hoa cụng nên.”

Tụt hết cả hứng của trẫm, hay văn tôi không hay, kém mượt mà nên em í trả lời khô khan nhỉ? Mấy năm học xây dựng với cơ khí toàn khung với thép, kết cấu với áp lực... thì lấy đâu ra văn vẻ cơ chứ? Nghĩ mà hận tay hiệu trưởng không cho phụ đạo thêm môn văn.

Bấm cái tin cuối cùng rồi tắt máy đi ngủ, cóc thềm chờ trả lời.

“Em điệu quá, mất hứng...”

Mục lục

Lời tựa

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[NHỮNG CHUYỆN XIZ THỜI SINH VIÊN](#)

[Nhập phòng](#)

[Cơm nội trú](#)

[Những di nhân phòng 212](#)

[Trời sinh Khoa sao còn sinh Biển?](#)

[Tình đầ`u của Biển và hôm nay chị Dung mặc màu gì?](#)

[Suýt mấ`t đời trai vì một thắ`ng bóng kín](#)

[Vũ điệu hắ`c lầo](#)

Khoa diên

Di nhân Giang say

Ý kiến độc giả

Chương 2

áng lộ mọ bật nguồ`n con C3 ghé lên xem đê`m qua em Huyê`n
Snhắ`n gì không. À hai tin, viê`t gì dài ghê.

“Anh nói gì nghe lạ rứa, làm em giật mình. Xin lỗi vì tụt mắ`t cái hứ`ng của anh nha.”

Cái thứ hai.

“Mô rô`i? Giận rô`i cụng nê`n? Gọi nói chuyện nha, tự nhiên thích nghe giọng anh mới chít chơ, hjhj.”

Có mắ`y chữ mà đọc lại mãi, say sưa như đê`m tiê`n. Kể ra cũng ảo thật, chỉ nghe giọng, nói dăm ba câu mà thích thích, hóa ra cái sự yêu đương nó chỉ tâ`m phào thê` này thôi à?

Kê, hàng này cứ ủ đầ`y đã, ai biê`t *nác sông Lam rằ`ng là trong là đực*, hê hê. (Nhắ`c mới nhớ, các cụ ngày xưa kỳ cục thật, nác trong là rằ`ng, đực là rằ`ng mà còn phải hỏi, có nhắ`t thiê`t phải mang kính lúp ra soi không?)

2 giờ chiê`u chở mẹ đi.

Quanh co hơn mắ`y cây sô`, đê`n đô`c tắ`t thì xuô`ng xe, bắ`t đò ngang qua sông. Bên kia sông toàn một màu xanh bạt ngàn của tre, xa xa là dải núi tím mờ, mây trắng vắ`t vèo như chiê`c khăn voan mê`m mại. Cảnh đẹp mê` mẩn, tự nhiên thắ`y hô`n chùng xuô`ng. Liệu bên kia sông có cô hàng xén rằ`ng đen, cười như mùa thu tỏa nắ`ng đang đợi ta không nhỉ? Khiê`p, hôm nay lã`ng mạn kính người, hehe.

Sang sông xong, hỏi đường mãi mới mò được vào ngõ ông kia.

Mẹ dặn, “Vô đó thì cứ kêu dạo ni nhà túng thiế u bèo nhèo nghe chưa? Nói là xin được việc rô i, nhưng người ta đang câ n tiề n thuố c nước, câ n gấ p tiề n.”

Tôi bảo, “Đi đòi nợ cứ lừ lừ mắ t nó mới sợ mà trả, nói nhiề u vô ích.”

Mẹ tôi lườm, “Kêu túng là đủ rô i”.

Vào nhà chó sửa inh tai, chưa kịp định thầ n thì có con bé nhìn duyên góm, lò dò bước ra, hỏi.

“Bác với eng hỏi ai ạ?”

Sững luôn mắ t 5 giây. Trước đê n nay vẫn nghe giang hồ ã đầ n gái vùng này tắ m nước sông Phồ nên tóc dài mượt, trá ng trẻo, giờ mới có dịp để tin giang hồ ã không nói phét.

Ấ n tượng đầ u tiên là gương mặt tròn, ửng đỏ (chắ c mới ngồ i bê p ra), mắ t to ngơ ngác con nai vàng, đôi má bầ u bầ u nhìn chỉ muố n véo phát cho đỡ ghét.

Hỏi thăm thì đúng là nhà ông kia đây luôn, con bé bảo: “Bồ cháu đau đầ u đang nắ m nghỉ, để cháu gọi dậy ạ.”

Liế c qua một vòng quanh nhà, tôi kế t luận bắ ng cảm tính, toàn bộ khung cảnh nơi này toát lên vẻ vắ ng lạng và buồ n buồ n, kiểu của một gia đình từng khá giả ở thôn quê. Vì nhà cửa xây tương đố i kiên cô nhưng đầ đặc, trang trí khá đơn giản, nế u không muố n nói là sơ sài. Rắ t có thể chủ nhân mới trải qua biế n cô lớn, và sự khá giả chỉ còn lại dầ u vế t chắ ng???

Ngồi đợi một lát thì ông kia ra tiếp, thái độ vừa ngỡ ngàng vừa bối rối, trông mặt cứ sượng sượng, khổ khổ. Tôi cũng thấy tội lỗi làm sao ấy.

Đến phần trình bày hoàn cảnh dẫn tới việc chậm trả nợ thì tôi té ra ngoài, bỏ lại mẹ một mình chiếu nắng (đôi khi có biển thì nhảy vào, hehe).

Đứng định ra sân ngắm chim bồ câu, tranh thủ tia xem em kia ở đâu, tán phét tí cho đỡ nhạt miệng. Dưới bếp hình như có ai đó đang lục cục dọn dẹp, hé mắt vào thấy mái tóc dài lấp lánh, thoắt ẩn thoắt hiện mà tim xốn hết cả xang, bèn đánh liêu đi xuống.

“Em gì ơi cho anh xin tí lửa.”

Tiếng dép lép kẹp từ trong bước ra, ngộp thở vãi.

“Anh vô bếp mà châm tè, bật lửa em bỏ mô ròi a.”

Lúc ấy tay đã run cầm cập ròi, cầm điếu thuốc mà máy lạnh suýt rơi xuống đất. Em mặc quần thể thao, khoác áo ấm dày sụ, chân đi đôi ủng xanh, mắt nhìn tràn đầy sự ấm áp.

“Đang nấu chi mà thơm rứa em, có lẽ ăn được đây?”

Tôi áp úng bên cái nồi đang phả khói phì phì trên bếp than rục rục. Bé con cười bẽn lẽn, duyên tẻ.

“Anh đoán tài hè, đồ anh mùi chi đó?”

Tôi hít hà máy cái, ròi ra vẻ trầm ngâm thâm định.

“Mùi chi mà nghe quen lắm, khoai lang à em?”

“Hiii, đúng một nửa ròi.”

“Khoai sọ?”

“Vẫn chưa đúng.”

“Rúra tôi xin người dẫn lật ô chữ thứ ba từ trái qua đi ạ!”

“Chữ M... Có 1 chữ M. Hihiiii.”

“Tôi xin đoán đây là ô chữ... khoai môn ạ!”

Cô nàng cười khanh khách.

“Đi thi Chiế́c Nón Kỳ Diệu như ri thì mắ́t hế́t điêm hề, mãi mới đoán trúng tề.”

Tôi làm bộ ngượng ngùng, gãi tai gãi đầ̀u như thắ̀ng ngồ́.

“Hihi, đứng trước MC với cả mùi khoai thơm quá nên lúu lười là phải rồ̀i. Mà khi mô mới được ăn đây em? Thèm rồ̀i đó nha!”

“Đề em kiểm tra đã, chắ́c gắ̀n chín rồ̀i. Nhưng mà khoai ni phải để nguội mới ăn được tề̀, anh có đợi được không đây?”

Bé vừa nói vừa lắ́y đũa chọc chọc vào nồ̀i, mắ́t lim dim vì khói, động tác yêu chề́t đi được.

Linh cảm bé này là em Huyề̀n rồ̀i, vì giọng nói với cách lắ́y hơi quen quen. Cơ mà hôm trước nó bảo nó chỉ là hàng xóm ông Việt thôi mà? Chả có nhẽ nó chơi mình? Nhân lúc em í đang lúu húi bên bắ́p, tôi lôi điện thoại ra gọi thử vào số́ Huyề̀n xem sao.

Chuông đề́n lắ̀n thứ hai rồ̀i mà chả thắ́y em á́y đút tay vào túi áo, túi quầ̀n chi cả. Nghĩ thắ̀m vậy là không phải Huyề̀n rồ̀i, may thề́.

“Huyề̀n ơi có điện thoại tề̀, ai gọi tề̀!”

Ông bố ở nhà trên gọi với xuống. Chết tôi rồi, hóa ra điện thoại em í bỏ ở tủ trên nhà. Đúng Huyền rồi, tim đập như giã gạo đêm trắng trong ngực.

Bé con chạy lên khi chuông đã tắt (từ đây gọi là Huyền luôn). Nó quay xuống bậm bậm chi đó rồi liếc sang tôi rất nhanh.

Hai đứa thoáng nhìn nhau, má đỏ bừng...

Cứ đứng nhìn nhau không nói năng chi, hời hợt cả lú. Điều thuở này giờ kẹp bên tai thế quái nào rơi xuống đất, tôi cúi xuống nhặt lấy rồi lại gằn bẻ p lửa châm, rít liền hai ba hơi cho đỡ căng thẳng. Cảm giác khi đó khó tả lắm, vui vui, sượng sượng và bố í rồi.

“Răng trong điện thoại em chanh chúa rứa, nó bù ở ngoài hè.”

Cạy mồ mãi mới nói được câu ấy, xong quay đi chỗ khác vì ngại. Ngại gì chả hiểu nữa.

“Nó quen thì rứa thôi, như anh là may đó, em còn nói chuyện. Chờ bình thường thấy số lạ em toàn lờ đi nó nghe mô”.

Em í vênh vênh cái mặt lên một cách đáng ghét. Tôi xoa xoa hai bàn tay vào nhau nghĩ mãi không kiếm ra câu gì hay ho để chém tiép. Chợt em ấy reo lên nho nhỏ.

“Ôi có lẹ khoai chín rồi anh tê, để em bỏ ra cho nguội nha, hihi không anh ăn rụng răng đó!”

Tôi láu táu xung phong nhấc cái nô ì đang phả khói phì phì xuống bẻ p, nóng dữ. Xong, em ấy chạy lên nhà xách cái quạt điện xuống.

“Thôi cho nó nhanh nguội, chờ để anh chờ lâu tội nghiệp, hihi.”

Trong khi tôi đang ngồ`i nhìn rõ khoai bô`c khói nghi ngút thì ở nhà trên, cuộc chiế`n giữa mẹ tôi với bô` em á`y đê`n hồ`i gay cá`n đột xuấ`t, vì loáng thoáng nghe to tiế`ng hơn. Ôi, ngại vật. Phụ huynh làm ăn kiêu á`y họa bắ`ng giế`t nhau. Huyê`n thì thầ`m.

“Anh ơi, bô` em vay tiề`n nhà anh à?”

Câu hỏi như lát dao cắ`t vào tim tôi.

“Anh cũng nghe phong phanh rứa, nhưng thôi em, chuyện đó của người lớn mình biế`t vậy là được.”

Huyê`n im lặng, vẻ mặt không vui, hai bàn tay đan vào nhau, thờ dài khe khẽ...

Bực ghê, lúc đi thì mẹ dặn tôi phải bình tĩnh không manh động, giờ bà lại to tiế`ng với người ta. Tôi rút điện thoại ra soạn cái tin vào máy bà, “Mẹ nói nhỏ thôi, việc đâu có đấ`y, chi mà nhao á`m lên rứa?”. Tấ`t nhiên là viế`t không đấ`u.

Vài phút sau mẹ tôi cầ`m điện thoại chạy xuô`ng, nói oang oang: “Hây, hây... Mi nhắ`n chi tau nỏ dịch được... À nhủ xuố`ng ăn khoai chi?”

Huyê`n chêm ngay vào: “Dạ, đúng rồ`i ạ. Con mời dì với bô` ăn khoai ạ... Dì ngồ`i đây cho á`m ạ!”

Tôi ngượng chín cả mặt, chỉ muô`n tìm cái lỗ chui xuô`ng đấ`t cho lành.

Ngồ`i ăn khoai, chuyện trò linh tinh một lúc thì bô` Huyê`n dẫn mẹ tôi sang hàng xóm cho mẹ xin ít lá gì đó về` làm thuố`c chữa đường ruột, hình như là lá đuôi khi, chả nhớ lắ`m. Còn lại hai đũa, Huyê`n buồ`n buồ`n kể cho tôi nghe hoàn cảnh gia đình hiện tại. Em á`y nói nhiề`u, giọng có lúc như sắ`p khóc, chố`t lại là: Nhà có

thằng em học ngoài Hà Nội dính vào lô đề, bóng bánh. Cách đây vài tháng bị chủ nợ thúc ép, nhà phải vay mượn, cầm cố số đồ lầy tiền gửi ra, không thì mất xác. Mẹ nàng lại đang điểu trị bệnh, tốn kém mà cũng chưa biết kết quả ra sao. Bản thân nàng thực ra đã tốt nghiệp cao đẳng kinh tế, xin làm hợp đồng mấy nơi nhưng chưa đâu vào đâu. Nói chung nghe mà ái ngại thay cho nhà nàng.

Tôi gật gù chẳng biết nên nói gì. Có lúc nàng rom róm nước mắt, giọng đầy xúc động làm tôi chỉ muốn dang tay ôm trọn vào lòng (cơ mà chẳng dám mới nhục).

Sau khi nghe Huyề n kể lể hoàn cảnh gia đình và chén đầy một bụng khoai (ngon vật vã các bác ạ, thế là trong đời chưa khi nào thấy món ăn vật nào tuyệt như thế), tôi cũng đáp lễ bằng chuyện riêng tư của bản thân cho phải đạo.

Nàng vừa nghe mấy chuyện đi làm chán ngắt của tôi vừa tủm tỉm cười.

“Rứa rứa... Tiền mô mà mua quà với rủ bạn gái uống nước?”

“Bạn gái bao ngược lại anh thì có í. Mà cũng sắm tèo ròi, chẳng lo.”

“Tèo là chi anh?”

“Là... Là... gút bai mai lớp í.”

“Trời, chuyện nghiêm túc rứa mà anh cũng đùa được hè. Răng lại sắm chia tay anh? Chị nó không hiểu anh à?”

“Hiểu, quá hiểu mới chia tay em ui.”

“Là răng em nỏ hiểu tề.”

“Ừm, nói thì dài dòng, nhưng chốt lại là ri em: Bạn nó chỉ hiểu những nhu cầu cơ bản hàng ngày của anh. Ví dụ khi anh ho ba tiếng liên tục thì biết anh đêm qua hút trên tám điếu thuốc, anh gãi đầu thì bạn í biết bảy ngày rồi anh chưa gội đầu, sáng sớm thấy mặt anh nhăn nhó là biết anh xin tiền ăn phở bò nhưng mẹ chỉ cho tiền ăn mì tôm...”

Nàng che miệng cười, rồi bảo: “Quan tâm anh rứa còn chi nữa, hi hi! Rồi năng nựa anh?”

“Thôi, nói rứa để em biết: Hiểu nhau không có nghĩa là sẽ yêu được nhau dài lâu. Trong tình yêu có những thứ không thể gọi thành lời, đó là sự đồng điệu cảm xúc, ước mơ. Vân vân và vân vân...”
(chém như đúng rồi)

“Dạ, em hiểu!”

Tán phét một lúc khô hết cả họng. Nàng cười suốt, tiếng cười giòn như bánh đa vỡ. Tôi thì tâm trí cứ lo lắng không biết lúc này mẹ tôi đã nói gì quá đáng với bố nàng chưa? Nhứt ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, một lời nói ra cổ xe tứ mã đuổi không lại được. Vừa tội người ta mà mình lại đâm ra khó xử.

Cà kê chút nữa thì bộ đôi quân địch kéo quân ta về. Mẹ tôi đi thẳng vào bếp, trên tay ve vẩy chum lá khi gió gì đó.

“Thôi mà n mà về con hè! Góm, lợi dụng chủ vắng nhà, eng chi ngò í tán chặc được nhiều chưa?”

Huyền đỏ cả mặt, lúng búng thanh minh: “Eng nó đang kêu sót ruột đó dì tề, kêu với con là đợi sung cả chân rồi. Mà lá chi đó dì?”

“Lá đuôi khi, cây ni chữa đường ruột tốt phải biết đây, tìm mại mới có.”

Tôi làm bộ khó chịu vì phải chờ lâu, gấ t um lên. (Sương bỏ xù còn làm trò, hê hê)

“Khiế p, nỏ lẹ con cho mẹ về` một mình, đọi dài cả cô. Ở nhà còn bao nhiêu việc quan trọng...”

Mẹ nguýt rỏ dài.

“Anh thì có việc chi mà quan trọng? Về` bắ n thuố c lò đờ thềm thì có, à`y thì về`”

Tôi tím mặt vì ngượng. Thật với các bác, món à`y là khoái khẩu rô`i. Ăn xong làm à`m nước, chiêu một ngụm rô`i về về bắ n một phát sướng nhưc hế t cả xương. Cơ mà gái nó ghét, vì hôi.

Em Huyê`n lau chau bô`i thêm.

“Gơ chà chà, biế t rô`i nha, thanh niên sáng ngời a ri mà... Hút thuố c lò tê`, lêu lêu.”

“Không phải mô, mẹ anh trêu linh tinh đó, mẹ hê.”

“Ừ, eng nớ chỉ bắ n ké thôi, mô`m hôi rình nên gái nó bỏ đầ`y.”

Bó tay mẹ tôi.

Loăng quăng một tí rô`i cũng chào về`. Ra đế`n công nghe mẹ nói với bô`nàng.

“Rúra eng nha, nửa tháng một thắ`ng ni xuố ng lắ`y. Có chi eng gọi điện cho em, cuố`i năm em bận lắ`m, với cả cũng bí nựa, eng thu xế`p giúp nha.”

Ông bô`nàng cúi đầ`u dạ dạ trông rỏ khỏ. Nàng không ra tiền, cũng chẳng nói gì, về mặt buồ`n buồ`n. Thú thật, lúc à`y tôi chỉ

muôn có ngay trong tay 25 triệu đưa luôn cho mẹ rồi bảo, “Thôi không cần đòi nợ nữa, có đủ đây rồi!”

Hai mẹ con sang sông, nước chảy lơ thơ, bên bờ chiêu vãng ngã t không bóng người. Buôn tê tái...

Trên đường về mẹ tôi kể vắn tắt vụ thương thuyết lúc chiêu: Ông ấy vừa phải gom tiền chuộc mạng thằng con lô đề, vừa lo viện phí điếu trị cho vợ nên hiện tại chưa chết đói là may. Số tiền 25 triệu kia trước mắt sẽ xé lẻ trả làm nhiều lần, cứ nửa tháng một sẽ trả mỗi lần 2 triệu nhưng lần gần đây nhất sẽ phải trả đủ 5 triệu trước đã vì cuối năm cần tiền mua sắm.

Tôi hỏi dò, “Nếu ông ấy không trả đúng hẹn thì rảnh?”. Mẹ bảo khi ấy sẽ nhờ để pháp luật, nhưng chắc không có chuyện ấy đâu, lao nó hiên khô mà, chẳng qua túng quá thôi...

Buổi tối. Cơm nước xong hết đi ra rồi đi vào. Mẹ tôi trêu: “Thích con nó rồi cưng nên, chộ có vẻ bên chôn hê!”

Tôi được thể thả câu.

“À à... Con nó nhìn rảnh? Được không nả?”

“Đẹp gái, nhưng con gái mà má đỏ, mắt ướt rượt như rứa là hông nhan đó!”

Tôi láu táu bảo vệ: “Mẹ thì nhìn ai cưng hông nhan. Con thấy nó được mà, hiên với cả ăn nói chuẩn đó.”

“Thì nó hiên, có eng để chơi không ngoan cũng có mà ngoan. Mi vẫn đại gái lắm, kém! Mà chuyện mi với con Linh rảnh rồi?”

Linh là tên gấu của tôi. Đạo này đang có biến, nguy cơ tèo hẳn là rất cao.

“Không rảnh với sao chi cả. Mẹ đi mà hỏi nó ấy, từ giờ đừng bao giờ nhắc tên LINH trước mặt con nữa!”

Mẹ tròn mắt ngạc nhiên, không ngờ thẳng con tự nhiên lại tỏ thái độ khùng khùng khi nói tới người yêu của nó như thế. Cái đứa mà tưởng như có thể sắp làm đám cưới đến nơi với tôi.

“Ừ thì kệ anh, anh muốn làm chi đó thì làm. Đừng để ông bà bên nó nghĩ không hay về nhà ni là được.”

Tôi bực bội vợ lấy cái điếu u cày, xách thêm ấm trà lưng khùng bỏ ra ngoài sân. Hôm nay trăng suông, trời mờ mờ ảo ảo, khung cảnh rất hợp với những thẳng đang chán đời. Về mẫu thuốc cho vào nõ, bật diêm làm một hơi rồi ngửa cổ nhả khói. Ôi, tình là tình phù du như khói thuốc缭绕. Khi ta không phụ người thì người phụ ta, rồi ta lại phụ một đứa khác... Cái vòng luẩn quẩn khôn kiếp ấy bao giờ dừng lại đây?

Đang lẩn thẩn thì điện thoại báo tin nhắn. Đừng có tin thông báo khuyến mãi 50 phần trăm giá trị nạp thẻ cho mỗi thẻ cào, áp dụng cho tất cả các mệnh giá nhé!

“Chiều nay về có bị ướt mưa không anh?”

Mở to mắt nhìn lại tên người gửi, úi cha mẹ ôi Huyền. Hun điện thoại cái chút, rồi lập cập rót chén trà nhấp một ngụm cho nó bình tĩnh.

“Em à, anh có mang theo áo mưa mà. Lạnh không em?”

Dịu dàng vãi.

Loay hoay bấm gửi xong ngò ì chờ.

Hết một chén trà.

Chén thứ hai.

Bắn phát điề́u cày cho đỡ phậ́p phồ̀ng.

Lại chén trà thứ ba.

Mãi không thấ́y tin trả lời mà nóng hế́t cả người. Ngồ̀i rửa thắ̀ng ôn nhạc sỹ nào sáng tác cái bài “Đợi chờ là hạnh phúc“ ngu, cái trò này đau tim bỏ mẹ, hạnh phúc khi gì? Vừa rửa xong thì nhận ngay tin nhắ́n về̀.

“Mi nhắ́n linh tinh chi rứa Huy? Thắ̀n kinh à?”

Phì cười, hóa ra lúc nầy tôi hắ́p tắ́p gửi vào số́ ông chú út, vì ông á́y tên Hùng, nắ̀m cạnh tên Huyề̀n run quá bắ́m gửi mà không kiểm tra lại. Chế́t nhục má́t thôi!

Còn nhớ cách đây hơn chục năm trên báo Tề́t có đăng bài viế́t về̀ cặp uyên ương sang trọng nhắ́t giới *sâu bút* bá́y giờ là đạo diễn H và diễn viên Y, với tựa đề̀ mỹ miề̀u: “Đẹp như là... tình yêu“.

Công nhận cặp này đẹp đôi thật, nhưng đọc cái tên bài, tôi cười đều trong bụng “Bỏ nhau giờ chứ quái gì mà đẹp như là tình yêu“. Cái mồm tôi đọc góm, má́y năm sau thì đôi này bỏ nhau thật. Đá đít nhau xong còn lên báo nói xắ_u đố́i phương như những đũa hàng xóm xắ_u tính một thời phải ở cạnh nhau.

Từ đó về̀ sau dù yêu các em đé́n má́y không bao giờ tôi dám mở mồm thề̀ non hẹn biển nữa, vì tự thắ́y giả đố́i và điều toa. Tắ́t nhiên khi á́y đã qua tuổi trẻ trâu lâu rồ̀i. Các bác ạ, riêng tình yêu thì éo nói trước được gì đâu. Cũng như oánh đề̀, chưa đé́n giờ quay số́ thì đừng to mồm kiêu “Hôm nay kiêu gì cũng về̀ đầ_u 2, nế́_u không thì chặ́t đầ_u em đi!“.

Nhưng mà thôi, tập trung vào chuyện của tôi bây giờ kéo dây cà ra dây muống thì hết đêm chưa kể xong. Tôi và *gâu* yêu nhau đã được vài năm. Hòì đầ u cũng tưởng đây là mộ i tình định mệnh của cuộc đời, chúng ta sinh ra là để thuộc về nhau.

Còn nhớ có lầ n sau khi trải qua sóng gió (dạo â y chán đời, tôi suýt bỏ đi xuấ t khẩu lao động An-go-la, may quá không đi), nàng nói như tự sự, “Em ước mong có được tình yêu mà mãi mãi người ta không bao giờ bỏ rơi, xa lánh và hế t tình cảm với tôi. Nó phải giồ ng như tình yêu của bố mẹ và con cái, anh em trong nhà đố i với nhau â y. Dù có làm sao thì cuồ i cùng cũng trở về được với nhau...”

Thật, nghe xong những lời â y mà kính nể *gâu* bội phầ n, nghĩ yên tâm rô i, về sau chỉ có tôi bỏ được *gâu* chứ *gâu* không bỏ được tôi. Sướng tề hế t cả rô n.

Nói qua về *gâu*, quê gồ c ở thành phố lớn mà di cư vào đây cùng gia đình. Là dân kinh doanh chuyên nghiệp nên nói được làm được, mạnh mẽ và cực kỳ cá tính (nhưng cá tính quá nên đâm ra sau này tôi rấ t oái).

Yêu nhau vài năm thì nhạt dầ n, đôi khi thấ y cả hai câ n có nhau như chỉ là thói quen chứ không vì sự thôi thúc của cảm xúc trai gái. Thú thật là tôi hay cô tình làm những việc chả ra gì cô t cho *gâu* chán, chứ nói thẳng toẹt ra, “Thôi nhá, anh chán em tận cổ rô i. Giờ thì tôi chia tay nhá!” thì có vẻ phũ quá, không làm nổi.

Gâu lại mắ c bệnh ghen trầ m trọng. 5 giờ sáng bạn bè rủ tôi đi đá bóng sớm, thì 6 giờ *gâu* lặ g sang đột xuấ t (mang sữa tươi và đồ ăn sáng cho tôi). Mở cửa phòng không thấ y xe và người đầu, bèn hậm hực bỏ về. Trưa tôi về phòng thì thấ y hộp sữa Vinamilk đè lên mắ u giấ y. Trong đó viế t, “Anh đi đâu mà cả đêm không về?”

Đàn ông mà đi qua đêm bừa bãi thì chẳng khác gì gái làm tiê`n đâu. Thấ`t vọng!“

Bực không tả nổi. Tô`i qua nhà *gầ`u* thanh minh thì *gầ`u* bảo, “Em nhìn kỹ cũng thấ`y quầ`n dài anh để ở nhà, giày vải đá bóng thì không thấ`y... Nhưng không hiểu sao em vẫn tức tức“. Bó tay!

Càng ngày tôi càng nhạt nhẽo với nàng. Một phầ`n cũng bởi hồ`i mới ra trường lông bông không việc làm nên tinh thầ`n chán nản, cảm giác nhiề`u khi tôi như thắ`ng bắ`t tài vô dụng. Đi chơi với nhau *gầ`u* toàn tranh trả tiê`n, không tranh cũng không được vì tôi có đâu ra tiê`n mà trả. Nhục nhấ`t là những lầ`n *gầ`u* rủ vô siêu thị chơi, tôi lẻo đẻo theo sau như con cún, thấ`y cái gì cũng thèm mua nhưng tay chỉ dám mân mê rô`i thả xuố`ng. Nhìn những thắ`ng bên cạnh mua đồ` cho bạn gái mà ghen cả họng vì tự thấ`y mình quá rẻ rúng. Và bao giờ cũng rứa, kế`t thúc buổi dạo chơi, *gầ`u* kéo tôi ra chỗ gian bán đồ` ăn, mua hai cái xúc xích nướng bé tí trao cho tôi một cái. Rô`i cả hai vừa đi vừa ăn. Ra đế`n bậc tam cá`p siêu thị là hế`t cây xúc xích.

Có lẽ cũng vì thế` mà hình ảnh của tôi xuố`ng cá`p thảm hại trong mắ`t *gầ`u* (nàng không nói ra, nhưng tôi là thắ`ng nhạy cảm nên đọc được điề`u đó). Xót xa lắ`m nhưng chả làm gì được.

Những thứ làm được để tạo ấ`n tượng hay ho với nàng thì tôi đã làm hế`t từ hồ`i mới cưa nhau: hát nhạc Trịnh cho nàng nghe, phân tích, bình luận những đoạn ca từ mang tính triế`t lý cao mà nàng không hiểu, chém gió về` lịch sử, địa lý thế` giới, trích dẫn danh ngôn của các bậc tiê`n bô`i, bla bla... Nàng chăm chú lắ`ng nghe không sót một lời, xong khen anh hiểu biế`t thâm sâu, kiểu gì sau này cũng... giàu cho mà xem.

Khi ấy tôi cũng hợm lăm, coi đám trai ăn mặc, đi xe sành điệu chả ra gì vì chúng chỉ được cái trọc phú. “Ông mày đây này, nhìn ông rúm ró bản bản thế này nhưng chắt của nó đây!” Nghĩ lại mà ê cái thằng tôi khùng khiếp. Còn nhớ như in buổi chiều hôm ấy. Bữa đó tôi và thằng cu em chở nhau trên con Jupiter lang thang ra đầu ngõ mua cám chim. Hai thằng đều bận quần cộc, chân loẹt quẹt dép lê. Vừa dừng lại trước cửa hiệu tạp hóa một lúc thì bất ngờ gặp gấu đi bộ từ ngõ khác ra, nhìn tôi mà ỳ giây, xong gấu cũng tắt tả bước vào hời mua bánh trái gì đó.

Mặc dù linh cảm dạo này có biến, nhưng thấy nhau mà cúi mặt làm ngơ như những kẻ xa lạ thì chả hay ho gì, nên tôi cố tỏ ra bình thản:

“Ồ, em đi đâu đấy?”

Thoáng lưỡng lự, gấu quay ra nhìn tôi (lúc này tôi đang ngồi trên xe máy chờ cu em), miệng lí nhí như ngậm hột thị:

“#####...” (Chả nghe ra gì cả)

Nghe cách trả lời thờ ơ của gấu, tôi chán chả thèm hỏi lại nữa. Chỉ mong thằng cu em lầy hàng nhanh để té, vì thấy khó xử.

Bất ngờ một thằng ôn đi xe Wave xanh xuất hiện. Bạn này có lẽ đã hẹn trước đến nhà gấu chơi nên thấy nàng liền dừng lại cách độ dăm bước. Nàng quay mặt ra nhìn bạn kia, cả hai không nói một lời.

Tôi tím mặt ngay lập tức. Máu nóng dồn dập bốc lên não, tai ù ù như có con gì chui vào, nhưng cũng cố với cổ xem biển số xe thằng kia. Lúc ấy đột nhiên lý trở lại, cứ ngồi trên xe chổng cằm soi bạn đi Wave một cách cùn nhứt có thể (giang hồ gọi là nhìn đều đấy). Bạn mặc quần thò bạc bạc và nhả nhúm, đi giày vải to vật, áo

dài tay tương đố*́*i thùng thình. Tôi quan sát hai phút rồ*̀*i nhanh chóng cho 6,5 điểm vì trông hơi nhỏ con, còn mặt mũi thì non choẹt nên không biế*́*t nên chấ*́*m điểm má*́*y cho khỏi mang tiê*́*ng dìm hàng.

Vừa lúc ấy thì cu em cầ*̀*m túi cảm bước ra, tôi nhanh chóng quay đầ*̀*u xe vít ga đi luôn, không chào hỏi gì gắ*́*u.

Độ tuầ*̀*n sau, nhận được sms của nàng vào buổi tồ*́*i, má*́*y chữ lạnh tanh, “Anh đé*́*n chỗ em lấ*́*y hế*́*t đồ*̀* về*̀* đi.”

Đồ*̀* ở đây là tập album trong đó đa số là ảnh của tôi, ảnh của tôi chụp chung với gắ*́*u lúc đi chơi, có cả má*́*y tá*́*m gắ*́*u chụp cùng mẹ tôi nữa. Ngoài ra còn một mớ tạp nham kỷ vật: sổ chép nhạc Trịnh, vài đôi tá*́*t tay, cái khăn len gắ*́*u tự mua len về*̀* đan tặng tôi...

Thở dài chua xót. Tình yêu thật khó hiểu, theo tình tình chạy là đây.

Đé*́*n nhà nàng, đi bộ vì cũng gắ*̀*n. Đứng ngoài đờ*́*i cửa mà run như câ*̀*y sắ*́*y, cảm giác nôn nao kỳ lạ. Nàng mở hé cửa rồ*̀*i nhìn tôi vô cảm. Xong lồi cái túi xách dày cộp của tôi trong tủ ra, ấ*́*n vào tay tôi.

“Đây, anh mang về*̀* hế*́*t đi không thấ*́*t lạc.”

“Không! Anh không cầ*̀*m đâu!”

“Mang về*̀* đi!! Trong ấy có cả ảnh nhà anh nữa đầ*́*y!”

Giọng gắ*́*u tỏ ra cáu kỉnh. Tôi đẩy tay lại.

“Em muố*́*n làm gì với nó thì làm, anh không cầ*̀*m mà lại!”

Dùng dǎ`ng một lúc lâu, tự nhiên cảm xúc ào về` không cưỡng nổi, tôi quay phấ`t sang ôm chấ`m lấ`y *gấ`u*.

“Anh nhớ em lấ`m...!”

Gấ`u vùng vắ`ng quẩ`y khỏi tôi.

“Bỏ ra... Bỏ ra đi!”

Hâm quá, lại ôm vô` *gấ`u* từ phía sau, lầ`n này chặt hơn. Giọng như sắ`p khóc.

“Nhớ em lấ`m em biế`t không? Anh yêu em nhiề`u lấ`m....“

Bấ`t ngờ *gấ`u* ngồ`i tụt xuố`ng sàn nhà rồ`i ôm mặt khóc nức nở. Cuố`ng vấi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, cứ thế` áp mặt *gấ`u* vào ngực, vỗ vỗ lưng an ủi.

“Đừng khóc mà... Anh xin em... Thời gian qua anh ngu quá! Anh đã làm khổ em... Thôi đừng vậy nữa... Em không biế`t đâu, ngày nào anh cũng nhớ em, nhớ cô`n cào nhưng không dám gặp em, không dám gọi điện cho em...”

Đáp lại một tràng lắ`m nhằm tội nghiệp của tôi, *gấ`u* càng khóc to hơn.

“Anh về` đi... về` đi... Anh đừng làm em phải khó xử. Bây giờ không còn như ngày trước nữa, mọi chuyện đã khác nhiề`u rồ`i!”

Cảm giác của tôi lúc ấy không tồ`t lấ`m vì cuố`ng, vì bắ`n loạn, nên không thể đọc được suy nghĩ của *gấ`u* nữa.

Cuố`i cùng sợ *gấ`u* khóc to quá, thắ`ng em trai trên gác biế`t được thì ngại, tôi buông *gấ`u* ra. Nàng lùì dầ`n ra phía ngoài, tay đẩy

hé cánh cửa sắ t, bảo tôi: “Anh đi về` đi!“, nàng cúi xuô`ng nhậ t cái túi của tôi, “Cầ`m túi về` luôn đi! Nhanh nhanh để em đóng cửa!”

Hờ, được đầ y. Ép nhau vào thề` cùng đường không thương tiế c, sao phũ và bạc thề` hà tình? Mà cũng chẳng biế t chuyện gì đang xảy ra nữa, chỉ biế t càng rồ i càng chề t, thôi thì về` vậy. Gầ u một tay mở hé cánh cửa, tay kia dí cái túi xách vào tay tôi, lâ`m bầ`m “Mang về` đi, mang về`...” nên phải miễn cưỡng nắ`m lâ`y.

Ra khỏi nhà gầ u, chân thì bước mà đầ u thì không biế t bây giờ đi đâu nữa. Cúi xuô`ng nhìn cái túi chứa đầ y kỷ niệm bên trong, bắ t giấ c thấ y nó vô duyên và tội nghiệp chả khác gì thầ`ng chủ...

Dặ t dẹo bước lâ`m lữ i trong đê m tồ i, đi được một đoạn nữa, qua cái cầ u bê tông, nhìn trước nhìn sau không thấ y ai bèn liệ ng luôn cái túi khô`n khô xuô`ng kên h nước đên ngòm. Coi như tao hóa kiế p cho mà y, hóa kiế p cho mớ i tình của tao.

Rồ i tặ t vào quán cháo đê m, gọi cặ p chân gà, rót cô`c rượ u trắ`ng ngựa cổ đồ một hơi.

Nửa tiế ng sau mò về` được đế`n nhà, vào phòng thò tay kéo chặ t chố t cửa rồ i lão đầ o để nguyê n giầy tắ t đồ vật xuô`ng giườ ng. Rượ u bây giờ mới kịp ngắ`m, thấ y ruộ t nóng buố t dầ`n, thấ i dưo ng giặ t giặ t.

Úp mặt vào hai bàn tay, nước mắ t bắ t đầ u giầ n giầ a chảy...

Chương 3

Tư nay không ngủ, hay nói chính xác hơn là không thể ngủ được, vì buổi hẹn tới nhà em Huệ`n lúc ba giờ chiều để lấy tiền.

Ăn vận chỉnh tề, đầu tóc chải chuốt tương đối mượt, không quên lén lút mở tủ mẹ xịt trộm tí nước hoa cho tăng phần lịch lãm, tiện thể liếc tôi trong gương xem cái mặt có ngộ` quá không. (Nói lại bảo tự sướng, cơ mà thi thoảng trông tôi cũng đẹp giai phết mặc dù thẵng cháu nhà chị bảo trông mặt chú nhiề`u lúc đầ`n đầ`n.)

Nhắ`c đầ`n vụ đẹp giai lại nhớ thẵng cu em thua tôi bảy tuổi xóm bên. Có lầ`n cu cậu bẽn lễn hỏi, “Theo anh đẹp trai chiế`m má`y phần trăm lợi thề` khi đi cưa?”

Thẵng này hay tự nhận là gà và tôn tôi làm sư phụ trong công tác đong gái, vì thề` tôi chả giấ`u gì.

“Chú hỏi chung chung thề`, cưa gái nào mới được chứ? Xì tin khác máy bay bà già, gái đứ` đờn khác gái có học. Riêng đám gái chú hay tán thì đẹp trai là quan trọng nhấ`t!”

Nó gãi gãi đầ`u.

“Em thì cũng nỗ đầ`n mức xấ`u trai lắ`m, nhưng không hiểu rằng đi tán toàn không được anh ạ.”

Tôi vỗ vai bảo, tại chú toàn nhề` đừa xinh mà tán nên trượt cũng phải. Mà trò đời càng thua càng cay cú, chán nản và má`t tự chủ. Giờ chú có muố`n mìn-h trở nên bản lĩnh hơn khi đi đong gái không?

Cu cậu dạ dạ liên tục như nhìn thấ y ánh sáng cuối đường hằ m.

“Dạ có... có chơ... anh nói đi!”

“Từ mai chú đi tìm những con xấ u nhấ t huyện này tán cho anh. Khi nào tán đở chừng chục đũa thì về` đây anh nói thêm.”

Nó giấ nảy lên như đĩa phải vôi.

“Ồ i anh ơi... Em éo tán bọn xấ u mô. Bọn nó ngồ i gầ n đã nản rô i chớ đừng nói chuyện tán tỉnh... Anh trêu em ạ?”

Tôi lạnh mặt.

“Chú đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm. Anh biế t chú yế u bản lĩnh mới khuyên chú ra đường tán gái xấ u coi như tập sự. Vì sao lại chọn gái xấ u? Vì chúng nó xấ u nên chú mới không run khi tiế p cận và thoải mái rèn luyện kỹ năng giao tiế p, hẹn hò, từ chồ i... vân vân. Nói chung về` sau chú bản lĩnh lên bội phầ n, khi á y chú mới đủ trình tán gái xinh đượ c, nghe chưa?”

Thằ ng này vẫn nghệt mặt ra, chắ c đang phân vân không biế t tôi nói thật hay xỏ đầ u.

“Rúra xong rô i thì làm răng mà biế t bản lĩnh mình đã tăng?”

Ừm, một câu thắ c mắ c tương đố i chấ t lượng đây. Tôi bảo.

“Sau khi tập dượt xong, chú thử tìm cái cột điện nào giữa phồ đông xe cộ qua lại rô i thản nhiên đái một phát coi răng. Nế u chú vừa hành sự vừa run như thằ ng ăn trộm thì trượt, còn nế u chú tự tin tác ng-hiệp, coi người đi qua như cỏ rác... thì okie rô i, bản lĩnh chú đã đặ t đầ n mức cảnh giới.”

Nó cười nhe răng.

“Ặc Ặc... Anh trêu thắ`ng em à? Bản lĩnh chi cá`y chuyện đái đường nó chơ, mặt dày thì có hehe...”

Bức rô`i, trò gì mà bật thắ`y tanh tách.

“Thắ`ng ngu, thảo nào đi tán gái toàn cúp đuôi chạy về` chuồ`ng. Mặt dày cũng là một yế`u tô` quan trọng khác của bản lĩnh, hiểu chưa? Cái đó Không Tử nói chứ chả phải anh mô.”

Nhắ`c đế`n Không Tử phát, mặt cu cậu ngắ`n tũn lại (cụ này mà nói thì chỉ có đúng rô`i)...

Không biế`t giờ này bài học năm xưa tôi truyề`n dạy, cu cậu đã thực hành chưa mà không thắ`y báo cáo lại, chỉ biế`t hôm nọ thắ`y chở con bé nào tóc vàng sau xe, nhìn cũng tạm được...

Thôi chề`t rô`i, gắ`n 2 rưỡi rô`i! Dắ`t xe ra ngõ, lòng thắ`m mong xuồ`ng đó em Huyề`n có nhà. Đã nửa tháng rô`i không gặp, cũng thắ`y chút nhớ nhớ nhưng tuyệt nhiên bắ`y nay không dám manh động. Kinh cung chi điểu, con chim (đã từng bị bắ`n hụt suýt chề`t) gặp cành cây cong là sợ vì nhìn nó giồ`ng cây cung.

Kể từ dạo bị gắ`u đá đâm ra má`t hẳn tự tin, mở mô`m trêu gái toàn uồ`n trước ba tá`c lưỡi rô`i... im lặng nế`u được thắ`y thái độ các gái kém nhiệt tình. Nên suồ`t từ hôm đó tới giờ không dám nhắ`n nhót linh tinh, sợ hớ hơn là giới kìm nén cảm xúc với em á`y...

Xuồ`ng bắ`n, nhìn mãi chả thắ`y bà chị lái đò hôm trước đâu. Một cu chăn bò gắ`n đó bảo “Bạ`n ni bà nó nghỉ, dù chú muồ`n sang thì chỉ có cách xắ`n quầ`n mà lội thôi“. Nhìn mực nước khá cao, trời lại lạnh nên bắ`n thắ`n mãi, chả nhẽ lại quay về`?

“Chú coi quầ`n dài ra mà lội chi! Má`y người khi nại cụng lội cả, ướ`t đế`n bụng chơ má`y.”

Thằng bé cười cười gợi ý mà như... dọa tôi. Mẹ khi, hay là vòng xuồng dưới kia đi câu cho lành, dù hơi xa tí... Mà thôi, xe đã gửi rồi, cởi quần cả p nách phiêu lưu chút xem sao. Nước lạnh cóng, cởi quần dài ra mới nhớ hóa ra tôi không... mặc quần đùi, đọc mỗi cái quần con bé bằng bàn tay. Kê, bên kia sông có má ý đưa con gái đang rửa cỏ, lấy cái quần bò che nửa mặt mà lộ, sợ quái gì.

Kê ra cũng không sâu lắm, nước ngập qua rốn một chút, mỗi tội lạnh. Sang bờ bên kia phải đi ngược lên một khúc để tránh má ý cô em, loay hoay suýt rơi điện thoại bỏ trong túi quần bò. Xong, nhìn trước nhìn sau rồi chui tọt vào bụi cây cởi quần con ra vứt. Mặc vào vẫn thấy ẩm ướt khó chịu, lại cởi ra móc vào cành cây rồi xoay tít như cánh quạt một lúc. Đang tác nghiệp thì có tin nhắn.

“Anh đang làm chi rứa? Không xuồng à?”

Phì cười. Làm chi thì em ra mà coi, hehe. Soạn tin trả lời: “Đang xuồng.”

Đến đầu ngõ nhà em, nhìn vào thấy năm sáu cái xe máy dựng chật cả sân. Thôi chết, có biế gì à? Định rút điện thoại gọi cho em ấy, rồi lại thôi. Đứng tẩn ngẩn ngoài ngõ (ngứa râm ran vì quần vẫn ẩm ẩm nhưng không dám thò tay gỡ) năm phút, ngó nghiêng chán chê rồi quyết định bước vào trong. Hóa ra nhà đang cắt nhưng hươu, một con hươu bị đè vật xuồng đá t, mọi người túm tụm cả vào, có cả má ý chai rượu để bên cạnh.

Ngồi xem say sưa cảnh cắt lộc, quên bém má t là này giờ không thấy cô nàng đâu. Bớ nàng đang lui cui cạnh chuồng hươu ngược lên chào rồi bảo.

“Ồ đó rồi tí nữa uống riệu huyệt nhưng con hè!”

Tôi dạ, tiện mô`m hỏi.

“Huyê`n mô rô`i bác?”

“Hâ`n đi mua má`y thứ lặt vặt sắ`p về` rô`i đó, có lẹ đang ngoài quán bà Hồ`ng.”

Một thanh niên chỉ tay, eng ra chỗ đó, rẽ phải đi đoạn nữa rẽ trái vài trăm mét là quán bà nó đó. Tôi vờ như không quan tâm lắ`m, nhưng thôi ra mua điế`u thuố`c luôn.

Đó là cái quán tạp hóa, bán đủ thứ hằ`m bà lắ`ng. Nàng của tôi đang chọn hàng, miệng chúm chím cắ`n hạt hướng dương, cái áo khoác dày sụ với dải lông xù xì quanh cổ.

“Ồ anh....”

Nhìn cặp mắ`t tròn xoe ngạc nhiên của nàng khi thắ`y tôi mà xồ`n xang hế`t cả lòng.

“Anh tìm em nắ`y tới giờ, người làng bảo muố`n tìm em cứ... đế`n quán là gặp, hehe.”

Nàng chu môi lờm.

“Điêu, anh điêu nha! Anh ăn hột ni không?”, nàng chìa bàn tay cho tôi, “mà anh xuồ`ng lâu chưa?”

Nhón tay lắ`y một nhúm hạt hướng dương trong bàn tay xinh xắ`n của nàng (lúc đó chỉ muố`n nắ`m luôn tay nàng), trả lời: “Mới đế`n thôi, anh phải lội sông đó, rét run!”

“Trời... có phải khung đó? Đò bựa ni không chèo à anh? Hihi... rúra mà khung ướ`t quằ`n áo hề?” (có chỗ đang ướ`t đắ`y, cô không biế`t đầu) “Rúra thì về` nhà ngô`i bê`p cho á`m anh ạ!”

Nàng rút tiền ra trả, tôi thấy có mấy gói mỳ Hảo Hảo, ít cá khô, bịch sữa tươi và chai dầu gội, hết 165 ngàn. Định lôi ví trả hộ nàng nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Không phải tiếc tiền, mà sợ nàng nghĩ tôi lấy lòng nàng thì dở ẹc.

Hai đứa quay về, đi một đoạn nàng đưa một bên tai nghe headphone bảo tôi.

“Anh nghe cái bài ni nì, hay lắm!”

Rồi rái tự nhiên, nàng nhét cái tai nghe bé xíu vào tai tôi để cùng nghe.

Giọng Lệ Quyên không lẫn vào đâu được. *“Trời lập đông chưa anh, cho lũ dơi đi tìm giãc ngủ vui. Để mặc em lang thang ôm giá băng ngỡ thân người yêu tới. Đêm chia ly anh về, đường khuya em bật khóc, em xa anh thật rồi, làm sao quên mùi tóc...”* Hơi bất ngờ vì một người như nàng lại thích được nhạc xưa, thứ nhạc sẽ sẽ, nghe chỉ muốn tan ra từng mảnh.

Ừm, nhưng công nhận hay, nhất là nghe trong khung cảnh này. Đi sát bên nhau, thi thoảng vai nàng chạm vai tôi mà nóng hết cả mặt, tim như muốn vỡ vì ngập thờ. Giá đường về nhà nàng cứ dài mãi ra thì tốt biết mấy! (Anh chả cần rượu huyết nhưng của bồ em nữa cũng được...)

... Cả hai chậm rãi bước song song trên con đường ven sông đầy cát, mùi hương từ người nàng khiến tôi muốn hụi hơi. Mãi về sau vẫn không thể hiểu được đó là thứ mùi kỳ lạ gì, chỉ lờ mờ đoán nó là sản phẩm kết hợp giữa mùi dầu gội, sữa tắm, kem dưỡng da... với mùi cơ thể, có điều công thức pha chế như nào thì ngành hóa mỹ phẩm thế giới đang bó tay! “Hay không?”

Bất chợt nàng quay sang hỏi. Giật cả mình, nãy giờ mơ mơ màng màng có nghe khi gì đâu, nhưng nhanh miệng gật gù như bỗ củi.

“Haayyyy...! Tuyệt lắm!”

“Nhà anh có mạng không?”

“Có, để làm chi em?”

“Em đang thích mấy bài của Ngô Thụy Miên, khi mô về anh *cop* vô thể nhớ cho em được không?”

“À, Ngô Thụy Miên... cái ông *Riêng một góc giường* á?”

Nàng véo vào vai tôi đau nhói, cười bảo.

“Híc, *Riêng một góc trời* mà anh cũng xuyên tạc được thành góc giường. Đó đó, bài nó em cũng thích lắm, với *Dâu tình sâu*, *Miên khúc*, *Giọt nước mắt ngà*... nựa, toàn bài đỉnh thôi!”

Ừm, lại có thêm việc để làm rồi. Nhưng hơi lẩn tẩn trong lòng, một người trẻ trung, hồn nhiên như vậy mà nghe cái list nhạc buồn rười rượi như vậy chắc có tâm sự, hay uẩn khúc gì chẳng? Mà tôi thì sợ những cô nàng có quá khứ rồi ren lắm...

Về gần đến ngõ nàng bỏ tai nghe ra, chắc ngại mọi người trông thấy lại trêu. Bên chuồng hươu, có vẻ công cuộc cắt lộc sắp kết thúc, nhìn vô thấy mấy chai rượu huyết đã dựng bên góc tường. Hây dà, chuẩn bị làm tí đây!

Bố nàng thấy nàng về liền bảo.

“Con rang thêm ít lạc rồi nướng mấy con cá khô nha, sắp xong rồi!”

Tôi có mang theo máy ảnh hộp diêm bèn lượn lại chỗ chuồng hươu choạch vài phát, ánh đèn flash lóe lên làm mấy chú người làng giật bắn tôi. Ngó vô trong chuồng, một chú hươu đã được băng lá chuối ở sùng, máu loang lỗ khắp cổ, nom tội ghê.

Đứng xem một lát thấy bả t đầ u lạnh lạnh, thôi xuống bê p ngò i chút cho ấm vậy. (Hehe, ấm là chuyện phụ.)

“À, anh có biết rang lạc khùng đó? Giúp em một tay coi mô , để em nướng cá!”

Nàng bả t đầ u thích sai vặt tôi rô i đầ y, rang thì rang, tranh thủ ngò i bê p hong cho “linh kiện” đỡ ẩm luôn cũng tốt. (Mãi nó vẫn chưa khô mới đau em.)

“Em còn nhớ lâ n đầ u anh ngò i đây ăn khoai không? Ngon thật đầ y!”

Nàng cười.

“Bựa nó nhìn anh... ngồ ợ cực, hihi, thật đó, giờ em mới dám nói.”

“Anh giả vờ ngồ ợ đầ y, vớ lại...” “Vớ lại răng?”

“Nghe giọng em đánh đá trong điện thoại nên khi gặp hơi... đầ ợ phòng!”

“Hức, may mà thấy anh ngồ ngồ ợ nên em tội nghiệp nỏ bả t nạt nựa đó. Nhưng bựa đó anh nói chuyện cũng hài hài, ngồ ợ ngồ ợ, hi hi...”

“Rứa mà người ta nhắ n tin thì trả lời cộc lỏ c hê!”

“Tính em rứa mà, nỏ thích liên lạc qua điện thoại tê . Vì khi đó người ta không thật lắ m mô , nói năng nỏ giồ ng ở ngoài.”

Chuyện đang dở thì mọi người giục soạn sửa oánh chén. Cũng không có gì lắm, đĩa cá khô, rá lạc rang (tôi mãi bóc phết nên quá lửa, hột lạc như hột cà phê rang), trứng vịt lộn và ít giò chả.

Ngô ì với mấy chú người làng chả biết nói chuyện chi nên hơi gượng, được cái rượu huyệt nhưng uống có chất của nó, chát chát, ngọt ngọt, chắc không bỏ ngang cũng bỏ dọc. Làm tới ly thứ năm thì bắt đầu có dấu hiệu ong ong, đổ vào nữa cũng chả thấy ngon gì trong khi mấy chú ngô ì cạnh rót vẫn rât đều tay. Chợt thấy bóng nàng thấp thoáng, tôi e hèm mấy cái mà chả thấy phản ứng. Lát sau nàng mang thêm nhúm rau thơm lên rồi nháy nháy mắt với tôi.

“Em nói cái chi đó?”, tôi đi theo nàng xuống bếp.

“Anh uống ít thôi, lát còn lội sông về tề!”

“Tưởng chi...”

Tôi làm ra vẻ hụt hẫng. Nàng lườm rõ dài.

“Tưởng chi???”

“Tưởng cho cái chi cho! Thôi anh lên ngô ì tí nửa rồi về không tề rồi.”

Nàng nói với theo.

“Nhớ nha, đừng uống nửa nha!”

Râm ran trong lòng vì được nàng quan tâm, làm thêm hai ly nữa gọi là rượu mừng. Làn này thì ngọt cứ như nuốt mật ong. Cơ mà phải đứng dậy chuẩn bị lượn thôi, trời mùa này tề nhanh lắm, lát không thấy đường lội sông thì chết.

Bồ' nàng thấ'y tôi bỏ ra ngoài sân thì đi theo, bảo, “Bạ' ni chú kêu người cắ't nhưng, có ít tiề'n gửi trước cho mẹ con, nói với mẹ là chú gửi từng ni nha!“, xong rút ví ra đấ'm đấ'm đưa tôi. “Lẹ ra chú đưa nhiề'u hơn, nhưng bà nhà còn điề'u trị nên giữ lại một ít lo liệu, con nói mẹ thông cảm nha!“

Đấ'm thấ'y thiế'u gầ'n triệu, tôi im lặng đút túi. Thôi kệ, việc này mẹ tôi giải quyế't sau, giờ nói chi cũng thêm dỏ...

Bước ra công, nàng kéo lại đưa cái thẻ nhớ.

“Anh *cop* cho em ít nhạc hồ'i nại em nói nha! Mà khi mô mang đượ' cho em nà?“

“Khi mô anh sang, chắ'c gầ'n Tê't!“

“Ừm, giữ lợi sông lạnh lắ'm hề! Lại mới uố'ng rượu nựa, hay là anh ngô'i chờ, lát nựa có anh hàng xóm về' em nhờ họ chở anh cho khỏe?“

“Thôi nỏ cầ'n mô, giang hồ' thề' này là vậ't. Đưa tay đây anh nắ'm cái cho á'm cụng đượ!“

Nàng che miệng cười ngại ngùng, lúng búng nói:“Tay em lạnh lắ'm, nỏ á'm mô. Thôi anh về' đi khỏi tô'i...“

“Ừ, anh về' đây. Em vào sưởi tay cho á'm!“

Mò mắ'm men theo con đường ngoắ'n ngoề'o ra sông. Trời bắ't đầ'u tô'i sắ'm lại rắ't nhanh. Cởi quầ'n dài cầ'm tay, dò từng bước dưới làn nước lạnh lẽo, giờ mà chề't chìm ở đây thì má'y ngày sau có mặt trên truyề'n hình huyện nhề'?

Về' nhà, ăn tô'i xong thì thấ'y đầ'u nóng bùng, người mớ'i nhừ, dấ'u hiệu của một con cảm lạnh. Nhưng chờ má'i số't cả ruột mà

không thấy Huyề`n nhắ`n tin hỏi thăm. Mắ`y lâ`n mở số`nàng ra, rồ`i lại thoát, không muố`n mở mồ`m trước. (Ông là ông đang sắ`p ô`m đắ`y nhắ, chắ`nh bệnh nhân lại hỏi thăm người bình thường à?)

Đắ`u tranh tư tưởng mắ, sau khi uố`ng hế`t á`m trà gừng, thắ`y khó chịu quá bèn gửi cái tin cho con người bạc bẽo này.

“Anh đau đắ`u.”

Ngay lập tức 10 giây sau nàng gọi lại ngay.

“Anh bị cảm rồ`i, khô` thân, ai nhắ` không nghe lời em nà... Dừ`nắ`ng rồ`i anh?”

Ho mắ`y phát cho tăng phắ`n long trọng, thề`u thào: “Không sao đâu mà... nắ`m nghỉ tí là đờ` thôi...”

“Anh đã uố`ng thuố`c chưa? Có cam thì ăn vô` cho mát, rồ`i ủ` chắ`n cho á`m nha! Em đã đoán rồ`i mà, lạnh rúra kiể`u chi nõ` cảm...”

“Ai bảo...”

“Bảo chi nà?”

“Không cho câ`m tay!”

“Hihi... đừ`ng nhắ`c nự`a, anh khi mồ`cụng đầ`a đượ`c, bó` tay anh đớ!”

“Thì` thôi.”

“Dối rồ`i à? Có người dối rồ`i, hihi.”

“Dối chi mồ, anh phải ngủ` cho lại sức đầ`y!”

“Ừ`m, giữ` gìn anh nhắ. Mà khi mồ` mang thề` nhớ` cho em đớ?”

“Chắc vài tuần nữa, tuần sau anh bận cho một vụ mai mối rồi!”

“Chi đó? Ai làm mối cho anh à? Anh biết mặt người nó chưa?”

“Chưa, mẹ anh dẫn độ anh đi mà!”

“Trời... Rứa là anh sắp có vợ rồi hè! Cung hi nha anh!”

“Hi chi, anh chiêu mẹ anh thôi. Con nó là con một người bạn của mẹ anh mà.”

“Răng lại nói là con nó?”

“Thì chả lẽ là thằng nó à? Thôi anh nghỉ đây, có chi anh nhắn tin sau nha em.”

“Dạ, chúc anh nhanh khỏi ốm và... lấy được vợ sớm, hihi!”

À, cái vụ mai mối này là có thật. Mẹ tôi dạo này đang sắm soi gán ghép cái con ranh ở xã X. cho tôi (vì thầy tôi lông bông quá, yêu đương toàn sắp leo lên đến ngọn chờ ngày hái quả thì rơi cái huých, nổ mô vô mô).

Tôi nghe xong cười khẩy, hỏi mẹ.

“Con nó nhìn răng?”

Mẹ tôi gật gù ra chiêu ung ý lắm.

“Được cáy là khỏe mạnh!”

Đang húp tô mì mà suýt sặc. Lấy vợ về đi cày hay sao mà khen khỏe mạnh ở đây? Kiểu này là... ngoài khỏe ra thì không còn gì để nói nữa rồi.

“Mi cười câ' y chi mà cười? Con nó cao ráo, khỏe khoắ' n, lại có nghề` nghiệp đàng hoàng, đòi xôi nựa à?”

Phải ù bừa đi cho xong, cãi một lúc bà tăng huyê' t áp thì chề' t dỏ, cơ mà vẫn không thể nhin đượ cười, cứ ôm bụng mà ngặt nghẽo.

Chương 4

Hôm nay tình cờ lạc vào một trang web khi gió gì đó, có đoạn nói về` cung Nhân Mã của tôi. Đọc xong vỗ đùi đánh đét, nó nói vu vơ mà như đang nói về` tôi mới kinh. “Điểm yếu của Nhân Mã là quá mộng mơ và thiếu thực tế. Khi đã m chìm trong những điề u ngọt ngào và lãng mạn, họ như được bay lên chín tầng mây. Nhưng đến lúc phải hạ cánh, hiện thực trầ n trụi khiế n họ mệt mỏi và chán nản. Họ câ n có thời gian nghỉ ngơi và lấ y lại tinh thầ n để cứu vãn cuộc đời mình khỏi mớ áp lực hỗn độn...”

Ừm, công nhận tôi hay mơ mộng nhưng cũng dễ sụp đổ. Nhớ hồ i lớp 10 thích con bé cùng khố i, khi nào cũng tưởng tượng nế u có thêm đôi cánh trên lưng chắ c nó sẽ là thiên thầ n. Nó xinh đẽ n nổi có thể ngắ t cắ m vào bình thay hoa được, khuôn mặt tròn trịa, da trắng như sứ, mỗi khi nó cười là tim tôi tạm thời *lag* trong vòng năm phút.

Thế rô i lầ n nọ đi chợ Phồ lầ y tiề n nọ cho mẹ, từ xa tôi trông thấ y bóng dáng quen quen, đang ngồ i xì xụp bên mẹt bánh mướt. Tiế n lại gầ n hơn, thì ra thiên thầ n của tôi. Nàng cắ m cúi ăn, một tay che nón, một tay bắ c bắ c, chắ m chắ m. Một vệt nước mắ m chảy ngoắ n ngoề o trên mép, nàng len lén trở tay quẹt vôi, cái môi thì loang loáng mỡ.

Mơ mộng vụt tắ t. Tình yêu tan biế n. Tôi bước đi mà hình ảnh vệt nước mắ m màu cánh gián lơ đãng chảy bên khố e môi của nàng cứ ám ảnh mãi. Ôi, thiên thầ n, tại sao em không bay trên cao mà lại sà xuố ng mẹt bánh mướt, để tìm ta tan vỡ thế` này???

Đọc xong tất máy tính định đi ngủ thì mẹ bảo, “Năm ni mi được tuổi đó, mà n rằng mà lấ y vợ trong năm ni thì tốt, thầ y nói rứa.”

Tôi buột m`m: “Mẹ coi con Huyê`n được không?”

Mẹ chép miệng: “Nghê` nghiệp hấ n chưa có, với cả mắ t ướt ướt rứa là khô lắ m đó... Bựa m` mi chờ tau đi nhà con Thủy nhờ hê, coi mặt câ y. Thích thì tìm hiểu, không thích thì thôi, chờ mẹ hấ n tính hay lắ m đó!”

“Cái con mà hôm trước mẹ khen... khỏe đó chi?”

Mẹ lúng túng lờ đi.

“Nhìn cụng được chơ không đê`n nội mô, hấ n mà`n trạm xá của xã, nghê` nghiệp ổn định rô`i chi nựa!”

Đang chán đời nên nói bừa: “Tùy! Bựa m` rủ nó đê`n đây coi mặt cái, coi có vai u thịt bắ p, m` hôi dầ u không?”

Mẹ lại giãy nãy lên.

“Cha tổ nhà anh! Cọc đi tìm trâu à mà đòi hấ n đê`n nhà trước? Anh cứ coi con gái người ta như rom như rác thì biế t khi mô mới lấ y được vợ?”

Bực cả mình, tự nhiên lôi một đũa vớ vịn nào nhét cho người ta, làm như tôi mắ t giá, ê` ắm lắ m không bắ`ng.

Thê` rô`i đê`n lúc đi nằ m, bỗng dung thầ y đạo này tôi mắ t giá thảm hại thật, không mắ t giá mà phải ngô`i chò ba cái vụ mai mô`i lỏm khỏm này à? Tôi không muố n người khác tạo kịch bản cho mô`i quan hệ của mình. Đứa con gái trong mơ của đời tôi đang ẩn nắ p trong rừng, chỉ chờ một tiế ng sét xẹt qua là sẽ xuấ t hiện như một

thiên sứ thánh thiện. Nàng đang ở đâu? Đừng nói cô em mô` hôi dâ`u kia chính là nàng nhá!

Bằng một tuầ`n sau, buổi trưa mẹ đưa cho tôi mẫu giấ`y bé bắ`ng bàn tay, khoe: “Đây rô`i, tau lấ`y được số` con Thủy đây rô`i! Vừa hỏi mẹ hấ`n đó!”

Số` đẹp ghê, bô`n số` cuô`i là... 9630. Phì cười. Mẹ hỏi.

“Răng lại cười?”

“9630... Hehe... Răng em này đẹp phải biế`t đây!”

Mẹ nghe thê` cũng cười theo, bảo thôi đừng đùa nữa, có chi liên lạc với nhau đi, biế`t mô` duyên phận cụng nên.

Ông chú ngô`i cạnh hùa vào.

“Ừ, thử đi, mấ`t chi của bạ. Gái vùng nó mầ`n rửa chơ nhiề`u con xinh lắ`m đó!”

Tôi cũng đâm ra tò mò, bèn lưu lại số`. Ở mục tên, lưu chữ Bé Khỏe. Tô`i nay không có bóng đá, ngô`i ng-hịch ngợm nhấ`n tin đợi đê`n giờ đi ngủ là vừa...

Tô`i, xem thời sự xong, định lang thang lướt web thì sực nhớ, bèn lôi điện thoại ra. Soạn ba bô`n cái tin, đọc xong lại xóa vì thấ`y nhạt quá. Nghĩ mãi, nát cả óc không tìm ra câu gì cho hay ho, cuô`i cùng bí quá gửi bừa.

“Hi Thủy! Thử đoán xem ai đây nào?”

16 phút sau.

“Chịu thôi, ai rửa, khai mau?”

Thầy tiến độ trả lời có vẻ chậm, sốt ruột, tôi lôi cái sim khuyển mãi ra gọi luôn đỡ lãng nhẽng mất thời gian đong đưa.

... Hơn 30p chém gió, không nhớ cụ thể đã nói những gì, nhưng chốt lại có mấy ấn tượng như sau:

– Giọng em này đúng là danh bất hư truyền, to và khỏe vãi, nhúc hế t cả đầ u.

– Cách diễn đạt là kiểu gái quê mới ra thành phố được ba tháng, đó là pha trộn thổ ngữ với vài ba từ thành thị, thi thoảng uố n éo cho ra vẻ con người thành thạo giao tiế p. Tôi vừa nghe vừa “Thế à?” đê u như vắ t chanh.

– Tôi bảo hôm nào đê n nhà em chơi, nàng thẹn thùng và e lệ hẹn gặp nhau ở quán cà phê nào đó cho tiện. Tôi ra cái hẹn cụ thể, nàng ok cái rụp (mấ t cả húng). Hế t.

Hẹn hò xong, tự nhiên áy náy như có lỗi với em Huyề n (mặc dù trong lòng chả thấ y tí cảm xúc đáng kể nào). Đơn giản là cho mẹ tôi khỏi phải PR, quảng cáo mặt hàng mãi, với lại cũng thấ y hơi hơi... tò mò. Biế t đâu nàng như con chim bói cá, giọng hót thì dỏ ẹc nhưng lông lá sặc sỡ, bắ t mắ t thì sao?

Rồ i buổi hẹn cũng đê n. Đó là một chiề u mưa lẹp nhẹp và rét mướt. Tôi bảo với mẹ là đi nộp báo cáo, cái áo mưa bèu nhều khiế n tôi trông như tay xe ôm vẫ đoi khách nơi công chợ. Tóc tai cũng bèu nhều như chim sẻ gặp mưa, kệ, cùng lắ m xuố ng uố ng cà phê, bô c phét dăm ba câu rồ i về ` chứ gì?

Quán cà phê Dừa. Chọn chỗ ngồ i kín đáo bên má y lùm dừa nước rậm rịt, trong lúc suy nghĩ nên gọi đầ uố ng gì cho lạ lạ tí, tôi tranh thủ dùng tay cào cào lại mái tóc bê xê lế t vì mưa.

“Anh uống chi ạ?”, em nhân viên khom lưng, vờ vịt giả nai, lí nhí hỏi.

“Ừm, cho anh ly sữa chua đánh đá với bao thuốc!”

Quán mở bài hát khi mở cửa, có vẻ như song ca vì thấy hai đứa nam nữ cãi nhau căng phết. Kết thúc bài cãi nhau là lời cô gái hờn mát “*Thôi anh cứ đi đi và đừng nhớ gì tôi...*”. Ngó sang bàn bên thấy nam thanh nữ tú đang gật gù khen hay.

Ngồi chờ thuốc hơn 10 phút vẫn chưa thấy em Thủy đâu. Bả t đã u sớt ruột. Chợt điện thoại tít tít (chắc nàng gặp mưa nên đến nhắn tin xin lỗi đến muộn đây, ừ, lịch sự thế còn được). Tin nhắn: “Anh à, bà em mới bị ốm nên em không lên được, thông cảm nha”.

Xong. Ưc chế không phím nào tả xiết. Cái bài ông, bà, chú, dì, cô, bác... ốm đột xuất đi viện sao mà kinh điển thế không biết? Giận run người, định trả lời “Bà bị ốm sao em còn hẹn anh làm gì cho anh mất thời gian ngồi đợi em? Em chơi được đâu!” nhưng may hôm trước mới đọc trên mạng câu gì đó đại ý khi nóng giận mà kiềm chế nhẫn nhịn được mới là phép ứng xử của bậc trung dung hơn người, nên phanh lại kịp.

Chần chừ một lúc cho nguội bớt rồi nhắn lại “Ôi, bà em có làm sao không? Uh vậy thì em cứ chăm bà cho chóng khỏi nhé, gặp em sau cũng được mà”. Mẹ, éo ngờ có những lúc tôi đạo đức giả tởm thế.

Tin đến, “Rửa anh nha”...

Xỏ lại giày, rút ví trả tiền gói thuốc với ly sữa chua đánh đá. Đi mấy bước sực nhớ ly sữa chua mới chén được vài thìa, bèn quay lại vét hết cho đỡ phí của. Rồi về trong bê bàng...

Đế n ngõ, mẹ đang nhặt lá, ngẩng lên hỏi mô về sớm rúa? Cười, nói thật nha, đi gặp cái con mà suốt ngày mẹ nhắc tên. Mẹ tôi tròn mắt liên tục nói thật a, thật a. Tôi bảo con lừa mẹ làm chi? Mẹ háp táp đi theo sau, hỏi rúa hấn đẹp không, đẹp không? Tôi bảo đẹp. Đẹp đế n nổi hện gặp rồi hấn tin bảo bà ốm, hức. Mẹ nheo mắt, rúa... rúa hấn cho mi leo cây à? À, con ni hay hê, đế tôi tau hỏi lại mẹ hấn mới đợc. Tôi đá chân chớ ng cái tạch, lảm bảm, “Thôi kệ nó, vụ này cũng chả hứng má y!”

... Không hứng má y, nên suốt gầ n chục ngày sau đó cũng không liên lạc trở lại. Cho đế n một hôm...

9 giờ tôi, em Huyề n bắt ngờ hấn tin, “Anh gặp đớ i tác rồi chứ? Có chi vui kể em nghe đi”.

Tôi rá t thích kiểu hấn tin như này. Nó vừa thể hiện sự quan tâm vừa khơi gợi tâm sự của người ta, mà tôi thì lắ m chuyện đế chém gió quá, đế trong lòng không chịu đợc.

Trả lời lại, “Ui em ơi, anh bị cho leo cây rùi, có gặp đợc đâu!”.

“Hic, sao thế ả? Kể em nghe nào.”

“Đề hôm nào anh lên anh kể một thể, lên nhà em ăn khoai hậ y.”

“Hi, hế t khoai rồi nà, mùa ni có ngô thôi. E đế phậ n, anh mà không lên là e phạt đó nha!”

Hấn qua lại vài tin nữa rồi tắt máy ngồ i nghĩ ngợi miên man. Huyề n khó hiểu hơn nhiề u đợc con gái đã gặp, đã yêu. Nhiề u lậ n thậ y nhớ, cũng định liề u mạng thể hiện tình cảm, kiểu “Anh nhớ em” mặc cho em nó muố n hiểu thế nào thì hiểu nhưng may mà kiề m chề đợc.

Thứ tình cảm mù mờ, mong manh này để yên thì đẹp. Không ai bạo gan dấn thêm bước nữa thì đẹp. Giữ riêng và kín đáo kiểu nửa vời chắc cũng sẽ đẹp. Có những vẻ đẹp mà càng với tay ra càng nắm giữ, nó càng vuột xa tầm mắt. Như thể trên người...

Bây giờ đã cuối thu. Trời se se lạnh về chiều. Thời tiết mát ngọt như này không có người yêu là một tổn thất vô cùng to lớn. Chiều nay có hẹn. Một cái hẹn rất trữ tình: đi coi chim! Người hẹn là bố em Thủy (cái em bố tôi ngộ i thiề n ở quán cà phê xong không đến). Ông chú này hay ghi lô đề chỗ quán nước cậu họ tôi, vô tình thầy tôi nuôi mấy con chào mào, bèn bảo “Chơi làm đánh gì chào mào, bựa mô xuống nhà chú coi mấy con họa mi, thích thì chú để cho một con mà nuôi”. Tôi vốn mê chim, lại thầy ông chú xởi lởi, nói chuyện suông sã nhưng chân tình, nên gật đầu cái rụp. Mãi sau này mới biết hóa ra chú chính là papa của Thủy. Ủ, bố em thì sao?

Chú tên Đoàn, nhà ở Sơn Trung, ngay ven sông Phố. Trước hôm xuống chơi, tiện thể xem chim cò thế nào, chú bảo mi cứ xuống nhà chơi cho biết, ta làm be riệu nếp ngâm nhưng hươu rồi ngộ i nghe chim hót nó mới phê. Rửa nha, xuống qua cầu Ngàn Phố một đoạn thì gọi cho chú, chú phi xe ra đón.

Trời sâm sẩm tối i mới đi làm về. Qua nhà mặc quần áo ba lỗ, chân xỏ tông lười... nhìn rất đúng dáng dân chơi nửa mùa phố huyện.

Cầu Ngàn Phố mới đây rồi i. Dừng lại ven đường hỏi mấy bà đang cào lúa, một chị bảo a lão Đoàn hỏi á? Nhà trong làng nó tên, hơi vòng vèo đó. Tôi sợ lạc, nên rút a lô ra gọi cho “lão Đoàn hỏi”. Chú à, cháu đây, đến nơi rồi i, chú ra đón với. Ông chú nhiệt tình bảo chú ra ngay, cứ đứng đó...

5 phút sau thấy một quả *rim tàu* mù mịt khói lóc cóc đi ra. Chú Đoàn khoát tay, “Đi theo chú, nhà gần ngay đây chớ có khó tìm lắm mô”. Chú chạy trước, tôi bám theo. Con đường vào chạy qua bãi ngô xanh um, khung cảnh đồng quê thanh bình lắm. Nhà chú Đoàn nằm trong ngõ, ngay trước sân là chuồng bò, giếng nước, mấy cây mít, sát với gian bếp là dãy chuồng hươu tương đối bề thế.

“Vô đây, vô đây...”, chú vỗn vỗ gọi. Ngó vô, trên giường là một em gái đang ngồi coi tivi (mặc quần cộc sát đơ, đùi trắng vải). Thấy tôi sắp bước vào, Quán Cộc lẩn nhanh xuống nhà dưới (không thèm chào khách mới chuồng)...

... Chú Đoàn kéo ghế bảo ngồi xuống đây làm cốc nác mới cáy đá, à mà con Liên mô rồi hè, xuống rang mấy củ lạc để anh và cha làm chén cho vui mô.

Tôi vội gạt đi, thôi thôi trời sắp tối rồi, bày vẽ làm chi chú.

Chú Đoàn bảo “Ồ đây nhời, ăn cơm xong rồi chú đưa quanh xóm đánh phỏm cho vui chứ về làm cái gì vội, mi thì...” rồi kéo tôi xuống nhà dưới.

Nhà dưới là khu vực bếp núc nối thông với dãy chuồng hươu. Xoong nồi, chày cối, bu gà... nằm lẫn với đồng lá ngô trồng bừa bộn gồm.

Chú Đoàn bốc nắm lạc trong chum bỏ xuống bàn, với tay nhấc chai rượu trong kệ tủ, vừa lắc lắc vừa bảo “Cây ni là ngâm nhung hươu đây”. Ngó thấy mấy lát nhung mỏng dính trong chai rượu trong leo lẻo, tôi hỏi “Chắc ngâm lần thứ 28 rồi à?” Chú Đoàn trề môi “Mô, mới được... sáu bảy nước chớ mấy, chú nếm mà coi, còn ngọt lịm...”, rồi lấy chiếc đĩa kê u kê u miệng chai, lôi ra 1 lát nhung hươu bé như tép tỏi trao cho tôi. Hê, nhạt nhạt

như nhắ n mầu cau khô, tôi gặt gù khen ngọt ngọt, nhưng nhà nuôi được có khác. Chú nháy nháy mắt, “Đã nói mà”.

Ngô ì nhâm nhi một lúc thì thầy Quầ n Cộc lọ mọ xuố ng bê p cắ m com, dáng đi thoăn thoắ t, êm như mèo. Thầy tôi có vẻ quan tâm đừi trắ ng, chú Đoàn bảo, “Con thứ hai đó, hắ n học lớp 12. Con đầ u đang đi lắ y lá ngoài đờ ng với mẹ, chắ c sắ p về` rô`i!”. Nghĩ thầ m, không biế t trai làng này đã bao phen đập nhau vì quả đừi trắ ng kia nhẻ?

Bắ t chọt chú Đoàn hỏi, “À mà chú mi đã vợ con chi chưa hẻ?” (chắ c thầy tôi soi cháu nó kinh quá đầ y mà). Tôi bảo chưa chú ơi. “Rứa có người yêu chưa? Chắ c có rô`i hẻ, nhìn chú mi phong độ ri tê mà”. Làm tí rượu, mặt cũng đỏ và dày thêm vài li nên tôi chả giữ mô`m, bảo, “Khó lắ m chú ơi, con mình thích thì nó không thích mình, con thích mình thì mình đang mắ i thích con không thích mình... đâm ra chả đầ u vào mô”. Chú Đoàn vậ vê củ lạc, cười hẻ hẻ, “Mày nói kiểu éo chi tau nõ hiểu chi cả, he he”. Tôi gặt gù, “Thì đầ sớ gái mà cháu gặp bọn nó cũng thường xuyên không hiểu cháu nói chi cả”. Chú lắ m nhắ m, “Chắ c rứa”.

Chọt có tiể ng xe đạp lạch tạch ngoài sân, ngó ra thì thầy một em gái đang đội lòa xòa bó cây ngô trên đầ u, mặt mũi không rõ vì lúc á y đã sắ m tồ`i. Chắ c em Thủy...

Chương 5

ai chuyện không để ý, ngó ra ngoài trời đã tối sầm. **M**Chú Đoàn há t hàm về phía em gái đang khệ nệ với bó lá ngô trên đầu, bảo con đầu chú đó, há n mần bên trạm y tế xã. Tôi cũng đoán ra Thủy, nhưng thôi kệ “nó”. Ông đây đề n với động cơ trong sáng và thánh thiện là coi chim nhé nàng!

“Eng ạ!“. Bỏ cái mớ lá rậm rạp trên đầu xuống gằn chuồng hươu, Thủy chào khách. Tôi tia vội tia vàng một cách tổng quan rồi gật đầu “Uh chào em, về muộn em há y!”. Đánh giá sơ bộ là nom cũng được, da nâu mắt sáng, vóc dáng hiền hòa mặc dù không xinh lắm. Nghĩ thàm, như này cũng đủ cho trai làng oánh nhau rồi. Xinh hơn nữa thì đã chả ở đây.

Chú Đoàn cắt ngang “Đi ra đây ta coi chim“. Tôi leo đèo theo ra chái bếp. Nhà có năm lò ng, ba con họa mi, một con khướu, một con chích chòe than. Chú Đoàn hạ một lò ng họa mi xuống, bảo, “Giờ bật điện lên là há n hót liền cho coi, con ni máu hót lắm!“.

Đèn được bật lên, chú Đoàn huýt sáo liu tiu cho nó hót theo. Làm đi làm lại mấy lần con mi vẫn chỉ nhảy chơi chơi, chú Đoàn làm bầm, đèo mẹ, mọi khi bật đèn sáng là hót kinh lắm đây. Tôi sợ chú ngưng nên chữa cháy, “Có khi bựa ni có người lạ nên há n đột cụng nên“. Chú Đoàn ậm ừ, “Có lẽ rứa. Mà thôi, vút mẹ nó chim chóc đó đã, lên nhà uống chè xanh, tí nựa cơm nước xong coi một thể“.

Hai chú cháu kéo cái chõng tre ra giữa sân ngô i uống nước, bả n thuốc Lào. Có tí men, chú chém thôi rồi lượm ời. Chuyện trên trời dưới nước: chuyện đi lính, chuyện đói, chuyện làm ăn rồi

chuyện bọn trẻ bây giờ... Chú bảo “Bọn trẻ bây giờ sông để ch có lý tưởng, ý chí chi cả. Nhìn con chú thì biết, đứa nào cũng yêu đuối, hay dựa dẫm vào người khác đâm ra nhọt nhạt lắm. Thời bọn chú đi bộ đội á, say mê lý tưởng, mạnh mẽ mà sôi nổi cực kỳ luôn... À mà mi nghe nói giỏi văn, mi có nhớ bài thơ mô hay hay về thời lính chiến không, đọc chú nghe phát. Chớ tau là tau thích nhất cái chí khí ngang tàng của bộ đội thời nớ...”

Tôi xin năm phút lục lại trí nhớ. Nhấp ngụm chè xanh, tôi bảo, “Để cháu đọc đoạn nì”. Chú Đoàn gật gù khích lệ, à, đọc đi, đọc đi. Tôi đọc.

“Sau mỗi lần thả ng

Những người trăn Đèo Cả

Về bên suối

Đánh cờ

Người hái cam rừng

Ăn nheo mắt

Người vá áo

Thiếu kim

Mài sắt

Người đập mảnh chai

Vênh cẳng

Cạo râu...

Suối mang bóng người

Soi

Những

Vê`

Đâu?!”

Chú Đoàn vỗ đùi đánh đét, “Mẹ, hay quá, hay quá! Thơ thả`ng mô đó?”. Tôi bảo của Hữu Loan. Chú Đoàn nhúu má`t, “Góm, đàn bà con gá`y mà mậ`n thơ hay thật!”, rô`i với vào nhà gọi lớn “Con Liên mô, mang cái bút, tờ lịch ra đây để tau chép bài ni lại câ`y. Hay thật đó!”. Tôi bảo chú ơi, Hữu Loan là đàn ông. Chú Đoàn cười hê` hê` nói, rửa à, giỏi hê.

Ngô`i một lúc thì Thủy đi ra. Nàng mặc quậ`n lưng, áo phong sát nách, nhìn không ra cô em đội bó ngô lúc nãy.

“Mời cha với eng vô nhà ăn cơm, chơ dọn xong cả rô`i ạ!”

Chú Đoàn bảo ừ ừ, vô mậ`n đội cơm đã rô`i ta đàm đạo văn thơ sau. Tôi nhìn trộm em Thủy phát nữa, cảm hứng thi ca bay sạch. Thấ`y tôi len lén liế`c trộm em Thủy, chú Đoàn nửa đùa nửa thật bảo, “Huy nậ`y, tuy cái mặt mi nhìn ngu ngu nhưng cách nói chuyện hóm với lại mi vô tư, nên chú quý mi. Đó, nhà chú có hai đứa con gái đó, mi thích mậ`n rẻ thì cứ siêng đi lại, có chi tau quyế`t cho“. Tôi gãi gãi đầ`u rô`i tên tò nhe răng cười trừ. Chú nói, cười cái chi bí hiểm rửa, hay chề con gái chú quề mùa thì nói rá`p đi. Tôi bảo thôi để cháu đi rửa chân tay cho mát câ`y đã, giế`ng mô chú hê?

Chú Đoàn dẫn tôi ra giế`ng, đưa cho cái khăn mặt mó`c đen như bánh đa vùng rô`i trở vào nhà. Nước giế`ng khơi mát như kem. Mùi khói rơm, mùi ai đó gọi lá hương nhu, mùi hoa nhài đầ`u ngô... thoang thoang theo gió khiế`n tôi lặng người vì cảm giác thanh bình.

Rửa mặt xong tôi thủng thẳng vào nhà dưới. Vợ chú Đoàn đã về, trên tay lủng lẳng túi trứng vịt lộn (chắc mua thêm vì nhà có khách). Hai đứa con gái chú Đoàn lảng xãng kéo ghế, dọn mâm bát, chả đứa nào cười với tôi. Chú Đoàn giục ngô ì xuông đi, ta làm chén cho ấm chơ com bự ni nỏ có chi mô. À mà giới thiệu với mẹ mi với lại hai đứa đây là anh Huy, nhà trên thị trấn (rồi bổ ì thêm) “Nhìn ngơ ngơ rứa chơ giới thơ lă ìm đó”. Vợ chú gắ t, ăn với nói vô duyên, ông ngơ thì có, cháu hê! Tôi dạ. Hai cô em quay mặt bụm miề ñg cười.

Bữa com có cà muô ì, canh rau ngọt, thịt kho (chắc sót lại từ bữa trưa), đĩa tép rang với chục trứng lộn. Chú Đoàn lă ì chai rượu nhưng hươu lúc chiề u ra, rót hai ly nhỏ, miệng hê ì hê ì, “Thôi mầ ñ đi Huy, nhưng mới ngầ ñó, ngọt lịm!”. Tôi làm hai ly, ăn một quả trứng với bát com. Chả phải khách khí, cơ mà tự nhiên không muô ñ ăn. Em Thủy vẫn chiề ñ đê ù, cà cắ ñ rôm rồ ñ p nghe rắ t sinh động. Em Liên chồ c chồ c lại cúi xuông gầ ñ bàn thò tay đập bồ ñ vào đùi rồi lằ ñ nhằ ñ, “Muối cắ ñ ñau quáaa...”. Tôi nghĩ thầ ñ ñ bọ ñ muối thật có điể ñ phức...

Sắ ñ xong bữa thì có ánh ñèn pha xe máy ñọi thẳng vào sầ ñ. Chú Đoàn thì thầ ñ ñ bên tai tôi, “Bạn của Thủy ñó, kệ hắ ñ thôi cứ ăn ñi”. Thủy và nồ ñt bát com, xong bỏ bát ñi ra. Chú Đoàn bảo thầ ñ ñ ni mầ ñ bên huyện Đoàn (hay thị Đoàn chi ñó, chả nhớ rõ) nghe nói sắ ñ ñ đi học thạc sỹ rồi ñó, giới lắ ñ ñ, chi cụng biể ñt. Tôi ù ñ cho qua chuyện, rồi ngầ ñ ñ ñ đứng ñậy, không quên khen rượu ngọt, uồ ñg tí mà tê hê ñt cả rồ ñ ñ. Chú Đoàn với theo “Đạ ñói mà...”

Ăn xong chú Đoàn bảo ta lên nhà trên uồ ñg nắ c, nỏ ñại mô.

Nhà trên. Chú khách tâ ñ ñ 27 – 28 tuổi, áo sơ mi ñóng thùng, giầy ñen bóng lằ ñg, tóc bồ ñôi, cái mũi tẹt ñí... ñang mầ ñ ñ mò với cái Q. Mobile M45 trên tay, ñồ ñ ñ diện là em Thủy (ñã kịp bồ ñi son cho quả

môi đỏ sẫm lên, trông như sắp bước ra sân khấu u cải lương). Tôi và chú Đoàn kéo ghế ngồi chung. Chú Đoàn hỏi thanh niên kia, “Bạ ni có đi làm về không cháu?”. Lắc cái đầu bỏ đôi cho tóc rẽ ra, (từ nay gọi là Bỏ Đôi cho tiện) nói, dạ có chú ạ, cuối tuần công việc ngập đầu làm không hết, bao nhiêu là kế hoạch hoạt động, mệt lắm chú ơi.

Trên ti vi đưa bản tin vụ tranh chấp máy hòn đảo giữa Nhật và Trung, chú Đoàn hỏi băng quơ “Răng lại gọi là Điều Ngư hề?”. Bỏ Đôi bảo, dạ vì hình dáng của cây đảo nó giống cái điều u bát hút thuốc Lào đó chú, ngày xưa ngư dân Trung Quốc ra khơi đánh cá thường ghé vào đảo nó nghỉ ngơi hút điều u bát, đó cũng là nguyên nhân nữa chú ạ. Chú Đoàn ghé tai tôi bảo, “Giỏi lắm đó, chi cũng biết!”. Chú Đoàn hỏi tiếp, rứa cây đảo nó thật ra là của ai? Bỏ Đôi gật gù “Một câu hỏi hay và đầy tính thời sự đây... Thực ra há n là của Nhật chú ạ”. Chú Đoàn thắc mắc, răng lại của Nhật hề? Bỏ Đôi bảo, “Vì cháu ghét thặng Tàu!”.

Tôi bảo, cái này chú cứ hỏi Gu gồ là ra cả. Chú Đoàn nhăn trán, “Cu Gồ là thặng mô mà biết rõ rứa?”. Em Liên ở trong buồng thờ cổ ra bảo bổ ơi, nó là mạng internet, chớ thặng mô. Bỏ đôi chen ngang, “Thặng Nhật há n nỏ sợ mô, vũ khí với phương tiện của nó hiện đại gấp năm lần thặng Tàu. Cháu có thặng bạn du học bên đó, há n viết thư về kể, hàng ngày há n đi học bằng tàu điện ngầm, gọi là Mê trô đó, đi từ Sen ca cu tới Ma đa gát xì ca là 350 cây chi hết nửa tiếng đồng hồ. Hiện đại cực kỳ luôn!”. Chú Đoàn lại gật gù vào tai tôi, “Giỏi thật, chuyện mô cũng biết, thạc sỹ có khác!”. Em Thủy cũng gật đầu ra chiêng ngưỡng mộ lắm. Tôi điên hết cả người...

Với ánh mắt ngưỡng mộ lộ liễu của Thủy, bàn nước bây giờ đang là show độc diễn của Bỏ Đôi. Trên ti vi điểm qua tin gì là lập tức bình luận viên Bỏ Đôi của chúng ta phun châu nhả ngọc theo. Giọng của

chú này to gập ba lần giọng biên tập viên Vân Anh, làm tôi chỉ thấy hình ảnh loa loa lướt qua màn hình.

Ti vi đưa tin về tình hình động đất ở khu vực thủy điện Sông Tranh, Bỏ Đồi khẽ khà “Cái ni dân kêu từ lâu mà quan chức ở trên cứ bình chân như vại, cuối cùng dân chết chứ ai? Ở mình rứa đó, giống như trong tác phẩm Tắt đèn của Nam Cao có ông quan tên là Bá Kiến khi mô cũng nói câu “Biết rồi, khổ lắm, nói mãi“, biết chết có chịu giải quyết mô...”.

Thủy mồm mỉm cười tán thưởng, “Eng ni tài thật, chỉ cụng biết, chỉ cụng nói được... hihi”.

Bỏ Đồi khiêm tốn, “Bình thường, có chi mô em, đọc nhiều thì biết thôi”.

Tôi nãy giờ ngơ ngác mặt như ngỗng ia, chả tham gia được câu nào cho gọi là có hàm lượng chất xám. So với thằng cu này thì trong mắt Thủy, tôi đúng là đũa chỉ biết dựa cột mà nghe. Thấy tôi có vẻ u ám, chú Đoàn tinh ý nhảm nháy “Ta ra ngoài sân nghe chim hót đi“. Tôi làm lũi đứng dậy đi theo. Hơ, tạm thời tỉ số 1 – 0 nghiêng về đội bạn!

Ngoài sân, em Liên quàn cọc đang ngơ ngác trên chõng tre với cái điện thoại. Ngó thấy tôi, Quàn Cọc bảo, “A, em hỏi tí nè. Răng điện thoại của em tự nhiên không vô được phây búc eng hê?”. Tôi loay hoay thử tắt nguồn khởi động lại, vẫn không được. Khôi phục cài đặt, cũng không được nốt. Cuối cùng tháo cái thẻ nhớ ra, vô lại thì ok ngay. Quàn Cọc reo lên, cảm ơn eng nha, mà em hỏi nài đến giờ tưởng máy hư rồi chơ, thanh kiu eng, hihi!

Không khí có vẻ thân thiện hơn, chuyện trò vui vẻ qua lại một lúc, tôi thăm dò, “Cái anh kia là người yêu chị em à? Nhìn đẹp trai hê!”. Quàn Cọc xí xốn, “Mô, đang tìm hiểu thôi. Mà eng nó giỏi lắm đó,

chuẩn bị đi học thạc sỹ thì phải“. Tiện thể đang nuốt cục tức này giờ (chắc do GATO), tôi xả luôn cho sướng miệng, “Giỏi mô không biết chứ anh nghe ông đó toàn nói sai linh tinh“.

Quần Cộc ngược lên nhìn tôi sững sờ, rồi cao giọng, “Người ta thạc sỹ đến nơi... eng thì...“. Nói nửa chừng, ranh con đảo mắt nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, ý như muốn mỉa trang phục tuềnh toàng của tôi (nghĩ thâm, mẹ, chớ thấy bệ hạ ăn mặc lôi thôi mà coi thường nhé). Ngập ngừng một lúc, Quần Cộc hỏi “Em hỏi thật eng nha! Có phải cha em dẫn eng xuống là định giới thiệu eng cho chị Thủy nhà em không?“. Tôi cố nặn một nụ cười thật vô tư, bảo, “Mô. Anh xuống coi chim thôi!“.

Ranh con thở hắt ra, buông một câu khiên tim tôi tan nát trăm mảnh, “À y rứa chơ! Em cụng nghĩ rứa, chơ ai đi tán gái mà... nhìn như eng“. Tẽn tò ngó xuống: tông lào, quần ngô, áo 3 lỗ, tóc tai không ra một trường phái thời trang nào cả. Bớt khi, tỷ số 2 – 0 rồi đây.

Chán quá chả muốn coi chim chóc gì nữa. Tôi đang làm sao thế này? Thích một đứa mới gặp, không được nó để ý >> buồn? Hay chỉ là tâm lý hiểu nhầm, muốn nó thích tôi để thỏa mãn cái tôi sĩ diện? Lại nhớ hồi xưa có một em suốt ngày nhắn tin hỏi tôi, “Anh ơi, thật ra dạo đó anh có thích em, yêu em không?“. Tôi đã trả lời lần thứ 1869 rằng có hơi thích thích tí, nhưng em vẫn không tha. Bực quá tôi bảo, “Nhưng em hỏi để làm gì?“. Nó cười hihi, “Để biết rứa thôi, nỏ mà n chi cả“.

Hừ, giờ thì tôi cũng giống em đó lắm. Một thứ tâm lý rất đàn bà! (Nghĩ đến đây chợt tưởng tượng nếu mặc cái váy hoa vào, trông tôi như nào nhé?..)

9 giờ kém 15. Ngó vào nhà trong định chào về, vẫn thấy thạc sỹ trên thông thiên vẫn, dưới tường địa lý đang phun châu nhả ngọc. Mẹ, nhìn mày anh thấy giống thằng MC đám cưới vải, chả hiểu em Thủy kia mê chú mày ở cái điểm gì...

9 giờ 28 phút. Che miệng ngáp vặt ba cái liên, đang đảo mắt tìm chú Đoàn để chào về thì ngoài ngõ chó sủa um lên. Một tổ p phải đến năm sáu chú (trông phong thái biết ngay giai làng) òn ào đi vào. Hóa ra trong đám ấy có hai chú biết tôi, chào hỏi qua loa xong cả hội sà xuống chõng gỗ. Em Liên nhóm dậy linh ngay xuống nhà dưới.

Một chú bảo, “Đại ca xuống tận đây à! Chịu khó hè!”. Tôi bảo anh đi coi chim thôi, các chú đi thả dê mà đi muộn rứa. Chú kia với tay lấy cái điếu cày, vắn về mọi thuốc, cười cười, “Nói thật với em chơ tôi rồi không có chỗ mờ, anh em tổ chức đi ngất ngất cho vui chớ nó có ý đồ chi mờ”.

Hehe, đi ngất ngất, tôi cười rung rôn. Chú tóc xoắn, còi còi trên môi bỏ sung, “Nói chung là tôi tôi đến nhà bố Đoàn uống nác chè, bán điếu thuốc Lào, nhìn ngực em Thủy phát rồi phấn. Chơ tầm cỡ như bọn nhà em tuổi chi mà tán hấn”. Ô ô, té ra giai làng tinh đồn hơn tôi tưởng.

Tiền thể sắp về, sẵn ghét thằng cu Bỏ Đôi, tôi há t hàm vô nhà rồi nói, anh thấy thằng nó hình như là người yêu em Thủy thì phải, ăn mặc thôi rồi hè! (Cái này gọi là quảng xương cho chó cắn nhau đây.)

Đúng như tiên đoán, năm ánh mắt hình viên đạn tia thẳng vào chỗ Bỏ Đôi gỗ. Một chú bảo, “À cái thằng ni hấn chập chập ấy mà, được cây xe ga đẹp”. Chú môi trên đưa ngón tay lên miệng xùy

xuýt ra hiệu cho cả đám im lặng, “Để coi hắ n đang bớ c phét cái chi“. Ngoài sân im bật.

Trong nhà, Bỏ Đồi đang vung tay chém gió với em Thủy, nghe loáng thoáng, “...Em phải biế t vắ n đê` cơ bản của triế t học là gì. Vắ n đê` cơ bản của triế t học là vắ n đê` về` mô`i quan hệ giữa tồ n tại và tư duy, giữa vật chắ t và ý thức. Nó là vắ n đê` cơ bản vì việc giải quyế t nó sẽ quyế t định cơ sở để giải quyế t những vắ n đê` khác của triế t học... bla bla“. Thủy chồ ng cắ m, mắ t chớp chớp ra chiề`u rắ t tiế p thu.

Tôi hỏi mắ y chú kia “Các chú có hiểu chi không?“. Chú rắ ng vắ u phi bã thuồ c cái roẹt, bảo, nỏ hiểu cắ y khu mắ n chi cả, eng hiểu thì giải thích cắ y! Tôi nói tau cũng như mi, nỏ hiểu cắ y khu mắ n chi cả, rô`i đứ ng lên chào về`.

Chú Đoàn hắ p tắ p chạy ra tận ngõ tiền chân, lúu rúu nói thông cảm nha, thông cảm nha, bự a mô` đế n nhời rô`i ta nói chuyện sau hè. À mà nỏ ung con chim mô` à. Ấ`y ấ`y, về` nhà, về` nha...

Xe chạy ngang qua bãi ngô, dừng lại đái bậy phát giải đen. Gió lùa mát lạnh bên má, mùi phắ n ngô ngai ngái thơm, xa xa góc trời một ánh sao vự t qua. Bớ` khi, cảnh vật như này mà ta cô` đơ n quá...

Chương 6

on 10 giờ đêm mới mò về. Đứng tầ n ngầ n trước cánh cổng khóa chặt, chợt thấ y trồ ng rồ ng vô cùng. Rút điện thoại rà số Ô c như một phản xạ vô điề u kiện.

Chuông tút tút một hồ i dài. À, lại mới đổi nhạc chuông hử? Mỗi lâ n Ô c thay nhạc chuông nghĩa là nàng mới trải qua một biế n cố nào đầ y: bị mẹ mắ ng, chửi nhau với thắ ng người yêu hoặc đơn giản nhấ t là mới uố ng 5 vi thuố c ngủ vì tự nhiên chán đời.

“Chi rúa?” (giọng ngái ngủ) “Đang buồ n buồ n...”

“Đã bia rượu chi chưa đó?”

“Điên à...”

“Híc, nhưng mà có chuyện chi kể coi mô ?”

“Đang đứng ngoài đường đây, lạnh sun vôi.”

“Răng rúa?”

“Không răng lợi chi cả. Đi với anh nha?”

“Hâm à? Đi mô giờ ni?”

“Rúa thì thôi.”

“Em đang ở nhà chị Xuyế n, anh chị nó đi Huế nhởi nhờ em ngủ coi nhà.”

“Đế n được không?”

“Ừm... đến một tí rồi về nha, nó ở qua đêm được mô”.

“5 phút nữa ra mở cổng nhé, anh đến đó chờ luôn.”

“Rồi... mà có chuyện chi rứa không biết?”

Ngõ nhỏ, sâu hun hút không một bóng người. Tất máy, dắt xe rón rén bước vào. Tiếng cửa tôn lạch xạch hé ra khoảng nhỏ.

“Đồ hâm.”

Nàng thò cổ ra khẽ gãi t.

“Vô đi, khiếp sương a ri mà không mũ nón chi cả. Lạnh không?”

Tôi bảo lạnh rồi rút điếu thuốc làm một hơi. Ông vừa kéo tay vào trong vừa tát nhẹ lên má tôi. “Hu, nói bỏ thuốc mà cứ hút như điên, hôm khi mô cũng hơi rình y.” Ngó quanh khu bếp, tôi hỏi có chi ăn không, đãi vài ra? Nàng cuống quýt mở tủ lạnh, lôi ra mấy quả cà chua bảo em làm mỳ tôm cho anh ăn nha? Tôi gật đầu. Mẹ khi, lúc tôi ở nhà chú Đoàn mãi nhìn đui em Liên nên ăn có mỗi bát cơm í mà.

Đợi tôi lừa xong tô mỳ, Ông lại gằn quàng tay qua cổ (mùi nước hoa thơm kinh), “Khai đi, bựa ni có chuyện chi?”. Tôi ừ hử bảo tí kể cho nghe. Nàng xiết tay mạnh hơn làm tôi suýt nghẹt thở, “Bị sếp chửi hay là thích con mô mà há'n không cho hun à? Hi hi... Chờ nó có chuyện tự nhiên đêm hôm gọi cho người ta mô hè?”.

Ông luôn có kiểu nói chuyện tung tung kiểu thế. Nàng mặc đồ ngủ mỏng tang và ngấn cũn, thân hình vẫn thế, luôn luôn sexy nóng bỏng.

“Vừa đi coi chim dưới Sơn Trung về.”

“Bô´c phét, chim chóc chi cả đêm rúa?”

“Thì coi từ chiê`u rô`i ở lại ăn com luôn mà.”

“Kiểu ni là nhà nó có đũa con gái nhìn ung mắ t rô`i đây...”

“Hê, em khi mô cũng như ở trong bụng anh là răng hê?”

“Hi hi, rúa có mậ`n ăn được chi không mà mặt mậ`y u ám rúa?
Con nó xinh không? Xinh bắ`ng em không?”

Cái tên ngô`ngộ của Ô´c là do tôi đặt vì lâ`n đầ`u tiên gặp nhau thấ`y nàng có vẻ gì đó nhang nhác Ô´c Thanh Vân (tấ`t nhiên không xinh bắ`ng). Hôm đó mẹ tôi sai mua hộ gói thuô´c nhuộm tóc ở hiệu thuô´c, tôi hỏi mua ở mô? Mẹ bảo chỗ con bé lông mép rậm rậm đó, cái hiệu nằ`m gầ`n mậ`y hàng bán hoa quả.

Vào hiệu thuô´c, ngó mãi không thấ`y ai đứng quầ`y, tôi lâ`y chù`m chìa khóa gõ cặ`ch cặ`ch xuô`ng mặt kính.

“Dạ... đây rô`i!!”

Tiê`ng con gái vọng ra chua lôm.

“Anh mua chi ạ?”

À cái con bé rậm lông mép là nàng hử? Da trắ`ng, mặt tròn, dưới ngắ`n mắ`t có bọt nước như con tắ`m. Theo sách nhân tướng học là đa tình lắ`m đây.

“Lắ`y cho anh gói thuô´c nhuộm Hàn Quố´c. Bao nhiêu em?”

“Dạ... thường thì 23 nghìn... nhưng em để cho anh 21 nghìn.”

Móa, tôi thì có cái quái gì đặc biệt đâu nhể? (Mặc dù phải thừa nhận mười đũa con gái gặp tôi thì chín đũa khen đẹp, đũa thứ mười

không có ý kiến gì vì nó biết có nói cũng thừa!)

“Ôi, toàn chữ Hàn hả em?“, tôi ngó nghiêng dòng chữ hướng dẫn sử dụng trên bao thuốc.

“Dạ, hàng xách tay nên không có tiếng Việt anh ơi!“

“Ừm, để coi bọn nó viết cái chi“, tôi lẩm nhẩm đọc, “... soi jun kim sung chim kim chi mi won...“

Con bé trố mắt thán phục.

“Ôi cha! Anh... anh... biết tiếng Hàn à? Hihi... anh làm em bẽ bụng rồi đây này. Rứa rứa đại khái dịch ra là chi anh?“

“À, đại ý nó khuyên cáo để xa tầm tay trẻ em mang thai và phụ nữ dưới sáu tháng tuổi. Mẹ, bọn này cẩn thận ghê!“

“Hiii, dịch bô c phét mà nghe như thật.“

Rứa là quen. Sau này nàng bảo lúc nó nhìn mặt anh như thằ ng ngó, pha trò mà thản nhiên như không làm em nghĩ đến lại phì cười. Tôi cười, nói anh thì àn tượng đã man với hàng ria mép xanh ngắt của em, nhìn sọc xi thôi rồi, hê hê.

Tôi gọi Ốc là bô, nhưng thật ra đó là một mối quan hệ không được định danh trong tự điển. Ốc là ly nước ngọt, uống đến đâu biết đến đâu, không để lại dư vị để khiến người ta ngậm ngậm nhớ tới mỗi khi quay quắt vì một điều gì đó. Còn Ốc coi tôi là “thằ ng anh trai“ bất cần, người có thể kiên nhẫn ngò nghe nàng kể những chuyện không đâu không cuối tới nửa đêm, nhưng thậm chí không biết chính xác nàng bao nhiêu tuổi hoặc làm nghề gì (ngoài việc thi thoảng trông hiệu thuốc giúp mẹ).

Giữa hai người ngắ m quy ước không bao giờ ghen hay chúí mũí vào chuyện tình cảm riêng tư. Tôi biế t nàng có người yêu, một thắ ng cu choai choai thi thoắ ng vẫn nhắ n tin cho nàng với nhữ ng ký hiệu xì tin như quố c ngữ Ả rập xê út. Nàng biế t tôi thích em này, ghét em kia, đôi khi hứ ng lên còn “bà y” cho tôi cách tán gái... Nói tóm lại, cả hai không đặt kỳ vọng lâu dài cho mộ i quan hệ rồ i rắ m và phức tạp này, vì nàng thừa tỉnh để biế t rắ ng mẫu con gái tôi sẽ lắ y làm vợ không phải là nàng. Chắ m hế t.

... Quay lại đêm đó.

Tôi bảo anh ngủ lại đây nha? Lạnh lắ m, khuya rồ i lười về . Ố c lừ mắ t nói hăm à. Mai hàng xóm nhìn thắ y thì vỡ mặt em. À kể chuyện chi nghe mô . Tôi kể lại vụ đi bắ t hự t chim, chuyện em Liên ðùi trắ ng, em Thủy ăn cơm cắ n cà nõ như pháo, thắ ng Bỏ Ðôi cái chi cụng biế t nhưng chả biế t cái chi cả...

Ố c nắ m cạnh ôm hờ ngực tôi, cười ngoác miệng, “Anh đi mô cụng toàn quan sát tinh tê hê, thắ y cả ðùi con nó trắ ng nửa tê, thềm nhỏ dãi không anh?”. Tôi bảo à không, chân nó trắ ng nhưng cong, chân em mới là ðỉnh của ðỉnh. Nàng nhéo sườn, “Cái ðồ ñịnh thố i. Rứa tóm lại là có ðịnh đi em nó không?”.

Tôi bảo không. Ố c thở dài cái thợt, “Rứa thì mùa quýt năm mô mới lắ y ðược vợ!!!”

Ðáp lại tiế ng thở dài, tôi vòng tay ôm trọn Ố c vào lòng, hít hà lên ðôi má bụ bẫm và mịn màng của nàng. Ố c nhắ m nghiề n mắ t, dụi dụi mặt vào ngực tôi. Mùi nước hoa phắ ng phắ t, mùi cơ thể ngai ngái thơm... khiế n tôi lặ ng người vì cảm giác ngộ thở. “Giá thế này mãi thì thích nhi!“, tôi thì thắ m bên tai Ố c, “Em có biế t câu á y của ai không?”. Nàng bảo chịu, của ai? À của Chí Phèo nói với Thị Nở lúc thắ ng này vừa tỉnh rượu, ðược Nở nắ u cháo hành cho ăn. Ðắ y

em coi, đàn ông chỉ nhớ nhất đĩa nào cho ăn ngon thôi, còn ba cái lời nỉ non đàn ca sáo nhị chỉ xứng đáng vớt vào sọt rác. Ông cười khảnh khách, bảo rứa những lúc như này có thảnh mơi nhớ không? Tôi hôn nàng cái chút, bảo nhớ chứ, hehe nhất nhiên anh là ngoại lệ đặc biệt, trên thế giới 1000 năm mới xuất hiện một ca như anh.

Nàng véo má tôi, “Cái đô` bô`c phét thành thảnh, hihi. À chơ mà sau ni đôi nớ có lấ`y chấ`c không anh, chuyện nớ em đọc lâu rồi quên mất tiêu?”. Tôi bảo à không, xưa nay trong văn học những đôi anh hùng - thuyề`n quyề`n chỉ vo ve nhau thôi chứ có lấ`y đượ`c nhau bao giờ đâu. Như em với anh là một ví dụ. Nhưng mà thôi, để anh tác nghiệp tí rồi về`. Ông gỡ tay tôi ra, lườm lườm, “Lại bắ`t đầ`u với bàn tay ma thuật rồi đó”.

Nắ`m ôm nhau trong tiế`t trời lạnh lẽo như này quả là đã chạm đé`n bậc tiên cảnh. Nhiề`u lúc trong hoàn cảnh y hệt, tôi đã từng vơ vẩn nghĩ, tình yêu cũng đé`n mức thế` là cùng, cũng đầ`y đam mê, say đắ`m và tràn trề` cảm xúc bình yên. Vậy ta đang cô` đi tìm điề`u gì ở phía trước? Một bắ`n đố` hã`o huyề`n, càng đi tìm càng thấ`y vời xa và mất hút, người tôi đang cầ`n tìm có khi cũng đang tìm một thảnh khác – hơn tôi.

Chuông tin nhắ`n của nàng khiề`n tôi giật thót (mệ, trí tưởng tượng đang tung tăng cảnh giới thì đứt phim cái rụp). Tôi he hé mắ`t đọc trộm. “Hix, vk ngu? ckua?”. Á à, thảnh cu Sút bạn trai của nàng. Cái thảnh dép lê, tóc đở quạch như râu tôm há`p bia. Chử nghĩa xì-tin vãi lúá. Tôi nhắ`m tịt mắ`t và gầ`n như nín thở để xem nàng sẽ phản ứng thế` nào.

Thật sự thì chưa bao giờ tôi tỏ ra mặt cái sự ghen tuông với nàng (và nàng cũng thế`). Mỗi lầ`n đĩa nào vô tình kể chuyện yêu đương, giận dỗi... thì đĩa ngồ`i nghe bao giờ cũng đứng đưng bình phẩm

(kiểu việc ấy có liên quan đến nớ), nhưng trong tận tim đen vẫn gòn gòn cảm giác ức chế thoáng qua.

Ốc quay người, bấm lách cách vào bàn phím rồi ném tọt điện thoại xuống góc giường, đoạn vòng tay ôm riết lấy tôi. “Đưa mô đó?”, tôi vờ vọt hỏi. Ốc bảo à thả ng điên (nó mà bỗng dung điên thật thì tót biết má y). Hừm, bắ t đầ u nằ m im và âm thằ m đưa ra bảng so sánh, đố i chiế u giữa tôi và thả ng điên, xem cán cân tỷ lệ nghiêng về thả ng nào (tắ t nhiên khỏi câ n so sánh, tôi cũng biế t nó so với tôi chỉ là cái đĩnh vì tôi... yêu tôi hơn).

Sau đây là bảng thồ ng kê, so sánh.

Ngoại hình: Tôi cao hơn nó (mắ y lâ n nó đế n đón Ố c, ngồ i trên con wave tàu thắ y nó cũng rắ t hợp với dáng con xe ấy).

Mặt: Mặt tôi tuy chú Đoàn bảo “trông ngu ngu” nhưng xét kỹ ra nét hơn nó ở cái mũi cao, và lại trán tôi cũng rộng hơn.

Mắ t: Mẹ tôi hay bảo “trông mắ t mắ y khi mô cũng như buồ n ngu”, nhưng là mắ ng yêu thề thôi, hô i khám nghĩa vụ quân sự đạt điểm 11/10 chứng tỏ tinh anh; mắ t cu Sút kia không lơ lác hay ti hí nhưng nhìn chung bình thường.

Ăn mặc: Cái này tùy gu, tùy thẩm mỹ người đánh giá, tôi thắ y nó lôi thôi, bản bản nhưng trong mắ t Ố c lại là chắ t chơi, là bụi bụi và ngầ u đời thì sao?

Tri thức + tâm hồ n (gọi là phầ n mê m đây): Khoản này câ u hình tôi ăn đút nó nên khỏi câ n so. Lợi thề duy nhắ t của nó là trẻ hơn tôi. Hê, cái này vừa là điểm cộng nhưng cũng là điểm trừ đây.

Xét một cách toàn diện thì nó thua tôi, nhưng trong tình yêu thì ông vua cũng giồ ng kẻ ăn mày (trích lời một ông Tây), nên rồ t cuộc

mọi chi số chẳng giải quyết chuyện gì hết, vì (lại theo một ông Tây) “tình yêu có lý lẽ riêng của nó”. Biết vậy, nhưng chấp nhận sự thật trần trụi đó là một điều cay đắng. “Nghĩ chi mà đắn đo i mặt rúa anh?”. Ông hôn nhẹ lên môi tôi, thủ thỉ.

“Đề yên anh năm tí, mệt!” (ông dỗi rồi đấy).

“Em hỏi thật nhá? Anh hứa phải trả lời thật?”

“Ừ, hỏi đi!”

“Nhưng anh phải hứa sẽ trả lời thật lòng?”

“Được rồi, anh hứa!”

Ông có vẻ ngập ngừng, ánh mắt háp háy rất khó đoán.

Nàng như chực khóc đến nơi, hai bàn tay run rẩy không biết bám vào đâu, vai rung lên từng hồi. Tôi tròn mắt ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, phải mất mấy phút lúng túng mới trấn tĩnh lại được.

“Có chuyện chi mà nghiêm trọng rúa?”

Ông mím chặt môi, lắc lắc lọn tóc rồi thở dài nghe náo cả ruột.

“Nếu người yêu anh không còn trong trắng... anh sẽ nghĩ thế nào? Anh có tôn trọng không?”

Nghe xong câu đó đến lượt tôi thở dài. Lặng lẽ rút điều thuở ra, châm lửa rít liên mấy hơi. Căn phòng nhỏ mù mịt khói thuở và trở nên ngọt ngào vô cùng. Trong đầu tôi lập tức thoáng qua rất nhanh một kịch bản, tất nhiên là giả định. Cảm giác và phán đoán của tôi ít khi có sai sót quá lớn, nhưng nghe chừng chuyện này nghiêm trọng đối với Ông nên cứ đề yên, xem diễn biến ra sao đã.

“Sao anh không trả lời em?”

Ông nắm lấy vai tôi, lắc lắc, ánh mắt hoang dại. Tôi quay mặt đi ra chiều suy tư lắm.

“Đợi em bình tĩnh trở lại đã!”

“Không, em có làm sao đâu mà mất bình tĩnh. Em nghe anh nói đây, nói đi...”

Ngó phản ứng của Ông, tôi suýt phì cười. Hờ, từ trước tới nay quen nhau có bao giờ thầy nàng mất kiểm soát và trở nên yếu đuối vậy đâu. Một cô nàng luôn tỏ ra ngổ ngáo, sẵn sàng ăn thua hoặc chặn họng bất cứ thầy nào nếu thầy ngứa mắt. Là đứa chỉ quen dạy đời người khác, ít khi nghe ai vì tưởng như quá thừa sự từng trải (mặc dù trong mắt tôi vẫn chỉ là ranh con).

“Tại sao lại hỏi anh chứ không phải người khác?”

Tôi thả một cái lưỡi câu đầu tiên xuống nước.

“Ừm... Ừm... em tin anh trải đời và nhiều kinh nghiệm sống.”

“Nhưng anh không phải là mẫu số chung của tất cả đàn ông còn lại. Nếu anh đưa ra quan điểm của mình về vấn đề đó thì cũng chỉ là quan điểm của riêng anh, không liên quan đến bất kỳ ai, em hiểu chưa?”

“Em hiểu mà, nhưng anh có khinh người đó không, nếu họ không còn...”

Rít tiếp hơi thuốc dài, tôi đứng đĩnh.

“Người ta đốn cây gỗ quý để làm nhà và các vật dụng khác vì nó hữu dụng. Người ta giết một con chó không biết sữa vì nó vô dụng.

Nhưng giữa sự vô dụng và hữu dụng đôi khi không có lằn ranh bởi nó còn phụ thuộc cách nhìn nhận riêng của mỗi người. Anh thì không cho rằng cái áy xứng đáng được đeo bên ngực trái thay huy chương vẻ vang hạng nhất.“

Ông nghe xong nhoen miệng cười, có vẻ đỡ căng thẳng hơn đôi chút.

“Em kể thật cho anh nghe nha, chuyện ni em chưa nói cho ai biết mô đó!

“Anh nghe.“

“Cái anh người yêu em í, yêu nhau hai năm thì được năm rưỡi đầu thì còn quan tâm, tử tế với em. Nhưng từ khi biết em từng quan hệ với bạn trai trước thì hẳn thay đổi tính cách ghê lắm. Đạo ni em nói chi cũng gắ t, có chuyện nho nhỏ xảy ra là nổi khùng đòi tát em. Ăn nói thì cộc lốc, vô tâm kinh khủng...”

“À ra vậy! Chắc nó chưa qua được cú sốc đó em...”

“Chưa hết mô, gắ n đây toàn hỏi vay tiền em, ròi thì mượn điện thoại đem cầ m đờ , em phải đưa tiền mới chuộc được. Mà máy lầ n ròi đó, nản lắ m... Em thì cho rằng hẳn đang lợi dụng em vì không còn sự tôn trọng.“

“Nhưng em vẫn yêu nó?”

“Rứa mà em vẫn không bỏ được hẳn, chắc em điên ròi anh hê? Giờ hẳn cứ nhắ n tin hỏi thăm là kiểu chi cũng sắ p vay tiền em, em biết nhưng chưa thoát ra được...”

Ngò i kể lể một lúc, Ông bảo thôi chề t em đang ngâm quầ n áo trong máy giặt, ròi chạy xuố ng nhà dưới. Tôi mò trong tủ lạnh lôi máy lon bia Hà Nội với nhúm nem tai ăn dở ra uố ng cho đỡ chán.

Làm hết hai lon mặt nóng bừng, bắt đầu thấy mạch giật giật bên mang tai, mẹ, dạo này tử lượng xuống cấp quá.

Tôi vừa nhâm nhi vừa gặm nhấm cái sự vô lý cộc hiều nôi của tình cảm. Người như Ông, nếu đi ngang qua một tiểu đoàn 2000 thặng lính đang tập thể dục thì cả 2000 thặng phải ngoái đầu lại thắm ao ước, nhưng cuối cùng lại đâm đầu đi thích một đứa ất ơ. Một đứa trông vừa hoang dã vừa đú bản và chỉ giỏi làm khổ người mình yêu.

Thở dài cái thượt, dốc cổ làm nốt lon thứ ba. Khà một tiếng cho sang, mẹ, đời là thế đấy! Có đấy thặng dành cả đời trai trẻ học hành, tu luyện, phấn đấu và không ngừng trau dồi mọi mặt để trở nên hoàn thiện hơn trong mắt gái – mà vẫn không lại được với một đứa trên răng dưới ca tút, tâm hồn lẫn trí tuệ chỉ đủ để nghe nhạc HKT và nhảy đám cưới, may ra học hết lớp 12.

Chợt điện thoại Ông rung rung. Tin nhắn của “Ck ju“, đọc phát xem nó làm nhảm cái gì.

“Lạnh hok ngu? dk ck nho* vk wa“.

Đang tây tây, sẵn ức chế, nhắn lại: “Vk với ck là cái éo gì?“

Nó nhắn lại, “Vk noj nank kjeu j vs ck rua? Gian ck oy à? hix lanh wa vk uj“

Soạn trả lời tiếp, “Lạnh thì ra nhảy sông cho mát đi. Mà mai đi cắt tóc đi thặng dở người, ngứa mắt quá.“

Rồi ỉ tắ t máy, ném xuống kệ bàn cóc quan tâm nữa.

Mò xuống nhà dưới, Ông vừa phơi quần áo xong chạy lại vòng tay ôm từ sau lưng tôi.

“Vê` à?”

“Uh, lượn đây.”

“Mai ở nhà không?”

“Chiê` u 5 giờ đi làm vê`.”

“Em đê` n.”

“Mở cổng đi.”

“Khoan, lâ` y cái áo khoác em mà mặc vào, ngoài lạnh lắ` m đó.”

“Khỏi đi.”

Nàng kéo đầ` u tôi xuô` ng hôn như không muô` n rời ra nữa.
Ngoài đường không một bóng người...

Chương 7

Hư đã nói, quan hệ của Ốc với tôi là một mối quan hệ lạ lùng. Tùy từng thời điểm, tùy trạng thái, khi cả hai đều vui vui, tung tung và không có sự cố tình cảm nào nghiêm trọng, Ốc gọi tôi là “thằng anh”, tôi xưng là “ông” kêu nàng bằng mày hoặc ranh con.

Thi thoảng, đôi ba ngày trong tuần ranh con phóng xe qua chỗ tôi làm dúm vôi cho cái bánh mì kẹp ruốc với vài điếu thuốc rô-i lại phóng đi mất hút (nàng hay rút trộm thuốc của papa, lần nào cũng không quá 3 điếu). Nhưng cũng có lần dấm dúm nguyên bao, không quên khuyếch n mại thêm một câu khó hiểu, “Hút đi, hút nhiều vào cho nhanh chết đỡ làm khổ người ta”.

Những đêm trăng sông nhân nhật, nếu tôi không bận đi chơi với một em mới quen nào đấy, cả hai kéo cái chõng tre ra góc vườn ngồi với nhau đến lúc buồn ngủ quá mới lục đục ai về nhà nấy. Tôi gọi những cuộc đó bằng mỹ từ của các cụ: “đôi ảm”.

Thông thường một cuộc đôi ảm diễn ra theo đúng trình tự như thế này. Đầu tiên là tiết mục điểm báo (hôm nay gặp đứa nào, nói chuyện gì, thấy vụ tai nạn ở đâu, chửi nhau với những ai, khen người này, nói xấu người kia...); tiếp đến là mục sinh hoạt văn nghệ (đem qua Vietnam Idol có con bé hát bài “Ngọn lửa cao nguyên” như lên đồng, giọng nó thế này, thế này; à mà anh có để ý cái con abc không? Giọng nó dở nhưng vòng một thôi rô-i hây, hih); rồi những chuyện vu vơ trên trời dưới biển không đâu không cuối. Cuối buổi gọt quả gì đó nhai nhóp nhép, nhấp ngụm trà cho thơm

miệng, liếc ngược liếc xuôi nếu không thấy ai nhìn trộm tranh thủ hôn nhau vài phút rồi... về.

Nhưng cũng có khi bày trà, bánh trái ra xong ai làm việc này. Tôi dựa lưng vào ghế công xiêm hút thuốc mơ màng, còn nàng lôi điện thoại ra gọi cho người này, người nọ. Suốt buổi không ai nói với ai lời nào (có lẽ đã quá hiểu nhau, tưởng như nghe hơi thở cũng biết người kia đang nghĩ gì). Những lúc như vậy tôi với ranh con là một cặp tri kỉ. (Mặc dù không bao giờ ranh con chạm được đến ngõ ngách tâm hồn của một kẻ rã ròi và lập dị như tôi.)

Mẹ tôi thi thoảng thấy hai đứa tụ bọ cũng tò mò hỏi, “Mi với hấn là kiểu chi rứa?”. Tôi bảo chả có chi. Mama nàng đôi khi hỏi, “Bọn bay yêu chắc à?”. Ranh con tinh bơ, “Có lẽ...”.

Cũng có khi đêm hôm rét mướt, buồn vì đứa con gái nào đó, hay thất vọng về chuyện vu vơ trên trời rơi xuống (mà tôi thì hay thế lắm), tôi phi xe sang gọi nàng xuống ngõ rồi trùm kín áo mưa ôm nhau mặc kệ mưa gió. Lúc đó hai đứa là một cặp tình nhân đúng nghĩa.

Một cặp tình nhân chưa bao giờ mở miệng nói yêu nhau, chưa bao giờ thề thốt lẫn hứa hẹn. Cặp tình nhân mà nếu một đứa bỗng dưng buột miệng bảo “Anh yêu em” (hoặc ngược lại), lập tức đứa kia sẽ vội vàng quờ tay lên trán đứa vừa nói câu ấy để kiểm tra xem trán có nóng không...

Hồi mới quen nhau, mấy lần rủ nàng đi chơi. Nàng nheo mắt như trêu người “Đi đâu nói mau?”. Thì đi lòng vòng cho... mát. Mát à? Muốn mát thì vào nhà bật quạt cho mát! Định rủ đi với ý đồ đến tôi hở? Lấp bắp bắp bảo à không, không bao giờ, ai lại xa xa như em nghĩ... Ranh con cười khanh khách như trong bụng tôi chui ra, “Tôi

còn lạ chi cái trò ni của má y ông con trai!”. Tôi cảm như hén lảng sang chuyện khác cho đỡ bẽ mặt.

Tôi nay Ông c hen đến. Có lẽ sẽ không phải là một cuộc đời ảm thông thường...

Sáng ghé qua chợ mua ít tôm về làm cá chim. Nhà nuôi gà n chực con, đủ cả họa mi, sáo đen, vành khuyên lẫn cu gáy. Cái thú chơi tao nhã này rất kỳ công và mất thời gian, suốt ngày lo mọ chế biến thức ăn, dọn phân, thay nước... Cực và bản kinh khủng, nhưng bù lại nghe tiếng chim hót nhiều khi lảng cả người vì phê.

Sau một hồi lựa chọn, bắt giác trông sang cái hàng bán bánh mướt kê bên. Một thiếu nữ dáng điệu quen quen, một tay cắp nón, tay kia đang thoăn thoắt chắt mút bên đĩa bánh đầy ụ. Nhìn kỹ hơn chút nữa, thôi bỏ mệ rồi, không phải ai khác mà chính là Thủy cô nương – người đã cho tôi biết bẽ bàng là gì trong phi vụ đựng mặt cu Bỏ Đồi huyền thoại hôm nao.

Vẫn khuôn mặt ấy, cái áo phong đen ấy, chỉ có điều vẻ mặt nàng hình như đang thỏa mãn vô cùng với rỏ bánh mướt. Nàng rất tinh tế che nón nửa mặt như dững sững giác đầu với cái khiên trên tay, đôi môi bóng nhẫy lên đầy thách thức. Các động tác bốc, chắt, đưa lên mồm, nhai trệu trạo... được phối kết hợp với nhau nhuần nhuyễn và linh hoạt như đang tham gia sô trình diễn môn nghệ thuật hình thể.

Một giọt nước mắt màu hổ phách khẽ khàng rơi trên khóe môi gợi cảm, từ từ chảy xuống bên cái cằm thanh tú. Bằng một động tác dứt khoát nhưng không kém phần táo bạo, nàng đưa tay quệt một đường huyền ảo lên cái dòng hổ phách ấy (rồi len lén đưa lên mũi người).

Toàn bộ chuỗi hình ảnh số ng động đó kéo dài chưa đầy 5 giây. Tôi sững người lại. Một chút chua chát vụt qua. Rấ t nhiê u mơ mộng tan biế n (thoáng nghĩ không biế t cu Bỏ Đôi chúng kiế n cảnh này nó có còn cảm hứng chém gió nữa không nhẽ?)...

Buổi trưa, mẹ về ` khoe mới lâ y được thêm 5 triệu nữa từ papa của Huyê n. (Có ai còn nhớ nàng không? Nế u quên, mời xem lại từ đầ u.) Tôi thở phào nhẹ bẫ ng. Vậy là món nợ kia giờ chỉ còn 9 triệu nữa. Hôm kia vừa nhắ n tin qua lại với Huyê n, nàng bảo đang chăm mẹ ở bệnh viện tỉnh, cuô i tuầ n này được về ` rô i.

Lục lại đoạn tin nhắ n với nhau.

“Thế ` bao giờ em mới về ` nhà?”

“Có lẽ cuô i tuầ n này anh à, nế u chị em vào thì em mới về ` được.”

“Ừm về ` đi, anh lên ăn khoai luộc và nghe giọng em cho đỡ...”

“Đỡ gì?”

“Nhớ.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Đã *cop* cho em mấ y bài hát hôm kia em nhờ chưa?”

“Rồ i mà, anh *cop* cả những bài anh thích nữa, xem em có nghe nổi không.”

“Có lẽ em sẽ thích.”

“Thật không?”

“Thật. Hihi...”

Thích nhất trong tình yêu là giai đoạn “vòn” nhau. Cả hai đều muố n lũng lợ, thò ra một câu cho đố i phương hy vọng rồ i rút ngay trở lại (vì sợ hớ, sợ tội tội vàng quá). Nói câu nào cũng phải câ m chừng, dò ý của nhau như dò ý thủ trưởng (sợ thủ trưởng phật lòng thì vỡ mặt). Nhưng đố i lại, cả hai sẽ có những cung bậc cảm xúc rấ t đáng đố ng tiề n bát gạo (mà tình yêu từ cái nhìn đầ u tiên không có đượ c).

Tôi và Huyề n rấ t ít liên lạc qua điện thoại, có lẽ một phầ n sợ nói quá nhiề u lúc gặp nhau sẽ hế t chuyện hay đề nói? Một phầ n tôi không tin thú cảm giác đượ c hình thành qua tin nhắ n và những cuộc chuyện trò điện thoại bởi nó rấ t ảo...

Gầ n 9 giờ tồ i. Đi ra đi vào má y lượt, ngó đố ng hồ chán chề mà vẫn chưa thấ y Ố c đế n. Định lang thang ra đường làm ly cà phê rồ i về ngủ thì nghe tiề ng xe máy vào ngõ. Hàng về đầ y rồ i!

“Đang định ngủ.”

“Bị mẹ lên lớp, trồ n mãi mới đi đượ c đây ông tướng ạ!”

Nàng mặc quả quầ n (chả biế t mô t này gọi là gì) mỏng tang như lụa, chỗ gầ n má t cá túm lại lũng bùng như cái nôm. Mùi BVLGari nô ng nàn (hờ, con gái mà toàn xài nước hoa nam).

Loay hoay thò tay vào túi quầ n, rút ra thứ gì đó.

“Pha ấ m thử coi. Em bồ c trộm của bồ đó!”

Đưa nhúm trà rời lên mũi ngửi ngửi, bảo.

“Anh nghe toàn mùi âm khí, quả này trà ủ lá sen hồ Tây của Nguyễn Tuân phải gọi bắ ng cụ.”

Nàng phì cười, mặt chắ c đỏ bừng, giờ tay đắ m tôi mắ y phát đau điề ng.

“Cái đầ u anh khi mô cũng đầ y ý nghĩ đen tồ i nha, trách chi nỏ con ma mô hắ n yêu...”

Pha trà xong, hai đứ a ngồ i bắ t chân chữ ngũ đồ i ẩm. Trời bắ t đầ u mưa rả rích.

“Có chi kể nghe cho vui đi...”

“Buồ n thúi ruột đây nè.”

“Ngày ni gặp thắ ng nó chưa?”

“Không gặp. Đang muồ n bỏ nó mà sao khó quá. Cả đêm qua em không ngủ đứ c.”

“...”

“Anh cho ý kiề n để em có thêm động lực dứt bỏ hắ n, đứ c không?”

À, té ra là vụ này! Nhắ p chén trà, chếp chếp miệng khen ngọt thật, tôi kể cho nàng đứ c thoải chán chê. Cái chuyện xui đứ a này bỏ đứ a kia (theo kinh nghiệm xương máu của tôi) là điề u ngớ ngẩn và ngu nhắ t mà nhiề u người mắ c phải. Có khi càng bị chê, bị chửi, chúng lại càng trở nên manh đứ c và... yêu nhau hơn (để chứng minh rắ ng “tắ t cả đầ u mù, chỉ đôi tao là sáng suồ t”).

“Em kể thêm ít dữ liệu nữa đi, anh sẽ nói quan điề m của mình sau.”

Và công cuộc kể tội người yêu của nàng bắ t đầ u...

Những gì Ông kể về thằng cu người yêu, tôi nghe câu được câu mất vì buồn ngủ. Nhưng nói chung tôi cũng không thích nghe tâm sự chị em, nhất lại là tâm sự về một thằng trẻ trâu – cái thằng trong mắt tôi là số 0 tròn trĩnh.

“Hết chưa?”

“Còn nhiều. Nghe nữa không?”

“Thôi khỏi.”

“Anh xem có chấp nhận nổi nó không?”

Tôi không thèm luận tội nó. Ném đá một đũa khi nó đang ngã c ngoải dưới bùn đen là điề u vừa dễ, vừa không xứng mặt trượng phu. Và lại với tôi, nó không đáng một xu, nhưng trong mắt kẻ khác giá trị của nó biế t đâu không đong đé m được (như Ông từng nghĩ về nó thời gian trước).

Nghe giọng điệu Ông có vẻ vừa á m ức nhưng lại vừa xoắ n. Bây giờ có nói gì đi nữa thì nàng cũng có nghe đâu. Đàn bà nhiều khi vẫn thế . Một thằng vừa đều vừa có vẻ tử tế bao giờ cũng há p dẫn họ gắ p ba lầ n những thằng ngoan hiề n thuầ n chúng.

“Thế này.”

“Em đang nghe...”

“Khi em yêu nó, chính em cũng không biế t yêu vì cái gì. Anh coi đó là mù quáng. Chỉ thứ tình yêu mù quáng mới không biế t được lý do. Em cũng giố ng nhiều đũa con gái khác khi ngộ nhận và huyề n bí hóa tình yêu của mình, coi cái gì không hiểu, không rõ về đố i phương là một kho bí mật câ n thời gian để khám phá. Nói có vẻ khó hiểu với em quá nhỉ?”

“Không, em hiểu hết ý anh...”

“Ừm. Kho bí mật của thằng kia cuối cùng là tập hợp các thói xấu. Việc chấp nhận được hay không phụ thuộc vào sức chịu đựng cũng như sự tinh táo của em. Chấm hết!”

Mẹ, phải kiên nhẫn lắm mới từ chối nói ra được những câu tử tế như trên (vì sự tôn trọng tôi dành cho nàng). Anh đâu phải là cái thùng rác cho em tuôn xả cảm xúc mỗi khi ức chế với thằng trẻ ranh kia?

Điện thoại chọt rung tít trong túi quần. Tin nhắn của Huyền, “Em vừa gọi điện cho chị gái, cuối tuần chị ra nên chủ nhật này em về được rồi. Anh đến buổi nào?”

Soạn tin trả lời, “Chiều chủ nhật nha em”.

Huyền, “Uh, sẽ có chuyện hay nói với anh đó”. Tim tôi đập thành thịch, chuyện gì mà lấp lửng như kia nhỉ???

Ốc nảy giờ ngơ ngẩn, mặt cúi gằm. Thấy tôi mãi nhắn tin qua lại, nàng đứng dậy tìm dép (chắc đòi về).

“Muộn rồi, em về đây...”

“Về à? Ừ, về kéo lại mưa. Tôi trả lời ráo hoảnh như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Sáng mai ăn gì để em mang qua cho?”

“Gì cũng được.”

Tiền nàng ra ngõ, đang trong trạng thái hưng phấn vì tin nhắn của Huyền, tôi bảo.

“Từ hôm nay anh với em sẽ tránh để mọi người hiểu nhầm chuyện của hai đứa...”

“Là sao? Không gặp nhau nữa á?”

“Không, mà là... không... không...”, tôi ôm nàng vào lòng, “... thế này nữa.”

Nàng dựng chân chống xe máy, hai tay vuốt lên má tôi, cái nhìn trân trân (trời tôi nên không rõ vui hay buồn). Lặng hồi lâu, bất chợt nàng vòng tay ôm lấy tôi, nói trong hơi thở hổn hển: “Sao anh không là của em???”.

Câu này nàng đã nói trong một lần say rượu ở nhà bạn, khi ấy nàng mê mẩn như con mèo ốm, hơi thở chua lèm. Nhưng lần ấy không tính, vì lúc tỉnh dậy nàng cười nhẹ rằng, “Nó nhớ nói cái chi nựa cả”.

“Thôi đừng ca bài này nữa, anh dị ứng...”

Một cái tát giáng xuống má tôi, nhanh đến nỗi không kịp phản ứng. May mà không mạnh lắm, chỉ ran rát. Tôi đứng như trời trồng không hiểu chuyện gì.

Rất nhanh, nàng gạt vội chân chống xe máy vụt đi. Đúng là cóc hiểu chuyện gì thật. Càng cố hiểu càng rối rời...

2 giờ sáng giật mình vì cái tin đến. “E xin lỗi, lúc đó em không phải là em nữa. Sáng mai em mua xôi rượu cho anh nha.”

Chương 8

Nhiều người chắc sẽ thắc mắc sao tôi dành thời gian cho công tác gái gú nhiều thế?

Hỏi thế là xứng đáng 1 điểm về chỗ.

Vì đây không phải là nhật ký tiêu thư để kể lể chi tiết nhiều nay ăn gì, ngủ mấy giờ dậy, đi mua quần chip với ai, thậm chí cả tuấn tổng cộng họ mấy lần? Vân vân và vân vân...

Ở đây chỉ có chỗ cho tình yêu, mọi thứ ngoài lề lẽ tẻ chỉ điểm xuyên tạc hoặc lướt qua. Với lại một công chức quen cấp huyện, lương đủ ăn sáng 30 ngày mỗi tháng và đồ đạc ba bình xăng, thì thử hỏi còn thú vui tao nhã và tinh tế nào hơn thú vui uống trà, bán thuốc Lào vật và đong gái?

Tôi ít bạn trai (thứ được coi là tri kỷ) bạn bè thân thiết, tốt nghiệp đại học xong mỗi đứa té mỗi nơi. Ở quê còn lại các chú: hoặc là thợ hồ, thợ cơ khí, thợ cắt tóc, hoặc là mấy anh giáo viên, cán bộ Đoàn, viên chức làng xã. Các anh thợ thì tôi nói các anh cóc thềm nghe. Các anh viên chức thì tôi cóc nghe nổi các anh nói. Đâm ra chỉ hợp với mấy em *xì tin* hoặc *tiền mãn tin* – vì khi lời nói bất đồng ta có thể chuyển sang ngôn ngữ cơ thể.

Trên kia là đùa.

Giờ mới thật.

Từ khi bán xới khỏi Hà Nội, tôi luôn nhức nhối với vết thương lòng do *ex* (người yêu cũ) để lại. Một khoảng trống mênh mang

trước mặt không gì bù đắp nổi. Nhiều khi uống tây tây, nghĩ cùn: “Mẹ, vì nghèo hèn, vì đói nghèo mà đánh mất tình yêu thì tao sẽ cố hết sức kiếm thật nhiều tiền để làm khổ đũa khác – như một sự trả thù tình.” Nhưng đây là lúc say. Tỉnh ra lại quay về với cái máng lợn phũ phàng. Suy tư, trăn trở, thất vọng... chông chênh.

Đi nhiều, gặp nhiều cũng chỉ thấy những đứa con gái tâm hồn nhàn nhạt. Những em gái với lối suy nghĩ chỉ cần xỏ chân vào hai cái ống quần jeans là phút chốc bước một bước từ lũy tre làng ra thẳng ánh sáng văn minh thành thị. Hoặc những đứa chỉ cần liếc tôi đi xe gì là có thể đánh giá xong thân phận và giá trị một con người mà không cần thăm tra lý lịch.

Những em đó, nếu có lướt qua đời tôi thì cũng khó có thể châm chước tính cho một cuộc tình. Lại nhớ tới câu thơ quái quỷ của Hoàng Nhuận Cầm, “*Thủy, Lan, Hương, rồi Dương rồi Diệp/ Những mô-i tình như súng liên thanh*“...

Cho tới khi gặp Huyền, tôi gần như vứt bỏ được lớp mặt nạ loang lổ bấy lâu. Tôi trở nên tử tế hơn. Yêu đời hơn và bớt ngang tàng hẳn. Một tia sáng le lói cuối đường hầm chẳng?

Thôi, văn thơ lai láng như thế đủ rồi. Tôi nay chủ nhật, Huyền vừa tin lại: “Anh đến sớm đi chơi đám cưới với em nha, đám của bạn em“. Đọc đi đọc lại cái tin để đến lần thứ 37 mà vẫn thấy háo hức. Thi thoảng còn thoát hẳn, đút máy vào túi quần rồi làm như mới có tin đến, lôi ra đọc để nhâm nhi cảm giác hồi hộp. Vội vàng soạn ngay tin trả lời kéo nhờ nàng đổi ý thì chết, “Đề anh xin phép bố mẹ đã nha em, có gì lát anh nhắn lại“ (bấm nút gửi mà đau hết cả cơ bụng vì cười, lại còn bày đặt “xin phép“ phụ huynh cho ra vẻ con người nề nếp gia phong, vãi cái thằng tôi.)

“Dạ, em chờ!“, nàng trả lời.

Cái điện thoại bấ y lâu chuyên dành cho việc nhắ n tin kếm quá xỏ số Miề n Bắ c, soi câ u lô... tự dung hôm nay trở nên đáng yêu thế không biếm t! (Mọi hôm chỉ khi nào trúng đê mới đáng yêu, nhưng hiếm lắ m.)

Căn khoảng một tiế ng sau (à, thời gian đi tìm phụ huynh đê “xin phép” đây mà) nhắ n lại cho nàng.

“Rùi em à, anh sẽ đên.”

Tôi luôn tuân thủ nguyên tắ c: trước thời gian gặp gỡ không nhắ n đi nhắ n lại nhiề u, việc đó sẽ gây nhàm và giảm mắ t độ nóng của khoảnh khắ c chờ đợi; câu chữ cũng hạn chế thể hiện sự hưng phắ n thái quá, nếu không đoi phương sẽ nghĩ ta đang xoắ n đắ y mờ. “Dạ.”

Nàng thả một từ nhẹ bằng như không...

Hôm nay ăn cơm tô i sớm.

Ăn xong oánh răng hắ hai lầ n, 5 phút sau bô i thêm nửa trái cam cho thơm miệng. Lên nhà lục tủ quầ n áo, thắ y cái ảnh ex rớt ra. Đoi mắ t đưa trong ảnh như lưỡi dao xoáy sâu vào tim. Đau nhói.

Lật mặt sau ảnh, dòng chữ viếm bắ ng bút dạ màu xanh đã nhòe nét “*Hạ Long 26/6/200x. Em nhớ tình yêu của em nhiề u lắ m*”.

Đây là bức ảnh nàng chụp dịp đi tham quan cùng lớp trước khi bảo vệ luận văn. Ngày ấy, xa nhau một tuầ n tưởng chừng có đũa sẽ phát điên.

Bắ ng chứng phạm tội duy nhắ t còn sót lại cho cuộc tình 3 năm. Đâu má, trước ngày cưới một hôm ông sẽ hóa vàng để vợ yên tâm rằ ng tôi là mó i tình đầ u của chàng. Còn bây giờ thì để nó đắ y đã,

thi thoảng giờ mưa, mở nhạc vàng lôi ra ngắm chơi cho tim tan nát luôn một thể.

Sau một hồ i chọn lựa cuối cùng tạm hài lòng với trang phục quần âu + áo sơ mi kẻ sọc + giày đen. Đứng trước gương nom cũng oách chán, mẹ khi, những lúc trông tôi ngon nghề như này lại chả có ex ở đây mà chép miệng tiếc nuôi “Tôi thật ngu xuẩn khi bỏ mất con cá quá to“. Tất nhiên con cá to ở đây là tôi!

Hôm nay có con Vespa đời Tô ng của ông chú về chơi. Con này mới mông má nên bên ngoài khá *men lì*, hỏi mượn đi chơi, ông chú đưa chùm chìa khóa vừa dặn, “Ra đường rộng chạy thử vài vòng cho quen đã không khó đi lắm“. Lúc dắt xe công còn bồi thêm “Đi thì sướng, chơ mà thi thoảng... chết máy vật đó. Cảnh thận“. Tôi gật đầu như bả củi bảo biết rồi. Và đây cũng là khởi đầu cho nỗi “kinh hoàng“ về sau của tôi trong đêm ấy...

Trời còn sớm nên không gửi xe lội sông mà vòng xuống cầu tràn rồi đi ngược lên, dù hơi xa một chút. Suốt quãng đường chỉ mãi mê tưởng tượng khung cảnh hai đứa dắt tay nhau đi đám cưới trong bàng bạc ánh trăng. Tôi sẽ nói câu này, câu kia. Nàng sẽ trả lời như nọ, như kia... Tóm lại trên đường dắt nhau về thì... hôn được phát coi như chốt hạ. Nghĩ đến đây mà tê hết cả rốn vì phẫn khích.

Sau non hơn nửa tiếng vòng vèo cuối cùng cũng đến ngõ nhà nàng. Trong nhà vọng ra tiếng cười đùa vui vẻ, chắc bạn nàng đến rủ đi chơi cùng.

Phi xe hẳn vào sân, ngó nhanh vào nhà trên thấy năm sáu nam thanh nữ tú đang cười đùa ồn ã. Một em mặc áo phong độ, body chắt lừ (mỗi tội hơi vẩu) bước ra hỏi “Eng hỏi ai ạ?“. Con bé này hỏi câu duyên góm, nhưng lúc ấy mãi nhìn ngực nó nên tôi thôi không cháp.

“Chú Việt có nhà không em ơi?”. Em vầu cô khép bốt môi lại (mệ, nom giông Ronaldinho tợn) rồi chỉ tay xuống nhà bếp, “Chú Việt đang mà n chi trong bếp, anh vô đi”. Nghe loáng thoáng thặng trẻ trâu nào nói vọng trong nhà ra, “Con xe chi nhìn lạ hê”. Thặng khác giải thích, “Xe Tàu”.

Vừa lúc ấy chú Việt đi ra “A thặng cháu! Lâu rồi mới chộ mặt hê! Vô đây uống nác đã rồi đi mô thì đi”. Tôi theo chú vào bếp. Trên bếp củi nôi gì đó đang sôi ùng ục, tôi hỏi cho có chuyện để nói, “Chú đang nấu chi mà thơm rứa ạ? Khoai ạ?”. Chú bảo, “Mô, cám lơn!” Tôi cứng cả mồm vì hơ.

Nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, chú chép miệng, “Chà, bựa ni nhìn đẹp trai thôi rồi hê!”. Thấy bóng ai đó thấp thoáng trong gian buồng, đoán là Huyề n, nên tôi hỏi lại chú, “Dạ, chú nói chi ạ?”. Chú Việt nheo mắt, “À, nhìn cháu bựa ni đẹp trai”. Câu này nghe mãi rồi, nhưng trong bối cảnh hôm nay nó mới đáng đồng tiền bát gạo biết bao (chắc Huyề n nghe rõ).

“Chào eng ạ!”. Cái bóng thấp thoáng nãy giờ bước ra. Mệ, thặng cu em trai nàng (vê sau tiếp xúc mới biết nó chơi rất được, ngang và hơi gàn đúng chất trai Nghệ nhưng cũng tương đối quân tử tàu). Lại mất gần 10 phút làm công tác dân vận. Mãi vẫn chả thấy nàng đâu, bắt đầu sốt ruột “Chị mô em?”. Thặng cu bảo à đang tô phân trát sơn trong buồng, chuẩn bị đi chơi đám cưới. Thở phào nhẹ nhõm (lúc này nhìn thặng em nàng yêu thế, chỉ muốn dúi ngay vào tay nó 100k, nhưng thôi anh sẽ để chú sau).

Mất thêm gần 10 phút nữa lộ mọ đi theo chú Việt ra xem máy con hươu đang trở nhung. Phân hươu thoi um nhưng vẫn phải luôn mồm xuýt xoa khen đẹp quá, đẹp thiệt chú ạ, cháu nhìn mà thấy giông như con tuần lộc bên Bắc Âu (nói xong thấy hài quá lại nhe răng cười trong bóng tối).

Chú Việt có vẻ vui lắm, bảo kiểu chi bựa mô cắ t nhưng mi cũng phải sang đây uớ ng với chú lầ n nựa. Tôi nắ m lắ y tay chú lắ c lắ c, “Rồ i, kiểu chi cháu cũng sang mà!”. Miệng nói, mắ t thì óánh võng linh tinh xem nàng đã xong việc chưa.

“Anh...” Giật hế t cả mình. Nàng gọi khế từ trong bế p.

Lúc ấy xoắ n vãi rồ i, nhưng cứ vờ vịt đứng đĩnh bước vào như không. Nàng đứng gầ n cửa vào, nhan sắ c khiế n tôi tồ i sắ m hế t cả mặt mũi. Vẫ mái tóc dài ngang lưng, má hờ ng (chắ c mới thoa thêm tí phắ n), hàng mi cong cong đầ y ma mị. Tôi khoanh tay trước ngực, mặt lạnh lẽo khe khế gậ đầ u chào.

“Bựa ni có lỗi sông không anh? Chà, quên thẻ nhớ của em rồ i cũng nên hề?”

Tôi bảo quên sao được, rồ i lồi trong ví ra cái thẻ nhớ chép toàn nhạc Ngô Thụy Miên cho nàng. Chợt nàng kéo tôi lại gầ n, thì thắ m, “Giữ cũng hơi khó xử đây, trong đám nó (mắ y thắ ng đang ngồ i nhà trên) có thắ ng đòi chở em đi. Em thì nỏ ưa chi hắ n mô. Làm rắ ng giữ nắ?”

Tôi hỏi, “Rúra nó như thế nào với em?”

“À, nhà hắ n xóm bên, toàn đế n nhà em một mình thôi”.

Bàn bạc nhanh, cuớ i cùng thồ ng nhắ t kệ thắ ng đó (mặc dù cũng hơi lo vì có thể bị ném đá, món này là đặc sản nổi tiế ng của các anh rồ i). “Thôi giữ đi nha, lát nữa em sẽ có chuyện hỏi anh đó!” Chột dạ. Chuyện gì nhể? Em nói đi, chuyện gì? Nàng kéo tay, “Tí nữa xong đám đi, nhưng anh có biế t ai tên là... Tú nhà ở abc không?”.

Thôi bỏ xừ rồ i. Có biế n to rồ i. Thắ ng này trước chơi qua loa với tôi. Điề u tồ i tệ nhắ t là gầ n như tắ t cả quá khứ yêu đương của

tôi (kể cả hồ i ở Hà Nội) nó biế t hế t. Quả này vỡ mặt thật rồ i. Trong vài giây ngắ n ngủi, tôi đã kịp lướt qua kịch bản những gì đã xảy ra trong câu chuyện của Huyề n và thắ ng ôn Tú kia. Cái mô m thắ ng này tôi từng ví như mô m má y thắ ng kinh doanh đa câ p Amway, ngô i cạnh nó tô t nhấ t đeo cái headphone lại cho lành. Sao nàng lại bỗng dưng quên con chim lợn này nhê???

Tôi vẫn điề m nhiên khoanh tay trước ngực (mặc dù đã xoắ n lắ m rồ i, vừa xoắ n vừa giận thắ ng Tú run người). “Anh biế t rồ i, nế u là thắ ng đó thì anh đã hiểu nó nói gì với em...”

Nàng cười bí hiểm, “Ừm, thôi đi đã, lát nựa em sẽ phỏng vắ n anh sau!”.

Nàng ngô i sau xe tôi, hai tay giữ hờ vào vai. Thắ ng cu lúc nãy đi sau cùng, vừa chạy vừa vê ga â m i như đang trong cơn hậ m hực. Diên quá, tôi cho xe chậm lại chờ nó đi trước cho đỡ nhúc đầ u...

Chương 9

Tên đường đi cả hai không chuyện trò gì, không khí nặng nề và khó chịu. Lúc ấy chả có đâu óc nào nữa, suốt quãng đường chỉ nhằm nhằm nghĩ những câu cần nói trong trường hợp bị nòng phản pháo. Vào đám cưới. Đoạn này lướt qua vì cơ bản không có gì đặc sắc. Cưới ở quê thì đều na ná như nhau, nhạc sàn đập đình tai nhức óc, giai làng thì nhau hươu chân múa tay trong những vũ điệu mà các chuyên gia khiêu vũ đang loay hoay chưa biết nên xếp vào thể loại gì. Rồi 1... 2... 3... dzô! 1... 2... 3... uông! Các thôn nữ then thùng cần hạt dưa tanh tách mắt không ngừng đảo như rang lạc tìm người trong mộng.

Tôi không thăm thâu được nét văn hóa đậm đà bản sắc ấy nên nháy mắt nàng rút lui. Ra lấy xe, nàng hỏi “Đi mô giờ?”. Tôi bảo mô cũng được. Chạy xe tà tà một lúc, ngó thấy con đường phía trước mặt có lối rẽ lên đồi cây, tôi phi xe bừa lên.

Cả hai ngó xuống vệ cỏ ngay bên cạnh cái biển tuyên truyền hình như của mấy anh kiểm lâm: “HÃY CHO RỪNG MỘT CƠ HỘI”. (Bên dưới có nét chữ viết bằng than chì nhằng của mấy chú trẻ trâu “Éo cho”.)

5 phút trôi qua trong im lặng.

10 phút... Vẫn không đứa nào chịu mở lời trước.

Nàng bứt cọng cỏ vùn vùn. Tôi bẻ một cành cây dại rồi đưa lên mũi ngửi. Tiếng dế kêu rinh rích điếc hết cả tai.

“Mẹ Huyê`n đỡ nhiê`u chưa?”, cuô`i cùng tôi cũng phá tan bầ`u không khí lạnh lẽo.

“Dạ, cũng đỡ phầ`n nào rô`i!“, nàng lí nhí.

“Ừm... rứa là... tô`t rô`i...“, không thể tìm nổi câu gì cho có hàm lượng dinh dưỡng hơn, nhục vật.

Lại tiế`p tục đố`t mắ`t vài phút bóng ché`t.

Bỗng điện thoại trong túi quầ`n rung rung hai nhịp. “Anh a, e Thuy day, giúp e ti viec dk không?” Giời ơi, sao hôm nay Thủy lại nhấ` hứng nhờ vả anh thê` này?

“Thuy a, chi vay em?”

“Nho a mua giúp T cai card vt 50k, mai T qua gui lai “

“Thủy cái ccc, biê`n đi“. Đang căng thẳng, có cái tin này đê`n cũng vui phê`t.

“Anh nè, hô`i trước anh ở Hà Nội mắ`y năm?”

À, đài địch bắ`t đầ`u phát sóng rô`i. Huyê`n quay sang hỏi.

“Đi học 4 năm, lang thang thêm 3 năm nữa là 7 năm.“

“Có tá`t cả bao nhiêu cô đi qua đời anh rô`i?”

Câu này hiểm ghê. Trả lời thật thì tà`y đình quá. Khai giảm đi lỗ` lộ ra mắ`t tin.

“Đê` anh nghĩ cái đã...”

Nàng phá lên cười.

“Bộ yêu nhiều người quá giờ không nhớ nổi hay rằng mà phải... nghĩ cái đã?”

Tôi lắc đầu, nói với vẻ trầm ngâm.

“Không, anh đang đắn đo xem có nên kể hết với em không? Dù sao quá khứ cũng đã ở sau lưng. Người ta có thể còn nhớ về nó, nhưng không thể đánh thức nó tỉnh dậy để sống cùng được.”

“Thì anh cứ kể đi. Em muốn nghe.”

Để nàng truy vấn mãi e rằng sẽ vào thế bị động. Trong bất kỳ cuộc đối thoại nào, nếu không muốn kẻ khác đào hố chôn mình thì tốt nhất nên giành thế chủ động.

“Ừm, anh sẽ kể.”

Mạnh mẽ thôi, nhưng lúc đó cũng có chút nên bắt đầu từ đâu và nên kể những gì. (Vì không biết con chim lợn Tú kia đã bơm đều với nàng những vụ gì của tôi để mà né hạ.)

Bắt đầu kể về mọi tình dang dở với ex (bằng ngữ điệu bình thản nhất có thể). Trong lúc kể, không bình phẩm hay đổ lỗi cho ai, chỉ tường thuật với thái độ khách quan. Huyề n chăm chú nghe như cô giáo nghe học trò trả bài cũ.

“Rứa thôi, đó là mọi tình sâu đậm nhất cho đến lúc này của anh. Ngoài ra anh cũng có những-thứ-tương-tự-tình-yêu (cô tình nhàn giọng) với vài người khác. Nhưng anh sẽ không nhắc tới những chuyện đó vì nó không để lại ấn tượng nào đặc biệt.

“Giờ anh có còn thấy yêu chị nó nữa không? Anh có thấy tiếc không ạ?”

“Không quên, nhưng cũng không nhớ. Chỉ khi nào buộc phải nhắc lại thì anh sẽ cố lục trong đầu hình ảnh của họ...”

“Nhưng anh Tú (con chim nhạn khôn kiếp) còn kể nhiều hơn nữa tề. Rứa cái chị Ly (tên thật của Ốc) thì rắng ả?”

Giật bả n mình khi nàng nhắc tới Ốc. Thằng ôn Tú này anh sẽ tính sổ với mày sau...

“Ly hả? Anh đã nói rồi, những mối quan hệ gần giống tình yêu anh sẽ không nhắc tới nữa. Anh không muốn giấu em đi đâu gì, nhưng em cần nhắc lại xem, nếu những điếu anh kể không mang lại cảm xúc tích cực hơn cho tôi thì có nên tìm hiểu thêm nữa không?”

“Em hiểu ý anh. Nhưng... nhưng mà... thôi em không nói nữa...”

Lấp lửng kiểu này khó chịu bỏ mợ. Khác gì bảo, “Thôi nhé, tôi biết tổng cả rồi, ông lừa ai kệ ông nhưng đừng có chạm đến tôi là được”.

Lúc đó thấy bất lực vãi. Ngồi ngắm sao, ngắm trăng chán chê. Rút điếu thuốc định châm, lại thôi. Nàng vẫn ngồi khoanh tay bó gối, cái eo thon thon mềm mại, chỉ muốn vòng tay ôm phát đỡ ghê n. Thở dài lần thứ 12, một trai một gái, đêm hôm trăng thanh, gió tương đối mát, thiên thời, địa lợi chết đi được – thế mà nhân éo hòa cho mới ức chết!

Ngồi đăm chiêu thêm một lúc, thấy bụng dưới nặng nề tức thở quá bèn đứng dậy đi tìm chỗ... giải xui. Vừa đi vừa nghĩ mà phục thằng cu Romeo, nó đứng dưới ban công tán phét suốt đêm với Juliet mà không một lần xin phép đi lái, thậm nó tót thật!

Xong việc quay lại, lúc này tâm hồn đã sáng khoái hơn bội phần. Ngồi sát nàg hơn.

“Lạnh quá! Co vai lại làm động tác rùng mình.“ (Hy vọng nàng sẽ hỏi “Có cần ôm em cho ấm hông“.)

“Lạnh à? Rửa thì về hè!“ (Nghe mà tái tê cõi lòng.)

“Ừm, ngồi thêm tí cho... ấm rồi về.“

Lại thở dài (lần thứ 13). Dư luận quả là có sức tàn phá khủng khiếp. Tất cả đang diễn biến hết sức sáng sủa, tương như chỉ cần nói anh yêu em nữa là không còn gì để nói thêm. Dùng một cái thái độ nàng quay ngoắt 180 độ. Lùng khùng, lấp lửng và mất niềm tin.

Trong khoảnh khắc rồi như canh hẹ, không kìm nén được cảm xúc, tôi choàng tay qua vai nàng rồi để yên. Tim run bắn.

Chưa kịp mừng thì cái tay tôi đã bị gỡ ra.

“Anh làm rửa với má y người rồi i?“

Chết nhục. Lần này để chữa thẹn, tôi ra sức thanh minh, giải thích bla bla... Nàng cười, nụ cười lạnh tanh. Không tin là không tin. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời lắm anh Huy à. Quá khứ phức tạp của anh không thể bảo đảm cho em được, em đã một lần tổn thương rồi nên không muốn chuốc thêm nỗi đau nào nữa hết...

“Thôi được, những gì anh nói cũng đủ rồi. Mình về nha em!“

“Dạ.“ Vẫn là tiếng “dạ“ nhẹ bẫg như không, nhưng nghe mà tan nát cõi lòng. Tôi vẫn chờ nàng nấn ná thêm chút, dùng dẫg và lấp lửng hơn chút. Để còn hy vọng vào một cuộc lợi ngược dòng ngoạn mục vào phút bù giờ. Nhưng không. Tiếng dạ của nàng

ngghiêm trang và lạnh lùng như tiê'ng còi k'ết liểu trận đ'ầu của trọng tài đ'ầu trọc Pierluigi Collina. R'ừa là h'ết. Buồ'n th'oi ruốt. Rút đi'ểu thuố'c ch'âm lửa, kéo một hơi b'ất t'ận.

Ừ về' thôi. Tôi không đ'ược phép để n'àng th'ấy b'ất cứ biể'u hiện gì của sự níu kéo hay phụ thuộc. (Lại nhớ h'ồi x'ưa yêu một em đ'ang ôn thi đ'ại học. Đi chơi biể'n về' tôi mang cho n'àng túi m'ực khô làm quà t'ặng r'ồi tranh thủ th'ỏ lộ. N'àng ngu'ây ngu'ây ch'ố' i từ tình cảm, tôi chạy bộ theo sau cái xe đ'ạp Eska của n'àng, vừa chạy vừa cài túi m'ực vào gác ba ga. Th'ế r'ồi n'àng đ'ạp xe m'ất hút hàng l'ươn, m'ất luôn cả túi m'ực khô thơm phức. Về' phòng trọ với cặp m'ắt đ'ỏ hoe, m'ấy th'ằng ôn ở cùng ch'ửi "Tiên sư, biể't th'ế để túi m'ực ở nhà cho bọn tao u'ố'ng riệu".)

"Lên xe đi em."

"Dạ..."

"Lạnh không?"

"Hơi hơi."

Lên xe. N'àng ng'ồ' i không quá xa nhưng cũng không quá g'ần, hai tay vòng trước ngực như thủ th'ế'. Con Vespa kh'ục kh'ặc mãi mới ề' nổ đ'ược máy.

Đ'ường nông thôn tương đ'ồ' i x'ấu, thi tho'ảng liệ'ng xu'ống ổ gà n'àng lại kêu ré lên... (Tôi nghĩ bụng, cho ch'ết, ai bảo không yêu ông, hehe.)

Lúc còn cách nhà n'àng ch'ừng cây r'uối, vừa gi'ảm ga tránh v'ũng bùn trước mặt bỗng nghe kh'ục kh'ục m'ấy phát, xe gi'ật thêm vài mét thì l'ịm h'ẩn. Th'ôi toi r'ồi i, hay h'ết xăng? Xu'ống xe, l'ắ'c l'ắ'c vẫn nghe tiê'ng xăng ó'c á'ch trong bình. Tr'ời thì l'ờ mờ không rõ mặt

người, bốn bề ruộng ngô bao quanh, phen này thì vỡ thớt rồi. Vừa hoảng, vừa ngượng với nàng.

“Bị răng anh?”

“Nó biết nữa.”

“Giữ mãi răng nà?”

“Đề anh đập phát coi răng, nếu không nổ thì... dă t bộ về.”

Cắm mặt gò lưng đập liên tục chục phát, con la già khôn kiếp vẫn trơ ra. Lôi điện thoại ra soi soi, định rút bugi ra lau chùi xem có bị ám khói không, nhưng rờ rẫm mãi không biết bugi con này nằ chỗ nào cả. Nàng nản quá lột giày ngô ì bệt bên vệ cỏ chờ.

Sau hơn 20 phút đập cầ n khởi động toát hết cả mồ hôi mít vẫn không được, tôi bèn muố i mặt bảo nàng đẩy bộ... Vừa cong hông đẩy vừa cô phía chuyện cười cho đỡ nặng nề. Đi được một quãng, chợt nghĩ sao tôi ngu thế, sao không gọi điện hỏi ông chú cách xử lý?

“Chú ạ... tình hình là xe nó... chết toi rồi. Giữ mãi răng chú?”

“Tau nói rồi mà... Rứa giữ mi mở cốp ra nha... ừ tháo hẳn ra... rồi kiểm tra lại hai cái dây điện màu vàng coi có lỏng không... bla bla...”

Bật con C3 ghê lên soi soi, à cốp là cái của nợ này đây. Nhưng loay hoay dùng tay đẩy, lắ c rồi giật mãi mà éo ra nổi, bèn bảo Huyề n bẻ hộ anh cành cây nhỏ nhỏ để anh... bẫy cho nó phát.

Đang mãi thao tác tiế p thì bỗng nghe Huyề n á lên một tiế ng. Bỏ đấ y chạy sang bên kia đường xem sao thì thấ y nàng đang ôm lấ y ngón tay, mặt nhăn nhó.

“Chi rúa em? Chi rúa?”

“Em... bẻ cành tre... đứt tay rồi...”

Ngó kỹ mới phát hoảng, máu trên ngón tay trở nàng tứa ra thành dòng. Một vết cắt sắc lẹm đến nỗi không nhìn rõ. Huyền rên khe khẽ (chắc sợ hơn là đau). Lúng túng mất mấy giây, cuối cùng tôi cởi vội áo sơ mi mặc ngoài, lột cái áo ba lỗ mỏng tang bên trong ra.

“Anh làm chi rúa?”

“Băng tạm lại khỏi máu ra.”

“Ui ui... không cần đâu... phí cái áo anh ạ...”

Nàng chưa kịp cảm thì tôi đã băng xong rồi.

Nhưng không hiểu sao để yên một lúc máu tươi vẫn rỉ ra, thấm ướt nửa cái áo mới băng xong. Tôi bảo nàng giơ tay cao lên quá đầu xem sao. Vẫn chảy. Không biết nghĩ sao, tôi mở cái áo ra rồi túm lấy ngón tay đang rỉ máu của nàng dứt tọt vào miệng rồi ngậm chặt lại. Huyền ứ ớ nói câu gì đó, trân trân nhìn tôi sững sờ.

Đó là khoảnh khắc không thể nào quên (sau này nàng cứ nhắc mãi). Tôi lúc ấy thật sự cũng không hiểu vì sao lại hành động như thế nữa. Nó như một phản xạ vô thức trong khi hoảng loạn chẳng?

Cuối cùng tay nàng cũng ngừng chảy máu. Tôi tìm vội lá cây bên đường đắp tạm (chả biết cái lá khi gì, chỉ thấy mềm mềm), tiện thể vứt cái áo loang lổ máu kia luôn.

“Đừng! Đưa áo đây cho em...”

Huyền giật lại.

“Bỏ đi, giặt cũng không hết đâu em.”

“Không, đưa em...”

Nàng giữ lại cái áo. (Không hiểu để làm gì? Hay nhà nàng thiếu u giẻ lau bàn?)

Chương 10

ả hai dò dẫm đi trong bóng trắng lờ mờ.
Mãi rồi cũng tới nhà nàng. Chân tôi nhũn ra, bước đi mà như vấp sỏi. Đôi giày bê bê t bùn đất. Rã rời...

Nghe tiếng chân, cu Ngọc (em trai nàng) chạy ra. Sau một hồi hỏi han, ngó nghiêng, nó kể t lộn, “Cứ kệ nó đó, đêm ni eng cứ ngủ lại đây mai tính sau eng ạ!”

Tôi nghe câu đó mà như bả t được vàng. Giả vờ hỏi lại, “Chú nói chi hề?”

Nó hờn nhiên, “Em nói là anh cứ ngủ đây mai về...”

Tôi len lén liếc sang nàng (không ngờ nàng cũng đang kín đáo nhìn tôi). Gãi gãi tai làm như khó xử, tôi bảo.

“Xe với cộ dờ ẹc... Thì... thì cũng phải rửa chớ biể t mà n răng bây giờ...”

Đêm nay sẽ là một đêm rấ t dài đây...

Đứng bàn tán một lúc về bệnh tình con la già thì bô Huyề n ra bảo thôi kệ đó, vô nhà uớ ng nước, ngồ i bê p cho ấm cái đã, nước chè xanh mới nấ u.

Xuớ ng nhà dưới. Mùi rượu đang nấ u trên bê p tỏa hương thơm nhức hể t cả mũi. Hê, hay rồi đây! Giời lạnh như này mà ngồ i bên đớ ng lửa phùng phùng, uớ ng rượu nóng, có cái gì gặm gặm đưa men nữa thì đúng là chạm đế n chớ n tiên cảnh phiêu diêu.

“Hơ, chú mà cũng biế t nấ u rượ à? Câ u thủ đa năng hê!”

Ngọc bảo, đại ca chưa biế t em rô i. Em cái chi cụng giỏi chỉ mỗi tán gái là ngu lâu khó đào tạo. Món nó có khi phải nhờ đại ca chỉ giáo thêm mới đượ!

Đang định dẫu môi nở sẵn nụ cười câ u tài, chợt tôi co vôi lại vì đoán non đoán già vớ vẩn thắ ng cu này đang xỏ tôi? Có khi nào chị em nhà nó tâm sự đêm khuya chuyện của tôi cho nhau nghe không nhê?

“À, lý thuyế t thì anh nhiề u lắ m, nhà trồ ng đượ mà. Nhưng dao sắ c không gọt đượ chuôi chú ơi!”

Câu này nói cho Huyề n nghe là chủ yế u, nhưng quay lưng lại chả thắ y nàng đâu nữa. (Hừ, chả mắ y khi phát đượ ra đượ một câu giàu hàm lượng dinh dưỡng, thề mà đài địch éo bắ t đượ sóng mới phí rượ!)

Ngồ i một lát thì Huyề n đi vào.

“Ngọc coi có cái quầ n ngô mô không đưa cho anh Huy mặc tạm, quầ n anh bản hế t rô i tê !”

Ngó lại quả quầ n tây đang mặc mới biế t hóa ra phía sau toàn vế t bunn bắ n. Nàng tinh tế thật.

Cu Ngọc đưa cho tôi thử cái quầ n của nó nhưng chậ bụng, đành phải mặc tạm quầ n bồ nàng. Lầ n này thì hơi rộng, chỗ eo có thể đứt nguyên bắ p ngô vào. Thôi kệ, thi thoảng nó tụt xuố ng quá thì kéo lên cũng đượ. Huyề n mang thêm cái áo bộ đội đã cũ (chắ c cũng của papa luôn) bảo tôi thay áo sơ mi cho thoải mái.

Đóng bộ xong ngó lại tôi. Ừm, trông chắ t lừ. Chỉ câ n xỏ thêm đôi ủng, vai vác quả rìu bỏ củi nữa là thành lâm tặc.

Đang mãi ngắ m nghĩa thì Huyê`n rón rén lại gầ`n, ngó nghiêng một lúc, bắ t chọt nàng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cười như ma làm. Nước mắ t nước mũi chảy cả ra. Tôi lúc ấy ó cả người, đứng ngây ngô như thắ`ng ngô` chả hiểu chuyện chi.

Huyê`n thì vẫn ôm bụng cười nghiêng ngắ, bước chân nàng xiêu vẹo vì cười. Thắ y nàng đứng không vững tôi giữ hai tay vào vai nàng. Liế c thắ y cu Ngọc không ở đắ y nữa, không gian có vẻ vắ ng vể, tiện thể kéo nàng lại gầ`n hơn. Nàng đắ m nhẹ vào vai tôi. Công suắ t cười giảm 160 đê` xy ben xuố ng còn 16,99 đê` xy ben trong một nô` t nhạc...

...

Có thể gọi đó là một cái ôm cũng được.

Nàng để yên không phản ứng trong khoảng 4 giây.

4 giây không đủ để âm i sường ngay lúc đó vì hô`i hộp, căng thẳng, lo sợ mơ hồ`. Sợ nàng vùng vắ`ng xô ra, sợ bớ` nàng trông thắ y (thắ`ng Ngọc thì kệ nó) và sợ nhắ t là sau đó sẽ chẳng còn có cơ hội để... ôm lầ`n lại lầ`n nữa (vì nàng sẽ canh chừng mà cảnh giác hơn).

Rồ`i nàng cũng giắy giắy và véo nhẹ ngang hông tôi, “Định lợi dụng nha...“.

“Không, người ta giữ lại kéo ngã thôi. Nhưng răng lại cười anh?“
(Giả bộ tỉnh bơ cho cả hai đỡ ngại.)

“Hiii, anh mặc bộ ni nhìn... giồ`ng ai á...“, nàng lại cười, “... nó giồ`ng anh chi cả...“

Vừa lúc đó cu Ngọc lò dò bước vô (thắ`ng này trông thắ` nhưng tinh tắ` góm).

“Hê hê, nhìn như bộ đội làng hê!”

Bô Huyê`n nghe ô`n ào cũng chạy xuô`ng. Ngó ngó một lúc, bảo “Coi chừng nô`i riệu nha, cho thêm củi vô đi Huyê`n!”. Nàng hơi đỏ mặt, vội vàng cúi xuô`ng chụm thêm củi. Tôi hỏi vu vơ, “Rượu nế`p à?”. Ngọc bảo nế`p, nấ`u cho đám cưới xóm bên. Thôi chị Huyê`n sửa soạn đi ngủ đi, để bọn em trông cho (nghe từ “bọn em” mà thích thê` không biế`t).

Quay sang tôi, cậu chàng hạ giọng, “Mâ`n cái chi uô`ng đại ca hê. Đêm ni em xế`p gạch, lót lá chuô`i hóng chuyện đại ca đó!”

“Uô`ng chi nõ` được chú em, kiế`m củi lạc lai rai là ngon rô`i...”

“Khô`ng, để lát em ra mâ`n con gà anh em nấ`u cháo ăn chơi.”

“Gà qué chi cho nghiêm trọng chú...”

“Anh yên tâm, con gà ni cũng ngẩn ngẩn, rù rù rô`i. Chắ`c sắ`p toi.”

Tôi phì cười. Đúng là không cười nổi với lý lẽ kiểu của thắ`ng thềm thịt chó...

Đang đàm đạo với cu Ngọc thì Huyê`n dúi vào tay cái bàn chải đã sẵn kem. Ố, anh có bao giờ oánh răng giờ này đâu mà mang cho anh?

“Anh không thắ`y mặ`n mặ`n chi à?”, nàng nhú cái mũi lên trông đáng yêu tộ.

Nàng nhắ`c mới chợt nhớ, lúc nầy ít nhắ`t trong miệng tôi có vài chục cc máu, giờ chắ`c đông thành huyết khô`i cũng nên. Thảo nào thắ`y chát chát, tanh tanh.

Huyê`n dẫn ra giế`ng rô`i mức nước cho tôi. Nước giế`ng khơi
ấ`m ấ`m. Không gian thanh vắ`ng, phảng phắ`t mùi hoa bưởi trái
mùa...

“Tay sao rô`i?”

“Em băng lại rô`i mà.”

“Lúc nãy đi bộ mỗi chân không?”

“Nhắ`m nhò chi, em còn đi cắ`t cỏ tận bên tê sông nữa tê`.”

“Nhưng đi buổi tô`i sợ hơn...”

“Hiii, nghe anh kể chuyện buồ`n cười quá, quên hế`t cả sợ.”

“Anh kể chuyện chi hè? Nỏ nhớ nựa.”

“Chi mà nhanh quên rủa trời, cứ nhớ tới là em lại chề`t cười với
anh thôi... hiii.”

À nhớ rô`i. Lúc trên đường về`, để giế`t thời gian tôi kể chuyện
ngày xưa hô`i lớp 3 anh giỏi văn lắ`m. Nàng hỏi giỏi cỡ nào? Tôi kể,
cô giáo ra đề` bài “Em hãy tả người ông của em”, anh viế`t dài lắ`m
quên không nhớ hế`t, chỉ nhớ đoạn này, “Nhà em có nuôi một ông
già, tên ông là ông nội. Mỗi sáng sớm, ông đi ra sân ngáp ba cái rô`i
lại đi vào trùm chăn ngủ tiế`p...”

Rô`i tả cô giáo em, “Cô giáo của em có đôi mắ`t hơi lơ`i một tí vì
cô luôn phải thức đêm soạn giáo án cho chúng em. Ngón tay cô sắ`n
sùi vì phải cắ`m phắ`n viế`t bảng. Giờ tuy đã xa cô nhưng tụi em
luôn nhớ tới lời cô hay nói trước lớp: Chúng mày là một lũ ngu lâu
khó đào tạo...”

Huyê`n nghe xong không bước nổi nữa, vì buô`n cười, miệng luôn hỏi, “Thật á, thật á? Hay anh bịa?”. Tôi phải thê`nàng mới tin.

“Rửa đêm ni anh định thức với thă`ng Ngọc ạ? Thôi ngủ đi, thức đêm nỏ tô`t mô...”

“Ừ, vì có lên giường chắ`c chi đã ngủ nổi?”

“Chi mà khó ngủ? Lạ giường ạ?”

“Không biê`t...”

Tôi thở dài phát cho ra dáng tâm trạng. Chẳng nhẽ lại huých toẹt ra, vì ghét đũa nào lúc nãy gỡ tay ông ra, ông thù vật cóc ngủ được...

Rửa mặt mũi, chân tay xong, nghĩ giờ mà đi vào nhà cũng phí, bèn chỉ vu vơ hỏi.

“Mùi hoa chi thơm hê?”

Nàng giải thích, “Hoa bưởi”.

Chợt nhớ tới bài thơ khi gió gì đó, đại khái là cu kia sắ`p đi lính, thích một cô em nhưng không dám nói, để tình yêu thầ`m lặng như mùi hương bưởi nô`ng nàn theo mãi bước người đi. (Cũng may không nói, nói xong em kia làm cho câu “Anh nói rửa với má`y người rô`i?” thì hẳn đã không có bài thơ này.)

“Thôi vô đi ngủ đi anh, khuya rô`i tê`!”

Cảm hứng đang lên, quá chán nàng. Tôi bảo, em cứ vô đi, anh đứng đây hít khí trời tí cho... mát. (Dỗi rô`i!)

Loanh quanh một lúc rô`i cũng phải vào vì muỗi quá nhiê`u.

Ngoài sân, cu Ngọc đang túm chân con gà trống choai choai, hỏi, “Anh Huy có biết cắt tiết không hè? Anh cắt để em bắc nồi nước sôi nha?”

Tôi bảo để anh, món ấy sở trường rồi, không quên lí nhí với Huyên, “Ngủ tí lát dậy tắm cháo gà cho vui nha!”. Nàng không nói gì, chỉ nheo mắt cười cười rồi đi thẳng vào buồng. Buồng ghê...

Sau hơn một tiếng chuẩn bị hậu cần thì độ nhậu cũng được bắt đầu. Con gà khoảng tám chín lạng óm nhom, để ra một đĩa cổ cánh làm mồi nhậu, chỗ còn lại quăng tất vô nồi cháo.

Đông hồ chỉ 1 rươi sáng, mệt và buồng ngủ vãi linh hồn. Chông gỏi nhìn nồi cháo đậu xanh sôi mà chả thiết tha chi nữa, bao nhiêu hăm hở ban đầu trượt từ dương vô cùng xuống âm vô cùng. Nhưng vì nể cu Ngọc nhiệt tình nên thi thoảng lơ ngáp vặt thì ý tứ che tay lại.

“Mà đi đại ca!”

Ngọc đưa cái chân gà lỏng không cho tôi, một tay trở vào ly rượu bé bằng hạt mít. Khà, rượu nếp mới nấu, uống thơm nhưng hơi gắt. Làm ba bốn ly đã thấy phùng phùng. Tôi bảo chú cứ uống theo khả năng, còn anh dừng lại ở ly thứ năm, đó là nguyên tắc của anh ở bất cứ độ nhậu nào (nên đừng có ép, vì ép cũng không được).

Chai rượu voi còn khoảng một phần năm. Cu Ngọc bắt đầu có dấu hiệu đỏ mặt, chuyện trò cũng bắt đầu rút ruột nhả tơ hơn.

“Em là một thằng vô tích sự đại ca à...”

Nó bắt đầu kể chuyện đời bằng giọng điệu chán nản. Ừm, chú cứ kể đi, anh nghe.

Giọng cu cậu run run (chả ́c vì xúc động). Từ chuyện yêu đương bết bát tới chuyện học hành dang dở, rồi chán đời đâm đầu vô con đường lô đề ́, cờ bạc. Cuộc sống không lối thoát. Từng là niềm tự hào của gia đình, phút chốc trở thành gánh nặng, là nỗi ê chề ́ mỗi khi ai đó nhắc tới. Nhục nhã không bút nào tả xiết.

Nghe xong tôi nhận ra tư chất thắ ́ng này cơ bản là được, nhưng cá tính ngang tàng, có phần nông nhênh đã làm hại chính nó. Một thắ ́ng giai mới lớn, nhận được đôi ba câu khen tụng vô thưởng vô phạt đã tưởng tôi là trung tâm vũ trụ. Để đến lúc va vấp thực sự với đời mới vỡ mặt ra tình ngộ.

Nhập ngục rượu, khà một tiể ́ng lạnh tanh, tôi nhậ ́m nhắ ́ng.

“Ồ đời ai cũng muố ́n làm cây tùng, cây bách hiên ngang một cõi, nhưng tùng bách thì dễ bị nhòm ngó triệt hạ. Chi bắ ́ng sống như ngọn cỏ dưới chân, gió thổi chiề ́u nào ngã theo chiề ́u ấy, kiêu chi cũng chơi được. Có vậy chú mới tránh được những tổn thắ ́t không đáng có từ đám đông thị phi.”

Ngọc cúi đầu nghe, chả biế ́t nó có nghe không nữa, tôi cứ nói cho sướng miệng cái đã. Nói chung khi lên lớp cho thắ ́ng nào mà mặt nó đầ ́n thố ́i như ngỗng ỉa thì thường là nó đang ngắ ́m, hoặc là nó đang chửi thầ ́m trong bụng, “Nói gì mà nói lắ ́m thế ́”. Thắ ́ng này ngoan, nên tôi đoán nó đang ngắ ́m.

Nhìn nô ́i cháo có vẻ đã nừ, tôi bảo, “Để anh gọi chị Huyề ́n dậy cùng ăn nha?”.

Ngọc như sực nhớ điề ́u gì đó, hạ giọng:

“Em biế ́t là anh có cảm tình với chị Huyề ́n, đúng không?”

Tôi im lặng.

“Chỗ anh em nên em cũng nỏ giấ u anh làm chi...”

Nghe nó lấ p lũng mà giật hế t cả tôi. Mịa, có biế n rô`i. Nhìn mặt chú anh càng tăng độ nghi ngờ... Tự nhiên nóng hế t cả mặt.

“Ừ thì có chi chú cứ nói, anh cũng coi chú như thắ ng em nên... chú cứ kể đi.”

Nói xong với tay rót luôn hai ly đầ y, cạch với nó phát cho tăng thêm tình đoàn kế t quân dân (với lại làm thêm tí cho đỡ căng thẳng).

“Thật ra thì... em nỏ giấ u anh...”, nó gãi đầ u.

Mịa nhà chú, nỏ giấ u anh mà cứ ngắ c ngư như ngậm hột thị trong mồm mãi thế . Có chi nói toạc ra coi nào, cùng lắ m là đế n lượt anh tạch chứ giề ?

“Chị Huyề n có một anh... rắ t thân thiế t với gia đình em. Anh này nhà ở trên tỉnh, giờ thì có thể gọi là người yêu cũng được nhưng em cũng không rõ tình cảm thật sự của chị Huyề n đế n đâu...”

Mặc dù đã tọp thêm ly rượu, nhưng nghe xong vẫn lạnh hế t cả người.

Choáng váng. Hụt hẫng kinh người. Lúc â y ngô`i một mình thì có thể đập tung nô`i cháo trước mặt cũng nên.

Tôi ngô`i thầ n ra chán nản. Hờ thề chứ, những điề u tôi lờ mờ linh cảm bắ y lâu quả không sai. Một người xinh xắ n, ngoan ngoãn như Huyề n ở xứ này mà bỗng nhiên “vô chủ” thì họa có mà mới rách giò rơi xuố ng nên chưa nhân tài nào kịp khai quật.

Ngọc quan sát tôi một cách lặ g lế , bắ t chọt nắ m lắ y tay tôi, lắ c lắ c.

“Buôn lắm hả đại ca?”

Tôi nở nụ cười méo xệch.

“Tương đồ í...”

“Làm bát cháo cho ấm bụng đã đại ca.” “Chú ăn đi cho nóng, anh chả ăn đâu.”

Kiên quyết giữ bộ mặt bình thản và lạnh lùng nhất có thể, nhưng sao thấy đau đớn rã rời...

“Anh nó có điếu kiện kinh tế lắm, việc đưa đón, trả tiền viện phí cho mẹ em đều do anh trả hết. Kể cả tiền trả nợ nhà anh cũng do anh nó ứng ra cả... Em nó giầu chi đại ca.”

Hừ, đúng là món nợ đồ ng lâ n. Loanh quanh, luẩn quẩn biết bao giờ mới gỡ được ra?

Ngồi nhìn củi cháy nổ lách tách thêm một lúc rồi tôi với tay rót ly rượu, ngửa cổ làm cái ực. Mịa, rượu giờ mới đúng là rượu, ngọt lừ. Thôi giải tán.

Đứng dậy vươn vai tiện thể ngáp một cái sái cả quai hàm. Ngó ra ngoài trời thấy vẫn mù mịt quá. Lò dò ra vườn sau lái phát cho tỉnh táo. Vô tình thấy cái máng lợn ăn nặm lẫn lóc bên rãnh nước. Tình với chả cảm, tự nhiên mắt búng một đêm lang thang vật vờ, cuối cùng cũng trở về cái máng lợn kia.

Ngoài trời lạnh ghê gớm, mưa hay sương mù lộp bộp rớt trên tàn lá cọ nghe náo cả mê. Chỗ này gần rừng rú. Trước có một lần dừng xe bên đò ỉ vắng đường Hồ Chí Minh, tôi chợt phát hiện ra điều này: Trên đời này không có thứ gì gọi cảm giác buồn bã và thê lương hơn mưa rừng. Một đĩa sắn chán đời nếu đứng lâu trong mưa rừng có thể thanh thản mà chết luôn được.

Đứng nghĩ ngợi lảng nhãng cho thư thái, nhưng mùi phân trâu nhà bên đượm quá đành phải lủi vào. (Hôm đầu đứng với nàng sao tuyền nghe hương bưởi nhé? Đúng là khi đời chả ra gì thì nghĩ đâu cũng ra mùi hôi.)

Cu Ngọc đã kịp kéo chăn gáy khò khò trên giường. Tôi bê cái ghế bô lại gàn bê p củi ngả lưng nằ m cho ấm, cũng sắ p sáng rô i. Ngủ phát đã, sáng mai dậy mọi thứ lại trở về` game over, sao phải xoắ n.

Dù sao tình cảm cũng mới khởi phát, chưa đê`n lúc quá sâu đậm để mà vật vã như hô`i chia tay ex. À lại nhớ hô`i mới chia tay ex. Khi á y tôi mong manh dễ vỡ như con cua mới lột xong. Nhìn đâu cũng ra lừa dô`i, phản trá`c. Nghĩ thôi thê` là hê`t rô`i, từ nay sẽ chẳng bao giờ yêu đượ c ai hơn thê`. Ngu thê` không biê`t!

...

Chộp mắ t đượ c một lát, cũng chả biê`t là má`y giờ nữa. Điện thoại để trên ghé` kêu tí tít. Đoán là của Ô`c (chỉ có nàng mới đủ điên để nhắ n tin vào giờ này). Định không đọ c vì mắ t mở mãi không nỏ i, nhưng thôi, dậy hút điê`u thuô`c, uô`ng ngum nước cho đỡ háo cồ.

Tin nhắ n của Huyê`n.

“Anh ngủ chưa đó?”

Đọ c mà không có cảm giá c gì. Chả nhẽ lại không trả lời? Kệ đầ y đã. Rót cô`c nước chè chiêu một ngum, súc má`y phát rô`i nhỏ toẹt vào góc bê`p. Mắ t với mũi cay xè, toàn thân ê` ẩm vì cái ghé` chề`t tiệt kia.

“Ngủ rô`i, nhưng lại dậy rô`i“, tôi hững hờ.

“Hic, em không ngủ được“, nàng nhắ n lại.

Không ngủ được hở? Chắ c nhớ thắ ng cu kia quá hở? Nhắ c đắ n “nó“ lại sôi máu.

“Dậy ăn cháo cho dễ ngủ đi em“, tôi vẫn nhẹ nhàng vấi, đắ nàng thắ y rắ ng tôi khác mọi thắ ng còn lại.

Không thắ y hồ i âm. Có lẽ ngủ quên hoặc cũng có thể máy nàng hắ t tiề n.

5 phút sau chợt thắ y cánh cửa buồ ng lạch cạch. Nàng bước xuồ ng với bộ đồ ñ ngủ màu hồ ng, tóc xõ dài sau lưng.

“Rắ ng không ngủ nữa anh? Em nỏ chộp mắ t được chi cả tề ...“

“Ai nhủ uồ ng nước chè đặc nhiề u quá.“

“Mồ... Nỏ biề t rắ ng á... Em có uồ ng chi mồ.“

“Anh lắ y cho em bát cháo nha? Anh đặo diền đắ y, ngọt lắ m!“

Nàng hồ ñ hỏi lên hắ n, mắ t long lanh.

“Nhưng anh phải ăn cùng em tề .“

“Anh ăn rô i.“ (Nói phét.)

“Ăn nữa với em...“

Tôi múc ra 2 bát nhỏ.

“Đề anh gỡ thặ cho em nha.“

Nàng gặ đắ u ngoan như cún. Tôi lắ y đũa khề u ra mắ y miề ng to, dùng tay gỡ những miề ng thặ nhỏ cho vào bát nàng.

Thầy hai hòn cà bé tí bằng hạt lạc, tôi bảo, “Cái này thì để anh”.
Nàng phì cười, thẹn thùng...

Tôi bỏ thịt gà vào bát, vắt thêm lát chanh, lau cái thìa sạch sẽ rồi đưa cho Huyền. Cô tình tỏ ra thật quan tâm và chân thành để nếu tạch hẳn (khả năng này rất cao) nàng sẽ còn nghĩ về tôi như một đũa tử tế nhất từng lướt qua như cái bóng trong đời nàng.

Huyền đưa một thìa cháo lên mũi hít hà rồi bảo.

“Híc, chưa ai chu đáo với em như anh.”

Ôi nàng ơi, các anh giai quê tôi quen ăn sòng nói gió, chém to kho mận rồi, bình thường thì anh cũng rúa, nhưng may anh đã sống đất Bắc quá lâu để biết lúc nào thì cần tinh tế với phụ nữ.

“Huy uống rượu với em nha?”

Chột dạ. Tự nhiên kêu suông tên tôi, lại còn rủ uống rượu. Cái gì kỳ này đây?

“Thôi đừng, anh không thích nhìn con gái uống rượu...”

“Một chén nhỏ thôi mà. Nha?”

“Nhưng em phải nói lý do đã?”

“Không có lý do chi hết, tự nhiên em muốn. Rúa thôi...”

Tôi ghét con gái uống rượu, bia thì được. Vì nhìn chơi bời và hoang dã quá. Rót đầy hai ly nhỏ, đưa cho nàng một ly. Huyền không “cạch” mà ngửa cổ làm một hơi hết luôn. Uống xong vội vàng lấy tay bưng miệng lại, hơi thở dồn dập như say đến nơi.

“Nói rồi... Em uống nước chè vô cho đỡ nóng ruột đi.”

Nàng nhấ p ngum chè xanh, rùng mình mấ y cái mới trở lại trạng thái bình thường. Thấ y có vẻ không ổn lấ m, tôi giục ăn hế t bát cháo. Nàng vừa ăn vừa khen anh nấ u ngon, mai sau ai lấ y được anh thì sướng hề, nỏ phải vô bê p.

Ăn xong cả hai ra giế ng rửa mặt. Lúc này trời cũng đã lò mờ sáng.

“À...”

“Chi em?”

“Bồ mẹ anh có biế t anh ở lại đây không?”

“Biế t chơ, anh gọi điện mà.”

“Nỏ biế t mẹ anh nghĩ rằng hề?”, nàng cười bẽn lễn.

“Hơ, càng... yên tâm thì có chớ nghĩ chi.”

Chầ n chừ một lúc, Huyề n bảo thôi tôi vô nhà đi, ngoài ni sương độc lấ m, về lắ n ra ô m mẹ anh lại trách em thì chế t.

“Đứng ngoài ni cho... mát.” (Khi gió, run cả người còn mát với chả mẽ.)

Cơ bản là tôi chả muố n vào, vì cái giường thắ ng cu Ngọc sát bê p quá. Muố n thả đê những câu hay ho một tí nó nghe được thì ngưng mặt.

“Mà khiế p, lúc nại anh với thắ ng Ngọc chuyện trò chi mà to rúa? Em... nghe hế t cả rô i nha!”

Thôi xong rô i, hỏng hế t hàng họ rô i. Tôi ó người ra mấ t mấ y giây. Lập tức tua nhanh trong đầ u xem tôi đã nói những chuyện gì với Ngọc? Có vụ gì lờ hớ miệng ra không?

“Ồ, anh nỏ nhớ chi cả nựa tê`. Lúc đó rượ nói là chính, nhớ chi mô.”

“Ngọc hắ n kể chuyện em với anh Toàn cho anh nghe đúng không?”

“Ừ, nghe loáng thoáng thôi.”

“Rúra thực sự anh có muô n nghe không?”

“Không.”

“Răng ạ?”

“Em chỉ câ n nói anh biế t em với nó hiện tại như thế nào thôi. Những thứ khác thuộc về nó anh không quan tâm.”

Huyề n tỏ ra bô i rô i thật sự, hai tay bóp chặt với nhau, môi mím chặt như sợ bật ra một điề u bí mật gì đó. Lúc đó tôi cũng nghĩ sẽ chơi bài ngựa luôn. Đêm dài lắ m mọng, dùng dắ ng chỉ tỏ mắ t thời gian và nặng đầ u.

“Răng em? Không thể nói được à?”

Nàng vẫn mân mê ngón tay, thái độ khá căng thẳng.

2 phút.

3 phút.

5 phút...

Có vẻ nàng muô n im lặng để thay lời “thú tội”. Tôi biế t ý không hỏi nữa. Tự nhiên thắ y tê tái trong lòng (nghĩ, thế là hế t nhé, tạch rô i).

“Huy đã hiểu chi về em chưa Huy?”

Mãi nàng cũng chịu buông lời. Câu hỏi (mà như trách móc) bất ngờ, khiến... đến lượt tôi lúng túng. Ừ nhỉ, tôi đã kịp hiểu chi về nàng, ngoài đôi ba lần gặp gỡ vội vàng, dăm bảy cuộc điện thoại và vài ba chực tin nhắn? (Hay là cậy mót lấy vợ quá đâm ra... làm càn?)

Và nàng nữa. Nàng đã biết gì về tôi, ngoài những chiến tích vẻ vang trên tình trường mà chủ yếu qua mô hình thặng dư chim nhạn kia kể lại?

Có lẽ tất cả là do tôi đã quá chủ quan khi nghĩ rằng Huyề n cũng như bất cứ em gái quê nào từng gặp: nhạt nhẽo, hơi hợt, dễ tán, dễ yêu (?) Trước khi biết Huyề n, tôi cũng đã thích vài người ở quê. Trong cái gọi là tình yêu đó bao hàm cả sự rẻ rúng, coi thường...

“Thật sự là anh chưa hiểu hết... Anh... sẽ... Nhưng anh tin vào linh cảm của mình!”

Tôi lúng túng. Huyề n gật đầu khe khẽ.

“Nếu anh muốn hiểu... sẽ còn nhiều thời gian cho anh... Em cũng mới quen anh. Ấn tượng lúc đầu là sự hài hước trong mỗi chuyện anh kể, cả sự từng trải và hiểu biết nữa...”

“Nhưng em không tin anh, đúng không? Hay vì... vì...” (Định phớt nguyên câu “Hay vì em đã có một người bảo đảm cuộc sống cho mình?”, nhưng may phanh lại kịp).

“Hãy cho em thời gian. Được không anh Huy?”

Hờ, bài này nghe quen quá. Một đứa muốn tỏ ngạo cố đưa đang lăng nhăng theo mình thì tốt nhất là khen nó cái chi của chú cũng chuẩn cả (để khỏi mất lòng mà sưng cổ lên), nhưng hãy để thời gian

làm trọng tài vụ này. No or Yes do thắ`ng thời gian kắ`t luận, em nỏ biắ`t chi mô (đừng đập em phải tội).

“Thôi sáng rô`i, anh về` luôn.“

“Chi mà vội vàng rứa?”

“Đồ` áo của anh mô?”

“Đề` tí em lắ`y cho. Hay đề` đây em giặt rô`i khi mô rảnh qua lắ`y?”

“Nỏ dại. Anh Toàn biắ`t được thì vỡ mặt“

“Nói linh tinh. Đề` đó em giặt...”

Đưa đây một lúc cuố`i cùng tôi cũng “chịu“ mặc bộ “lâm tặc” của bồ`nàng về`. Lúc này mới sực nhớ ra con xe cồ`đang không nỏ được máy, bèn tặc lưỡi quyắ`t định tạm đây bộ đã, đợi trời sáng rõ kiắ`m hiệu sửa xe nào xử lý sau.

Vậy là cũng đã hắ`t một đêm trắ`ng. Mỏi mệ`t, chán ngán và bắ`t câ`n hơn lúc nào hắ`t...

Chương 11

gày thứ ba sau đêm trắng ấy.

Nhưng đã ba ngày, mong chờ một cái tin đến phát rồ. Điện thoại để trong túi quần luôn phải để hờ tay bên ngoài để phòng nàng gửi tin nhắn đến mà không kịp đọc ngay. Thi thoảng nó không rung cũng tưởng như đang rung hoặc sắp sửa rung đến nơi. Khi mở ra thấy không có gì lại đành thở i mặt tưởng tượng xem giờ này nàng đang làm gì mà không thèm nhắn tin cho tôi...

Tôi già rồi nhưng tính đôi khi cũng teen thật. Như việc kiên quyết không gọi điện hay nhắn tin cho Huyền trước, dù biết rằng cái đó chẳng khiến tôi giảm giá trị là mấy. Nhưng không là không. Ngang, gàn và sĩ diện không phải lỗi. Tôi muốn Huyền phải là kẻ khai phát súng trước tiên, chỉ cần một tin nhắn cũn cõn thôi, tôi sẽ ôm máy gọi luôn cho nàng suốt đêm cũng được.

Đầu giờ tôi bất ngờ nhận được hai phát sms liền, mỗi cái cách nhau vài chục phút. Thế chứ, bỏ công ông ngóng mấy hôm!

Sms 1: “Có thể anh đã quên em nhưng em vẫn mãi nhớ tới anh dù quá khứ đã lùi xa. Hãy gọi cho em theo số mới của em ngay nhé +1900283382.”

Bố tiên sư cái nhà em, số di động em sao như số tổng đài thế?!

Sms 2: “Anh ơi, gọi ngay vào số +1900567983 để nghe nhạc đám ma tiếng Anh hát theo phong cách xảm chế cực hot nhé.”

Thằng nào nghĩ ra trò này cũng hay phết. Hay nhất là nó luôn gửi đén vào những lúc tôi đang sốt ruột muốn đọc tin nhắn của một ai đó.

Gần 8 giờ tối, đi ra đi vào. Từ chỗ vài cuộc cà phê của mấy thằng bạn rồi việc, lấy máy gọi cho Ốc rủ đén chơi đỡ buồn. Ốc tắt máy sau khi ngắt gọn ba từ “Em đén ngay“. Hờ, nhìn trước ngó sau, rốt cuộc cũng chỉ có mỗi Ốc là người mang đén cho tôi cảm giác vô tư, tự do và thoải mái nhất.

Ngồi với nàng không cần đón ý, dò ý để nặn ra câu hay ho, giàu tính ẩn dụ nhất. Không phải sửa soạn tư thế sao cho phong trần và lãng tử (nửa mùa). Thích nói gì thì nói, buột miệng chửi tục cũng sao. Nói chán thì ngồi thừ ra hút thuốc, uống trà cũng không bị tính là mất điểm hay đại loại là rúa...

20 phút sau đã thấy Ốc le te bước xuống từ xe máy đưa khác, với quần t-shirt bó sát, áo khoác nâu dài quá đầu gối (trông nàng khi nào cũng mới mẻ và đầy sức sống).

“Răng rồi, hihi...?”

Ốc hỏi mà như giễu.

“Răng rụng mịa nó rồi, hehe!”

“Hơ, kiểu ni là nó ăn thua rồi, chi? Hấn vẫn không cho anh... hun chi?”

Ốc cười như con hâm. Tôi phải đưa tay ra hiệu bé cái loa tàu lại, ông bà già nhà này tai thính lắm, nghe được mấy hay. Nàng vẫn cười tí, giọng hạ xuống, “Các cụ ngày trước còn... ác hơn giừ, anh cứ lo, hihi“.

Ốc tự đi lấy trà trong hộp, tự mò xuống bếp lấy phích nước, tự đi rửa ấm chén... như người trong nhà. Nhìn nàng làm mà tự nhiên thấy vui vui, ngộ ngộ.

“Anh gặp hắn khi mô? Tôi qua à?”

“Mô, tôi hôm trước.”

“Kết quả rãng? Có mà ăn chi được không đó?” (Ranh con khi nào cũng tỏ ra tinh quái và trái đời.)

“Mở đó mà húp...”

“Rửa... rửa... tách rồi à? Kể coi mô, loanh quanh mãi nỗ hiểu chi cả.”

“Chưa hẳn là tèo nhưng coi như là tèo.”

“Hắn nói luôn là không thích anh à? Hay rủ đi mô mà hắn không chịu đi? Mà dáng con nó rãng, nhìn ngon không? Hihi...”

“Cũng được. Thua em độ nóng thôi.”

“Phét, gái vùng nó em lạ chi. Quê bỏ cha...”

Ngồi chuyện trò cũng vui. Ốc như hoạt náo viên, xí xón và lắm môm thấy ớn nhưng cũng khiến tôi nguôi ngoai bớt. Tôi bảo anh sắp đi Hà Nội có tí việc, thích chi anh mua cho? Nàng liệt kê ra một mớ, toàn thứ ăn được.

“Ra đó tranh thủ gặp lại em H. ôn chuyện cũ câ y hê!”

Ừm, công nhận Ốc như con ma xó trong bụng tôi. Nhiều chuyện tôi mới nghĩ trong đầu, nàng đã phun luôn ra được. Có lẽ vì điều này mà tôi không thể yêu nàng được chẳng???

Má'y hôm nay, để quên con người “bạc bẽo” á'y, tôi đã cố trở lại thói quen bình thường, với thời gian biểu đầ'y ấ'p những việc có ích lẫn vô tích sự: đi làm, đi câu, lôi má'y cái xe máy ra rửa, và lượn lờ cà phê chém gió cùng má'y thắ'ng bạn cút...

Lang thang vậ'vờ với má'y con cá bé tí cả buổi chiề'u ngoài đò'ng chỉ để bót nghĩ về' một đứa con gái gầ'n như xa lạ. Nhưng rồ't cuộc cá' câu về' chả biế't nên vớt đi hay cho mèo hàng xóm, mà nhớ thì vẫn hoàn nhớ. Không thể vớt nổi nhớ như vớt má'y con cá khô'n kiế'p, bé tí và tanh lờm kia được.

Má'y thắ'ng bạn rồ't cuộc cũng chỉ là bạn, cho dù tri kỷ đi nữa thì cũng... cóc yêu nhau được.

Tô'í về', sau khi làm tuầ'n trà, nghe như vệt nghe sắ'm vài bản giao hưởng của *Bét* cho tâm hồ'n tĩnh lại, nghĩ quẩn, ừ tại sao tôi lại chơi trò mèo vờn chuột với nàng nhi? (cả nàng cũng rứa). Phải chẳng tôi chưa thật lòng, chưa tha thiế't với mó'i quan hệ này? Tôi đã làm được gì cho nàng hay chỉ chém gió dăm ba câu nhạt toẹt (mà cứ tưởng là hay), vài hành động “nghĩa hiệp” bớ'c đò'ng kiể'u anh hùng rơm nửa mùa?

Nhưng dù sao tình cảm của tôi là không thể phủ nhận. Kể từ sau khi chia tay *ex*, duy nhấ't cho đế'n lúc này tôi mới thắ'y rung động thật sự với một đứa con gái. Nhiề'u khi vợ vẫn nghĩ tôi yêu nàng vì cái gì? Đẹp? Nàng không đế'n mức nghiêng xóm nghiêng làng (thật, giá nàng xắ'u đi chút nữa vẫn yêu như thường). Tâm hồ'n và sự hiểu biế't chắ'c thua xa *ex*. Nhưng ở nàng có chút duyên ngầ'm khiế'n tôi càng nhìn càng thắ'y không nên quay mặt ngó sang đứa bên cạnh nữa...

Rà danh bạ, tên nàng tôi ghi “Giamilia” (nữ nhân vật trong cuố'n “Giamilia của tôi” của Chingiz Aitmatov – một người tôi mê). Bên kia

tín hiệu ò í e u ám như kèn đám ma. Hờ, tắ t máy hay đổi sang dùng sim khác? Không thềm suy đoán nữa cho thềm nhúc đầ u. Cô ắ gắ ng để hiểu cảm giác và suy nghĩ của gái luôn là sai lầ m cơ bản của mọi thắ ng trai khi yêu. Tiềm thể gọi chơi cho cu Ngọc (xem thắ ng kia có mò đầ n chơi không).

Sau 30 phút chuyện phiề m, xin đượ cái info thắ ng á y luôn.

Đồ i tượng tên Toàn, 27 tuổi, ngụ tại thị trầ n Tây Sơn. Trình độ học vầ n: Tô t nghiệp lớp 12 trường Bồ túc văn hóa. Nghề nghiệp: Buôn bán (hàng gì chả rõ, nhưng chắ c hàng con, tức động vật quý hiề m). Đặc điểm nhận dạng: Cao 1m65, nô t ruồ i cách mép môi trái 0,5 cm, da ngăm đen, khi đi khỏi nhà hay mặc áo phong thầ màu, quầ n kaki màu nước dưa. Đặc biệt mô m hay nói “Yên tâm đầ”.

Nghe xong hồ sơ nó, tôi suýt ngã vật ra. Phải gượng dậy bắ n liề n ba phát thuố c lầ mới tỉnh táo trở lại. Ồ, chú này có vẻ giàu có và từng trải. Mẫu này trong mắ t các em luôn đượ đánh giá cao, tôi dù ghét cũng không thể coi thường. Một đầ giàu nó có cái phong thái bề ngoài dễ khiế n thắ ng nghèo hơn rụt cổ lại.

Lớp câ p ba cũ của tôi năm tụ bạ một lầ n (gọi là hộp lớp cho nó kinh). Trong đám có thắ ng nhà hai đời làm nghề câ m đầ , giàu vật. Mỗi khi rượ chè bung biềng, ví dụ nó buộ miệng, “Tao thắ y đậ phụ bây giờ ăn ngon gắ p mắ y lầ n tôm hùm“, thì lập tức quá nửa nhóm (nhắ t là con gái) gậ gù bầ i thềm, “Chuẩn luôn, đậ phụ luộ mới là đĩnh cao của ẩm thực, tôm hùm ăn như mút“. Chú nào bản lĩnh (hay ngu) bật lại, lập tức bị đám đầ đứng lên đập bàn, ném đá hội đầ ng cho câ m miệng lại mới thôi.

Tôi ngồ i xem, chửi thầ m trong bụng, “Tổ sư, mắ y cái thắ ng trí thức đầ y mình sao chúng mà y phải bọ đít thắ ng đầ u đầ t kia

thê? Không thấ y hèn và nhục mặt à?”. Tấ t nhiên tôi chả ngu mà phun ra, chỉ cười nhạt *no comment!*

... Một thắ ng như cu Toàn, với các em gái bây giờ (trong cái huyện nghèo này) thì một câu buộ t miệng chử tục “đkm“ luôn có giá trị nghệ thuật và tư tưởng cao hơn sắ m truyề n Vanga. Huyề n “của tôi“ đờ nổi không?

Trướ c khi đi ngủ, sẵn ấ m ức, gửi liề n cho nàng mắ y cái tin dài ngoắ ng. Đại ý, có phải em đang trồ n tránh anh? Đêm khuya tâm thầ n bắ n loạn, cảm xúc sắ n sĩa nổi dậy viế t linh tinh, sáng ra đọ c lại nguợng vãi lú a.

Trưa đi làm về , mở má y thấ y tin trả lời: “Mỗi sáng thức dậy, em thấ y hình như hạnh phúc đang chờ mình đâu đó. Nhưng sao mắ i em không thấ y đượ c, vì nó rắ t xa, rắ t mơ hồ trong em...”

Đọ c mà tê đại vì buồ n...

Chương 12

Ngày thứ năm đặt chân đến Hà Nội. Sau khi đã mua mấy thứ lặt vặt cho mình, thăm một lượt các chiến hữu, các huynh đệ một thuở oanh liệt bên nhau, sáng nay khùng khùng mượn xe chạy đảo gần hết những quán xá mà khi xưa tôi từng có nhiều ân oán, duyên nợ.

Đầu tiên là quán cơm cuối phố Vũ Hữu. Một bữa tôi và thằng bạn đối quá chia nhau ra hai ngả. Thằng bạn đạp xe đến nhà một thằng bạn khác “oánh đậm” (tức là ăn trực, ăn ké bữa cơm). Tôi quàng cái ca tấp vài vuông vức như cái đĩa DVD (cái túi này hôm ấy mua bằng một phần tiền giải thưởng Báo chí, đâu như trăm mấy ngàn), ở trong đựng đầy báo và tạp chí cũ, hiên ngang vào quán gọi suất cơm 15 nghìn bạc. Bình thường chỉ ăn suất 4 – 5 nghìn, nhưng đĩa nào cũng không có tiền, gọi phát cho sang cái miệng rồi tính sau.

Rau dưa, nem rán, chả nướng... và bát cơm đầy ụ. Ăn xong tỉnh cả người. Nhưng lại bắt đầu lo lắng tìm cách trình bày sao cho khéo và hợp lý.

“Thôi chết rồi...”, tôi đưa tay vỗ bốp vào túi quần sau, mặt hoảng loạn.

“Sao thế anh?“, con bé thu tiền tròn mắt hỏi.

“Chết thật, anh đi xe bus... thằng nào móc mất ví rồi. Tiền thì vài trăm nhưng cơ bản là toàn giấy tờ quan trọng...”

“ ... “

“Giờ anh để lại cái ca táp này nhé, lát về nhà lấy tiền ra chuộc lại... À mà nhớ giữ cẩn thận hộ anh, toàn tài liệu đấy.”

Con bé chỉ vào phía trong.

“Anh vào đưa cho bà chủ!”

Xong. Cặp mông rời khỏi quán trong vô số ánh mắt ngưỡng mộ của các bé gái đang chen chân gọi thức ăn. Bước trên đường về phòng trọ mà nước mắt chực trào. Cảm giác ê chề, tủ nhục và khôn nạn bóp nghẹt lấy tim.

Thứ hai là quán cháo lòng tiệt canh lão N. trọ trên đường Nguyễn Trãi. Quán ấy cứ dứt bữa là đi bộ ra ăn nợ. Đôi lúc nhớ cơm quá, mẹ vợ lão vét nôi gang lấy cho ít cơm cháy bỏ vào bát nhựa to, chan nước luộc lòng vào... ngon vĩ linh hồn. Sau này thanh toán nợ nần, dờ sờ ra thấy tên tôi với thằng Long dày như... nhật ký cave. (12/6 Huy + Long: 2 cháo + 1 lòng + 2 tiệt; 14/6: Huy: 2 cháo + 2 vina; 15/6: Huy + Long: 4 cháo + 2 lòng...) Nhà này có đứa con gái học năm nhất xinh ghê, nhưng hai thằng nợ như chúa Chôm chả dám tán tỉnh. Chỉ thi thoảng thấy nó mặc váy ngắn ra giúp bán hàng thì hai thằng ngò i lâu hơn, ánh mắt cũng tỏ ra phiêu lãng hơn, nhưng cơ bản chẳng ăn thua.

... Đạo quanh một vòng, có quán vẫn còn đó, có quán đã sang tên đổi chủ, kinh doanh mặt hàng khác. Những chuyện này tôi không dám kể với ai ngoài Ốc (sợ mất hình ảnh, sợ này sợ nọ...). Nàng nghe say mê, lúc cười sảng sặc, lúc đần thối mặt tội nghiệp cho tôi. Chưa bao giờ Ốc phán xét hay khiến tôi tổn thương, nàng hay tung tung đùa và ít khi để bụng những điều vặt vãnh. Đó là lý do có nhiều chuyện “thâm cung bí sử” tôi chỉ kể cho mỗi nàng nghe...

Chiều nay lượn xuống Hàng Đường mua cho nàng mấy lọ ô mai (đủ các loại). Lúc về nhà nghỉ, đang lọ mọ leo cầu thang chợt nhận được tin nhắn của nàng, chỉ vắn vện hai chữ và ba dấu chấm “Chàng ơi...”

Nhắn lại, “???”

“Nhớ chàng.”

Phì cười. Ranh con hôm nay bày đặt xung hô lô i cái lương với tôi chắc có vụ gì ở nhà rô i.

“Hâm.”

“Mà chàng mua mấy thứ cho em chưa? Chàng nhớ chi em không đó?”

“Nhớ vãi.”

“Nhớ cái chi nhât?”

“O O”

“Bó tay chàng oy! Khi mô về nà?”

“Vài bữa nữa. Thích mùi Lacoste không anh mua cho một lọ?”

“Nhưng mùi chi nà? Đắt hok? Đắt quá thì thui chàng à.”

“Mùi mới ra, Challenge rất nam tính. Mua nhá?”

“Ừm. Mà gặp người iu cũ chưa?”

“Chưa, mai mới đi đám cưới bạn mà. Thôi đi tắt m rô i ngủ luôn đây, về kể sau. Bye bye.”

Xe về từ Hà Nội lúc 4 giờ chiều. Bước xuống đã thấy Ông đứng đợi sẵn bên con xe đạp cào cào, đầu đội mũ lưỡi trai, quần bò ngố bạc phết ch.

“Say xe hay răng mà mặt mũi xanh xám rúa?”

“Đói.”

“Không ăn chi à?”

“Dừng ăn trưa ở Thanh Hóa nhưng anh nỏ muố n ăn, chỉ uống lon bia với cái nem chua.”

“Thôi về kiếm cái chi em nấu cho mà ăn tạm nha?”

“Ừ.”

Ông ngồi sau ôm cái ba lô, tôi đạp xe men theo lối tắt về nhà. Ngang qua hàng cây ven hồ, đường vắng chỉ có hai đứa, Ông vòng tay qua eo tôi.

“Ôm cây đỡ nhớ mô.”

“Chắc là quen ôm thắ ng củ cải nó rô i à?”

“Thôi ông nội đừng nhắ c đế n thắ ng đó nữa.”

“Răng rô i? Tạch rô i à?”

“Sút hắ n bay lâu rô i giữ anh mới hỏi.”

“Tiế c không?”

“Nỏ biế t, em tặng được 2 cân thì biế t răng rô i đó.”

“Hê, giữ thoải mái làm bô` anh rô i chi?”

“Nỏ dám. Em Huyê`n để cho ai? À mà trong ni (vỗ vào ba lô) đủ má`y thứ em dặn rô`i chơ?”

“Đủ ạ. Nhà người thì chỉ nhớ đê`n ăn chớ có nhớ chi khác mô.”

“À`y, trăm rứa đó. Còn hơn có đũa chi nhớ cái... bậy bạ đen tô`i...”
(Hí, tía đều vụ tôi nhắ`n tin bảo nhớ () () đây.)

Vê` nhà. Nàng chào hỏi qua loa mẹ tôi rô`i xuô`ng bết p mở tủ lạnh tìm đô`nắ`u mỳ cho tôi ăn chớ`ng đỏi. Mẹ xì xào vào tai tôi, “Tau chộ hai đũa mi khi mô`cụng dính với nhau như keo năm linh hai hê!”. Tôi cười bảo chắ`c rứa.

Tắ`m rửa xong ngô`i vào bàn ăn mỳ tôm trứng. Nói thật, món này cách đây vài năm tôi sợ vấi linh hô`n vì cứ ngửi mùi mỳ lại ám ảnh một thời chuyên chiế`n mỳ Hảo Hảo trừ bữa, ăn xong ợ phát lại nôn nao hê`t cái thắ`ng người.

“Ngon ghê, em nắ`u cái chi cũng hợp vị anh hê!“, nịnh thố`i Ố`c phát, cơ mà cũng đúng.

“Chắ`ng qua anh hay đỏi vào lúc có em thôi...”

Tôi ngắ`n mặt má`t má`y giây vì câu nói tưởng như á`m ớ, vô vị đó. Nói rứa khác nào nàng là cơm nguội lúc đỏi lòng, bình thường nhạt nhẽo trong xó chạn nhưng khi không câ`n vẫn luôn có sẵn???

Chén xong, lôi ba lô vào phòng riêng (đỡ bị mẹ soi) lắ`y đô` cho Ố`c. Má`y hộp ô mai, hai gói ngô cay to, hai gói bò khô, lọ nước hoa Lacoste (còn cái khăn dạ mua cho Huyê`n).

“Khăn đẹp hê. Mua cho mama à?”, nàng tinh góm.

“Mô... Định...”

“Biết roài, tặng em Huyê`n chi?”

“Ừm.”

“Em thích!“, nàng úm thử vào cổ.

“Răng không nói anh mua cho cái nữa?”

“Rúra con Huyê`n có dặn anh mua không mà anh mua?” (Dối rô`i.)

“Không, nhưng nỏ lệ đi Hà Nội không mua chi cho hă`n? Tiện tay thì mua thôi...”

“Nhưng em thích cái khăn ni, hợp với gu của em thật đó!”

“Ừ công nhận... cũng hợp. Nhưng thôi, em nhường Huyê`n đi, em có bao nhiêu quà rô`i chi nựa.”

Ô`c cuộn cái khăn rô`i ôm trong lòng (kiểu bà ứ thả ra cho đứa mô`nữa), tôi vừa buô`n cười vừa thấ`y khó xử. Thôi kệ đó, hạ hô`i phân giải.

“Tô`i ni nhà Huyê`n hẹn sang lâ`y nô`t tiê`n nợ nên anh mới về sớm hơn dự định 2 ngày đó!”

“Rúra lại gặp à?”

“Ừm.”

“Em thì nỏ ghét chi hă`n, chớ mà... thấ`y hă`n có vẻ làm cao làm giá quá. Như anh răng phải khổ vì một đứa như hă`n?”

“Khổ chi mô, anh cũng xác định lâ`n này mà nhùng nhă`ng là anh té luôn.” (Mạnh mô`m ghê.)

“Em ủng hộ... Rúra tô`i ni về` muộn rô`i hê?”

“Chưa biết. Mất hứng khi mô về khi nó.”

“À y, lòi thôi trả dúp bô về hê, hihi.”

Tôi nay sẽ là cuộc gặp gỡ thượng đỉnh – giải quyết một công đôi chuyện đây...

Chương 13

Tôi qua theo lịch hẹn sẽ sang nhà Huyê`n, nhưng lúc chập choạng nhận được hung tin từ cu Ngọc, “Đại ca để đêm mai sang nhé. Mai mới có phim hay cho đại ca”.

Cái giọng lắ p lửng của nó khiế`n tôi vừa hoang mang vừa tò mò. Hỏi lại, phim chi mà hay chú? Nó ranh mãnh, “Thì tô`i mai đại ca cứ sang đây”.

Ừ sang thì sang, trong kho từ vựng của anh mà chả có từ nào tên là “sợ” cả.

Lúc đó Ô`c chưa về`, đọc tin nhắ`n của Ngọc cho nàng nghe, nàng reo lên như hăm, “Biế`t roài... tô`i mai anh sẽ được gặp tình địch. Để lát em chạy xe ra mua cho lọ dầ`u gió với ít bông băng đi là vừa hè!”

Tôi vái lạy Ô`c ba vái. Nàng quả là đệ nhấ`t ma xó, chuyện chi cũng tinh quái đoán trước như sắ`m truye`n (chả trách thắ`ng bô` cũ rố`t cuộc trong mắ`t nàng cũng chỉ là thắ`ng trẻ trâu)...

7 rưỡi tô`i. Áo phong, quầ`n jeans, giày xì po... chễm chệ trên con rim Thái của ông già trực chỉ hướng cầ`u tràn. Trời khô ráo, trăng non lắ p ló chân đầ`i. Một cảnh tượng rắ`t xứng đáng để làm thơ đầ`.

Đề`n gầ`n ngõ nhà Huyê`n, thắ`y một đám gầ`n chục chú giai làng đang tùm năm, tùm ba quanh gồ`c tre, tôi ý tứ giảm ga, tắ`t đèn

pha. Chợt tiếng ai như tiếng cu Ngọc gọi tên tôi. Dừng hẳn lại xem sao.

“Đại ca.”

Té ra là nó thật.

“Chuẩn bị đi mô mà tụ tập ri?”

“Mô. Ngồi bóc phét cho vui thôi. Vô nhà đi, chị Huyên ở trong đó.”

“Mà nhà có khách à?”

“Dạ. Vô đi.”

“Ai rứa?”

“Anh Toàn đến chơi. Nó ngại mô.”

Bó tay chú, có rứa mà cũng dọa ma anh.

Nhưng cũng hơi hồ i hộp thật. Nó là thứ cảm giác là lạ pha trộn giữa chút cay cay mũi, chút trách cứ (ngậm ngậm) và một chút hiểu chiến. Rút thuốc đưa cho Ngọc một điếu, châm một điếu, kéo máy hơi cho hạ hỏa phát đã. Xong lưng thưng dắt xe đi vào.

Trước sân, một con Airblade đỏ đen dựng chình uỳnh ngay lối vào cửa (chắc sợ trẻ con vật gương). Huyên đi ra chào “Anh ạ!” rồi nhìn tôi một lượt. Hờ, nàng đi giày vải buộc dây trong nhà như này là trọng đại lắm đây! Gật đầu chào lại. Ngó vô nhà trên chảnh y đưa nào khả nghi ngoài bố mẹ Huyên.

“Cháu chào o chú. Ôi o mới về à?” (mẹ nàng mới ra viện). Tiện mô m định hỏi “Dạo ni khỏe không o?” nhưng phanh lại kịp.

Chú Việt kéo ghế mời ngô ì rô ì nhìn sang tôi bảo với vợ: “Huy con nhà bà Y. đó, nhà bên thị trấ n.”

Mẹ nàng bồm bẻm nhai trầ u, gât gât, mắ t lim dim ra kiểu biế t, biế t rô ì. Tôi nở nụ cười tương đố ì nhu mì, tranh thủ soi xem nàng giố ng mẹ điểm gì trên khuôn mặt.

“Huy vợ con chi chưa cháu? Giừ đang mầ n nghề` chi?”

Mẹ nàng phỏng vấ n.

“Dạ chưa o oi. Cháu làm abc thôi o.”

Đúng kiểu giai làng là phải “Cháu ê rô ì, có ai thềm lầ y mô o“, nhưng tôi ghét kiểu vờ vịt khiêm tồ n và nhàm chán á y. Im lặng trong giây lát, phát hiện ra dưới bế p có tiế ng rầ m rì to nhỏ. Ái zà, bạn Toàn ủ hàng kỹ ghê nhỏ. Ngay lập tức tiế ng Huyề n lôi kéo, “Lên nhà trên uố ng nước nói chuyện cho vui đi anh, nỏ ngại mô!”

Rồ ì nàng đi trước, bạn giai kia lẻo đẻo theo sau.

“Giới thiệu với anh, đây là anh Toàn, nhà trên abc... Còn đây là anh Huy...”

Nàng chùng mực ghê, ánh mắ t không thể hiện cảm xúc gì “mập mờ“ để tôi kế t tội một thể. Toàn đây hử chú? Trông cũng không đế n nổi giang hồ` như tôi dự. Tóc dài vuố t ngược ra sau gáy, tay đeo lắ c bạc to đùng, miệng rộng, cười hê` hê` rắ t câ` u tài.

“Anh mới sang chơi à?”, bạn í hỏi. Góm, chú ngô ì trông biế t anh đế n lúc nào rô ì còn phải hỏi.

“Ừ, anh mới sang.”

“Anh ở mô hê? Nhìn... quen quen.”

“À, anh ở thị trấn. Bạn quen ai bên nó không?”. Hê, gọi “bạn” cho nó có khoảng cách!

“Em quen nhiều bên nó lắm, anh có biết thằng A con ông C, chị H con bà M... không? Có biết bla bla... không?”

Bọn ấy đã sợ tôi biết, nhưng bảo anh chịu. (Vì biết chúng nó thì cũng vinh dự gì cho tôi mà phải kể ra cơ chứ.)

“Rứa anh Huy mà nghê chi hê?”

“Anh làm linh tinh thôi.”

“Trước học chi ra?”

Đã hơi nhức đầu thì chớ, thằng này *volume* nó vừa to vừa hay phát, thi thoảng cười hê hê rất ra kiểu dân làm ăn nhón. Hình như chú mày nghĩ rằng chân lý thuộc về thằng to mồm hơn thì phải?

Đội bố mẹ Huyên lục tục xuống nhà dưới (cho máy đưa tự nhiên), bạn í quay sang nàng hỏi.

“À mà em với anh Huy quen nhau lâu chưa hê?”

Huyên nhìn tôi giây lát.

“Nó nhớ nựa anh hê”, nàng nháy mắt với tôi, trông điệu nhưng yêu cực.

“Ừm”, tôi cười nhạt.

“Răng mà quen nhau, anh Huy ở bên nó răng biết em?”

Huyên đang âm ừ định trả lời thì tôi xen ngang: “Rứa mới tài!”

Nhìn thái độ tung tăng của tôi, cu cậu hơi khựng lại, mặt sừng sừng. Loa tạm thời tắt trong vài phút...

Huyề`n, tôi và cu Toàn ngô`i ba góc bàn. Cứ như thế` trận chân vạc trong Tam Quố`c, Thục Hán ở phía Tây, Tào Ngụy ở phía Bắ`c, Đông Ngô ở phía Đông Nam. Chả biế`t bọn kia là gì nhưng vì yêu Khổng Minh nên tôi nhận Thục cho lành.

Trong thế` trận phức hợp như này, nhắ`t cử nhắ`t động của đố`i phương đề`u được má`y cái camera còn lại *record* với chấ`t lượng *full HD 1080* siêu nét. Tôi may má`n ngô`i đúng hướng tivi nên phong thái cũng tự nhiên hơn, vì khi không có chuyện để nói ta cứ vác má`t thưởng lãm sữa tắ`m The Bol *em tắ`m anh yêu*, Vinamilk *chúng ta là những con bò bla bla...* (thi thoảng mặc dù chả có chi hay nhưng cứ nhoẻn miệng cười làm như thú vị lắ`m).

Được năm phút, thắ`y thi gan với tôi không ăn thua, cu Toàn lôi điện thoại ra đàm phán với các đố`i tác làm ăn. Ờ ờ, anh cứ chuyển trước hai mươi củ cho em... rô`i rô`i... chị ạ, số` hàng hôm qua báo về` cho em tám tư củ, ok chị... yên tâm đề... thắ`ng em à, cuố`i năm quyế`t toán hế`t đi nha, ờ ờ... ba trăm má`y củ anh không mang số` nên ang áng rứa thôi... ok ok... yên tâm đề... yên tâm đề.

Tôi nghe củ này củ nọ mà ung hế`t cả đầ`u, cũng định lôi điện thoại ra gọi chơi cho các anh trên Bộ, trên Cục coi cuố`i năm tổng kế`t ra rằng nhưng rà danh bạ mãi không thắ`y tên anh nào nên thôi. Chả lẽ gọi cho lão trưởng thôn hỏi lịch phát thuố`c diệt muỗi để xin má`y gói? Thôi thì muố`i mặt coi quảng cáo để xem con tạo xoay vắ`n ra sao.

Chừng như gọi điện thoại lắ`m cũng khản cổ, ngô`i tro má`t ế`ch mãi cũng chán, cu Toàn nhắ`m nháy gì đó với Huyề`n (quả này tôi liế`c hụt). Huyề`n ý tứ nhìn tôi, nhìn vu vơ rô`i... tiế`p tục ngô`i im.

“Thôi má`n ta đi hề!”

Bất ngờ bạn “yên tâm đề” dịch ghé rồi nói to. À, chúng nó chắc có *plan* soạn trước rồi. Chuẩn bị đi đâu giờ này đây? Ở cái xá này, buổi tối làm chi có chỗ nào chơi, ngoài mấy cái quán cà phê, quán karaoke, quán cháo phở đêm? Hay “chúng” đi thăm ai? Hừ, tự nhiên thây cứ như tôi sắp ra rìa rồi không bả`ng.

Im lặng. Kinh nghiệm trận mạc cho thây, những lúc có biến tối nhất là tạm thời im lặng, tuyệt đối không manh động dù là lời nói (mặt lạnh tanh càng tối) vì càng manh động càng rồi.

Thây Huyề`n vẫn ngô`i yên, chàng “yên tâm” chủ động bước ra sân chờ sẵn. Huyề`n nhìn tôi rồi ngập ngừng nói nhỏ, đủ nghe: “Bạ`n sinh nhật bạn anh Toàn. Anh nó rủ em đi dự cho vui.”

Vẫn không rời mắt tivi, tôi gật đầu.

“Em thì cùng nó thích đi, khi này đang chậ`n chừ thì anh đề`n đó.”

Tôi lại gật đầu. Rồi tiếp tục im.

“Đi à anh? Đi mô` đó?”, chú Ngọc hỏi bạn Toàn.

“À... đi sinh nhật thậ`ng bạn anh bên thị trấn. Bọn nó tổ chức hát kara ở quán abc”, Toàn hồ` hỏi vãi.

Quan sát thái độ Huyề`n, thây nàng ngập ngừng không dứt khoát. Tôi tỉnh bơ bảo: “Đi đi. Anh nói chuyện với bô` em tí rồi về.”

Nàng vội vàng kéo ghé` sát tôi hơn.

“Nó. Nó đi mô.”

Ngoài sân, cu Toàn đi đi lại lại chóng hế`t cả mặt. Chồ`c chồ`c rút điện thoại ra xem giờ rồi lẩm nhẩm, “Nhanh lên không muộn rồi,

hơn 8 giờ rồi tề”.

Huyề`n bảo tôi đợi em tí, rồi đi ra.

“Anh đi sinh nhật vui về nha. Em nỏ đi được mô, cho em gửi lời chúc mừng sinh nhật bạn anh với!”

Cu Toàn nghe xong đầ`n thồ`i mặt, đứng trầ`n trầ`n mãi mới khai khẩu được.

“Đi mô` , đi mô` ... đi đi. Em hay hề` , đã nói rứa rồi mà... tự nhiên rứa là răng?”

Tôi ngồ`i trong nhà tự nhiên thầ`y mát hế`t cả mê`. Một cảm giác hưng phầ`n không bút nào tả xiế`t. Buột mô`m bô`i thêm: “Đi với anh nớ cho vui Huyề`n! Đi đi!”

Xong che miệng cười chúm chím duyên tề. Toàn nghe câu đó như lửa thêm đầ`u, thái độ gầ`n như lò`ng lộn lên, vùng vắ`ng: “Em hay hề. Đi mô` , anh xin em đó...”

Không nhin được cười. Tôi lững thững bước ra sân hút điế`u thuố`c. Lại gầ`n Huyề`n, tôi vồ` vồ` vai nàng.

“Sinh nhật thì cứ đi cho vui, ở nhà làm chi em!”

“Lạnh lắ`m, em nỏ đi mô. Mà em cụng nỏ muố`n đi mô buổi tồ`i.” (Phét đê, thề` tồ`i hôm nọ ngồ`i với thắ`ng nào trên đồ`i?)

Vừa lúc đó bạn “yên tâm đê” có điện thoại, hình như đồ`ng bọn hỏi đang ở đâu mà chưa thầ`y mặt.

Chàng nghe xong, gắi đầ`u sồ`n sộ`t, vùng vắ`ng với cái điện thoại trên tay.

“Rứa anh chịu thua em rồi, thua rồi.”

Huyề`n bảo thông cảm nha anh, thông cảm nha. Tự nhiên tôi thấ`y tội tội cho chàng.

“Thôi rứa anh về` luôn đây. Chào bác nha!“, cậu chàng chào tôi. Rô`i chàng nghiêng con Airblade quay nửa vòng, ngô`i lên nổ máy phóng cái vù đầ`y uy lực.

Tôi ra xe mở túi bóng lấ`y khăn cho nàng.

“Để anh quàng cho em.“

“Quà Hà Nội của em à?“

“Ừ.“

Tôi quàng khăn cho nàng (có biể`t quàng kiểu chi mô, cứ quấ`n hai vòng cho chấ`c ă`n). Thấ`y không có ai, ghé đầ`u hun trộm phát lên môi nàng. Nàng không kịp phản ứng, đứng ngắ`y ra nhìn tôi.

“Ngọt quá“, tôi tỉnh bơ.

“Xin phép khi mô mà...?“, nàng chu mỏ lên.

“Xin Bộ Văn hóa hôm qua rô`i.“

“Anh liê`u hè, thắ`ng Ngọc há`n chộ thì chề`t nha!“

Đứng trò chuyện một lúc, thấ`y hơi bấ`t tiện, Huyề`n rủ vô nhà “uố`ng nác“ tiế`p. Thôi, thậ`n anh yế`u lắ`m, uố`ng nhiê`u chè xanh nguy cơ sỏi thận cao. Mình tìm chỗ nào dạo loanh quanh cho nó... thoắ`ng đi em.

Nàng ngắ`m ngợi má`y giấ`y rô`i bảo, à sang nhà cậu em coi làm hương nha, gầ`n đây thôi. Tôi ừ. Hương với chả hoa, có cái khi mô`c chi lạ lù`ng đầ`u, nhưng cứ có một chỗ để gọi là đi chơi đờ` phải ngô`i

nhà nghe song mẫu hỏi đi hỏi lại điệp khúc bên nớ có biế t ông C bà D không... bla bla là ngon rô`i.

Lô`i sang nhà ông cậu Huyê`n đi tắ t qua vườn cây trồ`ng toàn chanh, lúc đi ngang qua cái ao, tôi kéo tay nàng bảo, “Đứng nghỉ tí đã, lâu không đi bộ mỗi chân quá“. Phét nàng cho vui, cơ bản thấ y không gian vắ ng về êm đẽ`m, nô`ng độ... dẽ trong máu tăng đột xuấ t nên muố n tranh thủ tác nghiệp tí. (Là anh cứ nói thật lòng rứa, chú nào yêu đương chỉ chém gió chạy anh gọi bắ ng cụ, các chú đừng vặ n anh.)

“Ồ đây thoáng đắ ng hẻ!“ , mắ t xa xắ m, như chỉ biế t đẽ`n cảnh vật.

“Ao ni nhiề u cá lắ m đó, thắ ng Ngọc nhà em hồ`i trước toàn ra đây câu trộm.“

“Ừm, cái chi vụng trộm cũng thú vị nỏ riêng chi câu.“

“Anh Huy biế t bơi không?“

“Có, ngày xưa sinh viên anh đọat giải ba cuộc thi vượt sông Tô Lịch.“

“Giỏi hẻ. Sông nớ rộng không?“

Nghe nàng hỏi mà tụt cả hứng chém gió. Chán nhắ t là nói đùa với một đứ a xong phải mở ngoặ c thêm là tao vừa đùa đầ y!

“Rộng lắ m. Em có biế t tại rắ ng lại có tên sông Tô Lịch không?“

Nàng lắ c đầ u.

Tôi bảo rứa thì ngô`i xuô`ng đây anh kể cho nghe, đoạn kéo tay nàng ngô`i bệt trên vệ cỏ (chả rỏ sạch hay bẩn nữa, kệ). Huyê`n

đá m vai tôi bảo anh rành khun ni (dịch ra: anh chỉ được cái khôn thôi).

“Anh nói đi, răng lại đặt tên sông nó là Tô Lịch?”

Nàng cứ như người giỏi. Hỏi những câu không đúng... hoàn cảnh chút nào. Tôi vòng tay ôm qua eo nàng, bảo đùa chứ giữ tạm thời anh nỏ nhớ chi nữa, để lát về hỏi thắ ng Gúc gồ` chắ m Tiên Lãng rồ i nhắ n tin cho em sau nha. Nàng làm động tác co người lại nhưng vẫn để yên. Được hai phút tôi bỏ tay ra. Im lặng.

“Anh Huy...”

Nàng lay lay đầ u gồ i tôi. Chắ c nàng nghĩ tôi đang thiề n.

“Chi mà anh ngơ ngơ rứa?”

Tôi không dám nói cho nàng biế t là tôi không ngơ. Khoảnh khắ c này như một thắ ng vừa nhìn lại vé số` và biế t tôi trúng giải đặc biệt. Nó câ n phải tạm thời thoát nhanh ra khỏi trạng thái hồ i hộp, nế u không nó sẽ vỡ tim trước khi chờ đế n ngày lĩnh thưởng. Còn tôi, tôi đang cô` giữ cho cái đầ u thật lạnh.

“Có khi nào em chợt thắ y nhớ anh không?”, tôi vẫn mắ t nhìn xa xăm.

Huyề n im lặng mắ t vài phút. Mãi mới rụt rề nói lí nhí trong cổ.

“Nế u em nói... có thì anh có tin không?”

Tôi lắ c đầ u.

Nàng xoay người nhìn thẳng vào mắ t tôi.

Tiế p tục im lặng trong 5 phút.

Bắt ngờ nàng nắm nhẹ bàn tay tôi (hờ, tay con gái có khác, ấm ghê gớm). Tôi đưa tay nàng lên miệng thơm một cái (kiểu của mấy chú Tây) rồi nắm chặt (hết giấy).

“Tay toàn chặt củi, thái rau lang... thô ráp lắm đó, anh hôn má`n chi, hihi...”

“Mô, anh thấy đẹp mà” (Chi sợ nàng hỏi “anh hôn tay má`y em rồi?” thì...)

Ngồi nắm tay nắm chân nhau (à quên tôi hôn trộm má`y phát lên tóc nữa, toàn mùi hương nhu) khoảng 20 phút thì nàng có tin nhắn. Tôi không hỏi của ai, coi như không quan tâm cho lành. “Anh biết ai không?”, Huyên vẫn nắm tay tôi. “Không”. Nói không nhưng trong bụng biết ngay ông tướng kia rồi.

Huyên ghé sát điện thoại cho tôi xem tin nhắn. Ký tự viết bắt chước bọn tin tin nhưng đọc được hết.

“Em đang ở mô? Anh quay lại mà không thấy em mô cả. Em về đi”.

Nàng nhìn tôi ý hỏi làm chi bây giờ? Tôi cười nhạt, lắc đầu (em mu`n làm chi tùy em, anh không can dự)...

Chương 14

Uyên cô tỏ ra bình thản, nhưng bằng linh cảm và nghiệp vụ tôi thừa biết nàng đang rộ i. Nàng bật tắt điện thoại, đút vô túi áo rộ i lại lòi ra ngó nghiêng nhưng “không nỡ” nhắ n tin trả lời (vì nể mặt tôi).

Được mấ y phút điện thoại nàng lại có tin nhắ n. Đọc xong nàng chép miệng, “Nhắ n chi mà nhắ n lắ m không biế t”, rộ i quay sang tôi bảo, “Nói rằng bây giờ anh?”. Tôi cười nhạt, “Bảo đang ngồ i với anh Huy cho hắ n... yên tâm. Chắ c hắ n sợ em đi một mình cảm lạnh đó!”

Nàng nghe rằng cười bẽn lễn rộ i thì thắ m, “Hay là em tắt máy nha?”. Tôi lắ c đầ u bảo đừng, kệ nó.

Kệ nó, nhưng tôi biế t tổng sau 10 phút nữa, nế u nàng không trả lời thắ ng á y sẽ cuồ ng cuồ ng gọi lại. Gọi khi nào được thì thôi. Hoặ c không gọi được nó sẽ phát điên lên vì với bản chắ t hoang dã của đám giai làng tôi chẳng lạ gì. Một kịch bản hứa hẹn nhiề u kịch tính đang diễn ra trước mắ t. Tôi chỉ khoái ngồ i xem một đứ a mắ t bình tĩnh bộc lộ cái tính hung hãn và xoắ n xuýt (vì gái) để được thắ y hế t tồ chắ t ngu lâu của nó mà thôi.

“Nhà em có vẻ quý cu nớ hề!”

Tôi tung hỏa mù vì cũng lờ mờ nhận ra cu á y được phụ huynh nàng chồ ng lưng.

“Cũng quý, vì anh nớ nhiệt tình lắ m.”

“Ừm, lại giàu nữa chơ.”

Nàng ngại ngùng khi nghe tôi nói câu đó. Trong sâu thẳm lòng tôi, liệu nàng có đặt tôi và thắ`ng “yên tâm” lên bàn cân không? Có thắ`y rằ`ng không nên yêu một thắ`ng nghèo hơn chỉ vì tri thức của nó nhỉnh hơn thắ`ng kia? Ngồ`i trong bóng tồ`i, bắ`ng tá`t cả sự khách quan, tôi tự nhận ra rằ`ng ngoài tá`m bắ`ng đại học đang vút trong đắ`y tú và công việc khù khoắ`m của một thắ`ng trông kho vật liệu với mức lương hai triệu sáu trăm ngàn, thì tôi chẳng có gì nổi bật so với đám thợ hàn, thợ sơn lẫn má`y thắ`ng cắ`t tóc phố` huyện. Nói tóm lại, trong má`t “xã hội”, không thắ`ng nào cảm thắ`y “thơm lây” vì chơi hay quen được với tôi.

“Anh nó gọi anh ạ!”

Nàng giật tay áo tôi “thông báo”. Giật hế`t cả mình.

“Nghe đi!”

Xui đại phát chơi, xem nàng diễn kiểu gì.

“Nó.”

“Em không nghe thì tí nữa nó xối tung cái làng ni lên đó!”

Tôi đùa mà như thật. Thật sự lúc này tự nhiên tò mò về` mô`i quan hệ của nàng với cu á`y lắ`m. Nhưng tôi không dại gì mở miệng ra hỏi, vì biế`t trước kiểu chi cũng “bọn em chỉ là bạn”, “anh nó là anh kế`t nghĩa” bla bla. Nhưng để yên thê` này thì á`m ức, với lại tôi chẳng hơi đâu đi dò ý một đứ`a con gái để biế`t nó có yêu thắ`ng abc hay không.

“Em này...”

“Dạ.”

Rút điếu Thăng Long bao vàng châm lửa bắn mây hơi. Gió lạnh rùng mình.

“Có lẽ em chưa có thời gian để hiểu anh, và anh cũng rứa...”

Nàng bó gối im lặng.

“... nên tiện đây anh cũng nói luôn cho em hiểu.” “Anh cứ nói đi ạ!”

“Ừm. Tính anh rõ ràng, không thích sự nhập nhằng, bởi rứa anh hy vọng em cũng sẽ đở đỡ xử với anh theo tinh thần đó.”

“Dạ, thì em cũng đã khi mô không rõ ràng với anh mô.”

“Ừ, anh cứ nói trước cho em hiểu thôi.”

Tính tôi không thích tranh cãi với con gái, kinh nghiệm xương máu chỉ ra rằng điếu đó là vô ích, vì nếu sừng cô lên các nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời nhưng khi có cơ hội lại vẫn... hành xử đúng như cũ (tất nhiên im đi không cho tôi biết).

“Huy...”

Huyền đặt hai tay lên má tôi vuốt nhẹ, mắt nhìn sâu thẳm.

“Huy có thật lòng với em không?”

Đã trải qua vài mối tình, nhưng nghe câu này tôi vẫn nổi da gà như đang đứng trước mối tình đầu. Im lặng một lúc, tôi kéo nàng vào lòng, vuốt tóc nhẹ lên tóc. Cảm xúc bùng cháy đột ngột, ghé môi định hôn, sự nhớ cái singum mua lúc chiều (nhai cho đỡ mùi thuốc), tôi gỡ tay nàng ra lục lọi túi quần. Nàng ngược mắt hỏi, “Anh tìm chi?”. À không (trời ạ, túi quần thủng một lỗ nhỏ rơi mất

hai cái kẹo, nhỏ quá). Chợt nàng lay lay vai tôi thì thào, “Có ai gọi anh ạ!”. Định bảo kệ nó nhưng thôi.

“Chết rồi... mẹ gọi!”

Huyền cúi xuống quýt ngô rồi ngay ngẩn lại như thể phụ huynh đang đứng ngay sau lưng...

Hờ, mẹ nàng thật biết chọn thời điểm để gọi.

Huyền nghe máy, giọng nhát gừng, đại khái là bảo chúng con đang đến nhà cậu chơi, lát nữa về. Đầu dây thép bên kia nói chỉ không biết, chỉ thấy Huyền tắt máy với vẻ mặt không mấy dễ chịu.

“Về anh, mẹ giục về!”

“Chắc ông bạn vàng nó đang đợi ở nhà rồi.”

“Nó biết, nhưng em cũng đoán rứa.”

“Bạn í có quà điếu khiến từ xa thật là lợi hại.”

“Có lẽ rứa mà, hức, em tức cái kiêu ni lắm.”

Anh còn tức hơn, cơ mà thào như câu dặn dò ngày xưa của ex, “Đàn ông con giai mà hay giận đối với tự ái vật thì nên ra chợ vỉa hè mua cái váy 15 nghìn diện cho đẹp mặt”, nên anh đây kìm lại được.

(Nói lại nhớ hồi sinh viên xóm trọ có một thằng đại ca, thằng này tán gái đạt đến mức thượng thừa, mỗi đêm ra quán trà chanh có thể cưa đổ 12 em chỉ bằng ba tác lưỡi.

Cả xóm con trai mười một thằng, đứa nào cũng ngưỡng mộ vô cùng. Một hôm đại ca bảo, “Chúng mày có muốn được như tao

không?”. Tất thấy mười một đĩa đập dĩa u thăm thiét hô to muón lắ m. Đại ca khoát tay chỉ ra cột điện giữa phố, “Giáo án gòm nhiề u phầ n, hôm nay tao truyề n bài vỡ lòng: lầ n lượt từng đĩa đi ra cột điện kia, kéo quầ n đái một bãi rồ i quay lại đây“. Cả chục thắ ng mặt dài như cái bom, lắ m lét hỏi, “Bài này công hiệu ra sao thừa đại ca?”.

Rít bi thuồ c lầ o hiệu Hàng Gà, đại ca ngựa cồ phun khói lắ ng đắ ng, “Phàm tán gái kỵ nhắ t là đánh mắ t sự tự chủ. Khi đố i mặt với vô vàn tình huồ ng học búa, cái quan trọng nhắ t của một sát thủ là giữ được vẻ mặt bình lắ ng cùng với phong thái khoan dung. Muón đạt được *level* đố , trước hế t các chú phải tập luyện sao cho khi các chú tụt quầ n đái bậy giữa phố đông, các chú ngờ như tôi đang tao nhã hái hoa ven đường, thiên hạ đi qua chỉ là cỏ rác. Khi á y anh sẽ dạy tiế p bài hai. Chú nào mặt đỏ chân run, anh loại khỏi vòng chiế n đấ u. Dạng á y mai sau ra đời không làm nổi việc lớn, nói chi chuyện gái gú phù du“.

Mười thắ ng kia làm xong, đế n lượt tôi, đại ca khoát tay bảo riêng thắ ng này khỏi đi, nhìn phong thái anh biế t ngữ chú có thể vừa đái vừa ngâm Đại cáo bình Ngô. Chúc mừng chú, nói chung anh là anh thích chú rồ i đấ y! Được lời đại ca, kể từ đây bản lĩnh tôi đầ m ra vượt trội thôi rồ i...)

... Cả hai phải quầ n đứng lên. Có cọng rơm dính vào... mông nằ ng nhưng tôi không dám phải, hê hê.

“Anh không lạnh ạ?”

“Ngồ i cạnh em nỏ biế t nhiệt độ ngoài trời nừa tê .“

“Hihi bồ c phét vừa thôi.“

“Thật.“

“Giữ em bảo anh nhảy xuống ao anh có dám nhảy không, hihi?”

“Dưới ao có con cá mô giông em không?”

“Hi, anh rành khun.”

Đứng ôm nhau một lát. Nàng luồn tay vào trong áo tôi, thì thào “cho em ủ nhờ tí”, nhột và lạnh vãi. Cái áo phao của nàng lào phào, ôm chả có cảm giác chi, tôi bảo bỏ áo ra anh ôm chút. Nàng kéo khóa mở bung ra, tôi lùa tay vào ôm ngang eo (mềm và ấm thế không biết), rồi nhấm mắ t hôn nhau mê mải (cứ sợ nàng kêu hôi mùi thuốc, hê, nhưng chả thấy phản ứng gì, chắc nàng tịt mũi).

Hôn một lúc khô hết cả miệng nhưng chẳng ai chịu buông ra trước. Thứ này cứ như thuốc phiện, nghe nói một nụ hôn môi có chứa hơn 400 ngàn chất và vi khuẩn độc hại, mẹ yêu nhau thế này họa bả ng giết nhau. Đang gay cấn thì mẹ nàng gọi điện lên hai, nàng sửa soạn lại trang phục, tóc tai rồi ghé tai bảo tôi, về bị mẹ đập cho cái tội bỏ nhà theo trai đây, anh can cho em nha. Tôi cười, bảo thôi ạ, anh bỏ của chạy người cho lành. Nàng kéo lại hôn nhẹ lên má, à mà có kẻ chưa... tỏ tình chi cả thế. Tôi bảo lời tỏ tình anh soạn sẵn trên Word rồi, dài lắm khi mô anh đọc cho nghe một thể. Huyề n bảo anh nhớ đó, không có là em ứ chịu mô nha!

Về nhà. Con Airblade đồ đen ngoài sân báo hiệu cu Toàn đang ở trong nhà. Mẹ nàng đi ra nhìn hai đứa một lượt từ đầu đến chân (xem con gái có dấu vết lạ chi không) rồi chép miệng: “Mi đi mô mà không xin phép ai cả, để anh Toàn đợi mại rúa?”

Huyề n im lặng đi thẳng xuống bếp để tôi trăn trụi giữa bầy sói (sói là mẹ nàng).

Mẹ Huyề n sấm soi tôi như vật thể lạ trên trời rơi xuống. Cái nhìn của cán bộ Viện kiểm sát với bị can thì đúng hơn vì có lẽ chưa

biết sắp phải luận tội chi cho thỏa đáng. “Ung với hân vừa đi mô về đó?”, cán bộ hỏi.

Tôi khoanh tay trước ngực, nở nụ cười tươi như hoa ngũ sắc, “Dạ, đang lòng vòng sang nhà cậu Huyề`n coi làm hương thoi o“. Cán bộ nhả vôi miế`ng trầ`u đang nhai dở, đưa tay quẹt mép rồ`i nhắ`m nhắng, “Có chi ngô`i nhà nói chuyện được rồ`i, đi mô đêm hôm... Lầ`n sau nó được rúra nửa mô“. Tôi im lặng và ngoan ngoãn một cách hậm hực nhận thẻ vàng cảnh cáo đầ`u tiên.

Mò xuố`ng nhà bê`p, thầ`y chú Việt đang rang lạc, thắ`ng “yên tâm“ cùng hai trai làng ngô`i cạnh chai rượu với má`y cái chén. Chú Việt thầ`y tôi vào bèn bảo à đi mô khi nại đế`n giừ? Ngô`i đây làm chén cho á`m đạ, lạnh hè! Chưa kịp trả lời thì cu “yên tâm“ chêm ngay vào, “Bác rút kinh nghiệm đừng đưa Huyề`n đi linh tinh rúra nha, em là em nói rúra thoi, bác mới quen Huyề`n nên chưa biế`t bọn em...“

Bọn em làm sao chú nói tiế`p đi? Máu nóng bô`c lên não nhưng đôi co với chú ở đây má`t khách quá, nên chỉ mỉm cười nửa miệng bảo, “À, anh xin lỗi vì anh mới đế`n nên chưa biế`t chú có cái quyề`n đó. Có chi để lát anh hỏi lại Huyề`n cái coi“. Bạn í nhìn đi chỗ khác, bảo anh nó phải hỏi mô, bọn em quen nhau lâu rồ`i. Hê, câu này giàu ả`n ý vãi. Tóm lại anh tạm hiểu chú là người yêu thâm niên của Huyề`n, anh không được phép “rủ đi linh tinh“. Với tay nhón miế`ng trầ`u trên đĩa (của mẹ Huyề`n mời khách đây) bỏ miệng nhai bồm bồm cho ra dáng lão nông tri điề`n, tôi e lệ bảo, “Khỏ` quá, anh cũng có muố`n đi linh tinh mô. Rúra mà Huyề`n cứ rủ bắ`ng được. Thoi có chi để anh kêu Huyề`n ra quán triệt lại lời chú dặn mới được!“.

Chú Việt nghe vậy bật cười khàn khạc, hai anh giai làng cũng hề hề cười theo rắ`t chi trêu người. Cu chàng lảm nhảm thêm vài câu vô nghĩa nữa rồ`i ngô`i thừ ra (chắ`c đang quý tôi lắ`m đây). Lúc này

tôi mới để ý kỹ, hóa ra chàng, chú Việt và hai giai kia đã kịp làm một độ nhậu từ trước, chắc đang uống dở thì dừng lại rang lạc để mà n tiếp, vì thây giọng chàng thoang thoảng mùi hồ ng xiêm còn chai rượu gạo còn lại một nửa. À, thảo nào khẩu khí chàng có vẻ húng tợn, nhịp điệu câu cú giật cục như đang *remix*.

Cuộc chiến tạm ngừng khi hai anh giai kia chuyển phỏm sang bình luận bóng đá đêm qua. Anh tóc xoắn bảo, thắ ng *Man* đá như dở hơi nhưng toàn gặp may, gặp *Bác xa* là tắ t điện. Anh mái lệch tắ m tắ c, thắ ng *Van pơ xi* dứt điểm thôi rô ì hề, nhắ t là bàn thứ 2 hắ n vô lê kinh thật. Bạn “yên tâm” trề môi, cá y bàn nớ hắ n “liệt vị” rô ì, thắ ng trọng tài bệnh *Mờ U* coi mà muồ n đập ti vi...

Đang rôm rả thì chú Việt đổ lạc ra đĩa rô ì bảo thôi bọn hắ n đá với chắ c bên Tây kệ bọn hắ n, ngô ì làm vài ly đã. Mà liệt vị là cái chi bay? Yên Tâm giải thích, dạ tức là thắ ng tiề n đạo đứng mắ c màn dưới hậu vệ người ta. Chú Việt bảo à rứa à, tau chỉ quan tâm bóng méo nên nỏ biể t má y cá y nớ lắ m.

Ngồ ì lai rai một lúc, tôi uồ ng lắ y lệ 1 ly nhỏ, nhai má y củ lạc rô ì xin phép lên nhà trên uồ ng nước. Huyề n đang ngô ì coi ti vi với mẹ. Thắ y tôi lên, mẹ nằng “ý tứ”... đi xuồ ng nhà bê p (vẻ mặt đăm đăm không má y thư giã n). Huyề n hỏi anh nói chi với anh nớ mà nhao à m rứa? Tôi bảo nói chi mô, hắ n cá m anh đưa em đi linh tinh. Nằng nhế ch mép bảo có lệ nỏ phải chơ, rằng là “đi linh tinh”, vớ vẩn. Để em nói cho một trận mới được (nghe mà sướ ng tê người)...

Gầ n 10 rưởi tôi chào về , nằng ngó nghiêng coi có ai để ý không, rô ì tiến ra tận ngõ.

“Mai mô t xuồ ng nhà anh chơi nha?”

“Để em coi đã. Chơ mà cụng ngại lắ m.”

“Hay để Noel xuống nhà anh rồi mình đi chơi?”

“Anh lên đón à?”

“Ừ.”

“Chưa chắc mẹ cho đi.”

“Chi mà như gái cá m cung rứa.”

“Khi mô em kể anh sau, giờ em cũng nỏ biết mà n rắng cả...”

Hai đứa đứng ôm nhau một lúc, tiếng mẹ nàng vắng ra “Con Huyề n mô rồi?”. Vùng tay tôi ra như bị điện giật, nàng quay đầu bước vội vào trong. Chắc lát nữa to chuyện rồi đây...

Đúng như tôi dự, về nhà chưa kịp lên giường thì nàng nhắn tin “Em buồn lắm”, gọi lại đã thấy tờ tí te...

Chương 15

Mấy hôm nay nóng vật vã. Tôi thuộc tuýp người cảm xúc lên xuống trời ì trệt theo thời tiết. Ví dụ trời hiu hiu lạnh, gió mơn man bên tai nhìn đứa con gái xâu mù như Thị Nở đi ngất ngất ngoài đường cũng trở nên đáng yêu. Ngược lại, những hôm nóng bức, oi nồng ngọt ngọt như hôm nay thì đến một cái tin nhắn vắn vắn ba chữ “Anh nhớ em” cũng không muốn viết.

Huyền nhắn tin hỏi, “Có phải anh đang giận em?”. Giận quái gì em đâu, giận mẹ em thì đúng. Hừ, mỗi lần sang nhà em, ngó cái mặt khó đăm đăm như ban giám khảo đang rình bắt lỗi thí sinh của mẹ em mà phát ngán.

Tôi cũng không biết mẹ nàng dị ứng với tôi vì có gì nữa. Chỉ biết có lần tôi xin bà miêng trà u nhai cho thơm miệng, bà bảo, “Nhà o hết cau tươi rồi”, trong khi mắt nhìn tứ tung. Hết quái đâu, chắc cá t đâu đấy để lát nữa mời thằn lằn cu “yên tâm đi”?

Rồi sau năm lần bảy lượt tra hỏi nàng, biết không thể giấu mãi, nàng tỏ vẻ tiết lộ.

“Thật ra thì nó có chi mô, nhưng mẹ em bảo cách nói chuyện của anh hần không thực tế, nghĩa là anh toàn nói chuyện mô mô, nó mang tính thiêu thực cho cuộc sống chi cả.”

Tôi nghe xong thấy lạnh cả người. Ừ, công nhận rồi! Tôi chẳng biết a lô cho người này, người nọ nói tiền chục củ, trăm củ. Chẳng biết giá gỗ lim, gỗ sến bao nhiêu một khối. Chẳng cả biết nói những chuyện làm ăn vật vãnh nhất. Mà khi gió, những thứ ấy

thiết thực gặp mấy lần năm nay thặng nào đoạt giải Nobel hòa bình, Hà Lan đang tuyên người lên sao Hỏa hoặc xung đột trên bàn đàm phán liên Triều...

Mẹ nàng nếu biết vào mạng chắc sẽ nói câu ngắn gọn hơn, rằng tôi “ảo vãi” (một đứa ảo như tôi thì làm cái gì cho đời để nuôi sống và chăm lo cho gia đình?). Với tư cách một bà mẹ có đứa con gái đang thích một thặng phiêu lưu như thế, bà lo là đúng!

... Vậy là một tuấn ròi không gặp nhau. Tôi cố tình để tình yêu đói khổ một chút xem sức sống của nó đến đâu. Nhưng khó chịu không chịu nổi. Người khi nào cũng bần thần, dờ dờ như đàn bà ốm ghen (tôi chưa ghen lần nào nhưng nghe các chị có bầu bảo rúa, biết đâu được). Mấy hôm Ông hỏi đều, “Rằng ròi, yêu chắc đến đoạn mô ròi huynh?”. Tôi bảo đến cổ. Ông cười, “Đừng bốp phét, đã mần chi con người ta chưa đó?”. Mần chi là mần chi, đùa chớ mới đến thặng tưng trở lại. Ông nghiêm mặt, “Ngực hấn có đẹp không? Hay như nùm cau điếc?” ròi cười he he trêu người.

Mấy hôm nay Ông nhe nhớn khoe đang có thặng đong. Tôi giả vờ làm bộ tỉnh bơ bảo hay à nha, thặng mô đó?

Thặng mô nói anh cũng nỏ biết, nàng bảo, hấn lái xe cho huyện ủy hay ủy ban chi đó, ăn mặc rất có phong cách mỗi tội mặt nhìn hơi ngu ngu. Nhìn cái bộ hớn hở của nàng mà tôi lộn cả mê.

“Rúa được mấy hôm ròi?”

“Gặp nhau dăm bảy lần, đi uống nước ba lần, mới thôi!”

Suýt nữa tôi phọt ra câu “Rúa hấn rủ đi nhà nghỉ chưa? Đi chưa?”, nhưng hỏi thế lộ mất cái sự cay cú đang hết sức tiềm ẩn, nên mau miệng sửa lại.

“Ừm, thầy được được thì yêu... cho vui.”

Ông thở hắt ra.

“Nó biết rằng là được bây giờ, lúc mới tán tỉnh thì thả ãng mô nó tử tế ... À mà này, nghe cách hấn tán mà em chế t cười, hi hi.”

“Răng?”

“Thì hài chớ răng, sáng chưa kịp mở mắt đã thầy tin nhắn
“Chúc em ngày mới vui vẻ“, trưa thì chúc em ngon miệng, tối trước
khi lên giường thì kiểu chi cũng “Chúc bé ngủ ngon và có nhiều
giấc mơ đẹp“, ngày mô cũng rúa đọc mà phát ón. Chắc hấn xài bài
ni với nhiều con rô i huynh hây, tương rúa là hay lắm đó!”

Nghe nàng bôi bác nó mà tôi tê hệt cả rô n.

“Thì quan tâm, tình cảm rúa chớ răng nựa?” (Bom đều phát, hehe.)

Ông dẫu quả môi nhọn như môi Thị Nở ra.

“Em ghét nhất những thả ãng bài bản, đạ rúa chớ em đi cà phê
còn làm bộ co ro kêu lạnh, ý là muôn mình ngờ i sát vào hấn. Em
bảo lạnh thì về ã nha, rúa là rô i rít thanh minh... À cũng bôi nước
hoa X Men mới khiếp, mùi sực nức em ngờ i sau muôn ói!”

Tôi phì cười bảo em cứ lắm nhọt, chề như đồ đi mà còn đi uố ãg
nước ba lã n với hấn? Nàng phụng phịu.

“Ừ thì buôn buôn đi chơi, nó có ý chi!”

“Ừm, thả ãng đó răng anh không biết nhẽ? Khi mô gặp ngoài
đường chỉ anh nha, coi răng, anh duyệt được là được!”

Tôi nay nhận được cái tin của Huyền sau hơn chục ngày không thấy bóng nhau. “Sáng mai em đi chợ Phố bán hàng, nếu xong sớm em sẽ đi làm tóc, trưa anh rảnh không?”. Tôi hỏi em bán chi? Nàng trả lời, “Bán rau quả linh tinh, anh có lấy ít về ăn không?”. Năm cứ nghĩ ngợi mãi, tưởng tượng cảnh nàng đứng co ro bên gánh rau quả (chắc hái trong vườn) luôn miệng mời mọc người mua... mà thương ghê gớm.

Nhấn lại cho nàng mấy chữ rồi trùm chăn bật quạt ù ù đi ngủ. “Thế à, gần trưa anh sẽ gọi cho em nha. Nhớ vk nhiều lắm!” (À, dạo này tôi viết chữ vợ thành vk cho *tin*, Huyền đọc rồi ôm bụng ra cười...)

... Ngó đồng hồ thấy gần 9 rưỡi, xách xe ra khỏi chỗ làm lượn loanh quanh chợ tìm nàng. Chợ Phố phiên chính nên khá nhộn nhịp. Nghĩ bụng chắc tầm này nàng chưa bán hết hàng nên tiện ghé tiệm chim cảnh mua ít sâu gạo cho con chèo than. Xong việc tiếp tục cho xe bò chậm rãi tìm hàng rau củ. Mất gần 10 phút chẳng thấy ai giống nàng, chỉ thấy vài bà U50, hai con bé đen đen và một chị trung tuổi đang đứng bên đống rau muống ế nhẵn. Lọ mọ vào sâu trong chợ chút nữa, bất chợt thấy cái dáng cao cao quen thuộc, đầu đội nón lá, trán quấn khăn màu tím đang trao tiền cho khách... Nàng đây rồi!!!!

Hóa ra nàng bán bí xanh, mướp và mấy món rau thơm (ngần ấy thứ không biết có nổi trăm nghìn không?) Tự dung thấy ái ngại ghê. Một cử nhân với hình thức sáng sủa như nàng lẽ ra giờ này đang thướt tha đi lại trong văn phòng thay vì rúm ró bên góc chợ bản thủ, ẩm ướt và nhếch nhác như này!

Tôi quay xe lại để nàng không bắt gặp...

Chương 16

Ên trưa, đang dọn lại đồ ng vật liệu ngôn ngang trong kho thì Huyê n nhắ n tin, “Em bán xong oy, đang ở hiệu tóc N nè. Anh lại đây đợc hok?”. Chạy ra công hỏi má y con bán quán nước hiệu tóc N nắ m chỗ nào (mẹ khi, té ra cách chỗ tôi chưa đé n 200m nhưng cả đời có bao giờ... cắ t tóc nữ đâu mà biế t).

Đé n nơi, ngó vô thì thắ y Huyê n mặt đỏ như gắ c, mô` hôi mướt mát đang uố ng nước (nom tội tội là).

“Anh...”

“Ồ, em đi xe máy à?”

“Mô, xe máy động cơ chạy bắ ng com, hihi.”

“Trời... xe đạp?”

“Chơ rằg. Nhân tiện thẻ dục luôn.”

“Nhọc không?”

“Nỏ. Em quen rô` i mà.”

“Ừm...”

Tôi ngó mãi quả xe cào cào màu ghi xám dựng tơ hơ trước hiên của nàng. Khung xe sòn bạc hế t cả sơn, quả yên nhọn và cứng gắ c, sau giá đèo hàng là má y cái bì tải chắ c để đựng rau quả. Chắ c nàng đi xe đạp để tiế t kiệm xăng?

“Anh ơi! Em định duỗi ròi nhuộm màu chi đó. Anh thích màu chi?”

Tôi đánh giá cao câu hỏi này. Rất cá tính (cá tính theo nghĩa khác số đông còn lại), bởi một đứa hơi hợm và ngông nghênh sẽ chẳng bao giờ thềm hỏi ý kiến người yêu trước khi quyết định thay đổi kiểu tóc hay làm cái gì tương tự (liên quan đến thẩm mỹ). Nó sẽ làm theo ý thích ròi lượn chơi chơi trước mặt tôi ra vẻ “Đây, ngạc nhiên chưa?” ròi nhìn thái độ tôi để vênh cái mặt lên thách thức “Thích rúa đó, mà n chi được nhau“!!!

“Có cần thiết phải duỗi thẳng không? Anh thích tóc em tự nhiên...”

“Nhưng mùa ni nắng nóng, tóc em hay bông lên nhìn ròi lắ m.”

“Ừm, hay chi duỗi thôi, đừng nhuộm.”

“Dạ.”

“Em cứ làm đi, anh lượn ra chợ mua thức ăn nha?”

“O... mẹ và em gái mô mà anh...?”

“Nhà anh đi vắng hết, trưa muộn mới về nên anh phải lo cơm nước.”

“Tội hà y! Hay để tí em qua giúp anh một tay hè? Có thuê em không?”

“Hê, được rúa còn chi bắ ng. Nhớ đó nha!”

Nàng cười không rõ nghĩa nhưng cũng khiến tôi sượng tê cả ròi n với điệp vụ bất ngờ này.

Ra chợ. Mua 5 nghìn cà muô´i, 60 nghìn thịt bò, 20 nghìn cá tép đò`ng về` kho nghệ, rau củ về` nhà vật trong vườn khỏi mua.

Loanh quanh một lúc rô`i quay lại chỗ cũ. Tôi đứng ngoài chờ nàng vì không chịu nổi mùi thuô´c làm tóc khai mù như nước đáì bò.

Cuô`i cùng thì Huyê`n cũng xong. Nàng bước ra với kiểu đầ`u mới mẻ, trông thanh thoát nhẹ nhàng hẳn (không như vẻ lam lũ lúc này).

“Woà, chào nàng Soi Jun Kim nha!”

“Hiii, nhìn răng anh? Ngô´ há`y!”

“Khẩu trang với khăn bịt mặt mô em?”

“Em để ngoài xe.”

“Bịt nhanh lại không anh má` t người yêu.”

“Anh cứ trêu em, hi hi. À mà anh mua chi về` đó?”

“Má` y thứ linh tinh. Em nấ`u hộ anh nha? Anh nấ`u nỏ ai ăn nỏ, với cả nấ`u xong một xừ há`n rô`i, anh cụng nỏ muô´n ăn nựa!”

“Em ngại lắ`m...”

“Nhà có ai mô, trưa mới về` mà.”

“Ừ, xong rô`i em về` luôn nha, không thì nỏ biế`t nói với nhà là đi mô cả.”

Mừng hóm hê hê. Dắ`t quả cào cào màu xám của nàng gửi chỗ người quen rô`i chở nàng về` nhà (vừa đi vừa hát bài chưa có khi nào đẹp như hôm nay, non nước dâng trào lòng ta mê say...). Hỏi nàng hế`t nhiều xiề`n, nàng bảo má`y chục. (Chặc, nỏ biế`t tiề`n rau lúc

sáng có đủ bù vào không, nhưng thôi, đầu tư cho sắc đẹp là cuộc đầu tư không nên tính tiền. Nhất lại là tiền bán rau.)

“Anh ôi...”

“Răng em?”

“Em run.”

“Bình tĩnh đi, có anh lo chi!”

Tôi vòng tay lên tìm tay nàng để bóp bóp động viên phát cho óách, nhưng chỉ túm được cái găng tay thô nhám ú có tí cảm xúc chi mới nhục.

Vào nhà. Huyền ngô ì nghiêm trang và căng thẳng như ngô ì trước hành lang bệnh viện đợi kết quả siêu âm. Tôi lại gập vòng tay ôm nàng, hôn má y phát lên má, mồ hôi mần mần lẫn với mùi mỹ phẩm từ cái tiệm làm tóc kia, cảm giác ngây ngậy khó tả!

Nàng cười ngượng nghịu đẩy tôi ra, “Ghê, anh nỏ thây nóng à?”. Tôi bảo khô...ô...ô...ng. Khiếp anh tài thật, em nóng kinh lên được, nàng kết luận. Tôi hí hục cởi áo sơ mi chớ ngớ ngẩn ra cho nàng, bên trong có mỗi cái áo mỏng manh hở cổ, tiện thể dúi đầu vào hít hà liên má y phát. “Hãy dà, mùi ni dễ nghiện lắm đó!” Nàng bảo thôi mà, để em nấu cơm khỏi trưa tề. Tôi ừ, nhưng cũng kịp thò tay vào khua khoả ng má y vòng gọi là đỡ *vũ thuố c*. Ngực nàng rấn đĩnh như ỏi xanh và mướt mát mồ hôi làm tôi đứng hết cả người...

Công việc chuẩn bị bữa trưa gập như xong, trong lúc chờ Huyền hái ít rau vặt làm nồi canh cho mát, tôi lọ mọ ra bờ rào hút thuố c. Vừa bước ra thì đã thấy má y tay hàng xóm nấp sau bụi chuối i một cách bí hiểm. À, lại tổ chức soi hàng đây! Ở quê có cái thói rấ t tao nhã là hể thắ ng nào dẫn bạn gái về nhà chơi thì y như rắ ng trong

nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã thông. Sẽ có vài đứa hàng xóm lấm lét già bộ nhỏ rau má hay thậm chí vạch quần đái bậy bên hàng rào để thám thính tình hình.

Tôi tiến lại gần hỏi, “Các chú làm chi đó, cơm trưa chưa?”

Một thằng thò cổ ra khỏi bụi chuôi trợn mắt bảo, “Người yêu à? Ở mô đó? Nhìn hàng họ thôi rồi hè!”

Thằng còn lại le lưỡi cười, “Khúc mô ra khúc nó hè, ngực mông nảy tanh tách, bác lừa gái rành giỏi!”

Bọn chúng nói ông ông nên tôi dờ rã ng Huyề n nghe thấ y, bèn vội lảng sang chuyện khác. Nhưng được vài câu chúng lại chép miệng nấc nôm, “Cái hông nó là sau ni để con dễ lấm đó, chú rành tài chọn!”

Bớ khi, trong khi tôi suốt ngày thầ n thánh hóa tình yêu, suốt ngày soi xét xem người yêu tôi tâm hồn thanh cao lãng mạn chỗ nào? Tính cách thâm trầm, sâu sắc đến đâu... thì trong mắt thằng hàng xóm chỉ đơn giản là đứa con gái đó có to mông, rộng háng, đáng đồ ng tiề n không? Mẹ cái lũ xôi thịt đến thế là cùng!

Vào bẽ p, Huyề n hỏi, “Mấ y đứa nó nói chi rứa anh?”. Tôi lạnh mặt bảo à chúng nó khen nhìn em hiề n với cả siêng năng. Huyề n bảo phét, nói chi em nghe cả rồi!

Hai đứa dọn mâm ra ăn vì nhà chưa ai về . Huyề n gọi điện cho bồ bảo đang ở nhà bạn gái chơi, chiề u hế t nắ ng mới về , bồ yên tâm ạ! Nàng khen cơm dẻo, chứ không cứng đơ như gạo “nhà nước” em hay ăn (chỗ nàng hình như thuộc vùng sâu vùng xa, gạo được cấp phát miễn phí). Tôi nghe xong thấ y tồ i tội...

Ăn xong hai đĩa pha cà phê uống, nói chuyện phiếm được một lúc rồi cãi nhau, mặt nặng mày nhẹ như bao đôi tình nhân khác vẫn thế. Xong làm lành, lại ôm nhau, rủ rừ chuyện phiếm, trêu chọc... rồi lại quay sang cãi nhau.

Tình yêu ở quê là vậy. Đơn giản, nghèo màu sắc và ít sóng gió (vì chưa kịp chán nhau, chưa kịp “hay ho” đã kết thúc bằng một lễ cưới cấp rập). Thi thoảng cũng có đôi trục trặc, nhưng trục trặc vì những lý do thực tế hơn là có những sóng gió, chìm nổi... mang màu sắc lãng mạn.

Như tình yêu của tôi và Huyền, nếu không biết cách bày vẽ thêm chắc sẽ lại rập khuôn theo những giai làng, gái làng khác, nhạt nhẽo vô cùng. Đó là những buổi tối điếm danh tại nhà bạn gái. Bắt đầu mài mặt từ 7 rưỡi tối, uống vài cốc chè xanh, xem như xem tát ao dầm mầu quảng cáo Tràng Vị Khang *không lo táo bón*, Vinaho *thuốc ho cho người Việt*, rồi ngâm mặt nghe các thầy điếm khác ăn tục nói phét, thể hiện tầm văn hóa bậc cao của các cử nhân tốt nghiệp Trung tâm giáo dục thường xuyên; chốt lại cuối buổi thầy nào ngộ dai và lý nhất là thầy ứng cử viên sáng giá cho chức con rể nhà đó!

Hoặc là kẹp nhau trên xe máy, lượn lờ từ cầu Phố xuống nhà thờ rồi rẽ sang cầu Ngàn Phố mới. Đứng nửa tiếng trên cầu hít bụi, đồng thời vác mặt cho đèn pha xe khác rọi vào, xong ghé vào cái quán nhân trần đá lát ở nào đó, nói dăm câu vô thưởng vô phạt, chào đĩa này, hét tên đĩa khác tí rồi... về. Kết thúc một buổi tối cực kỳ hoành tráng và lãng mạn của một đôi uyên ương phố huyện!

Chương 17

Đến trưa nhà vẫn chưa ai về, tôi bảo để anh chạy ra đâu ngõ mua hộp sữa chua về ăn cho mát.

Con mụ bán hàng mần mê tở 20k mãi không dứt vào ngăn kéo, mắt háp háp bí hiểm, chặc câu giờ với tôi đây. Đúng như dự đoán, lại hỏi về Huyên của tôi.

“Con nó có phải tên Huyên không? Con ông Y bà X trên Bên Lợi phải không?... Rửa thì biết rồi đi đó, trước nghe nói theo thặng abc, sau không biết rằng bị thặng nó đá... Nói chung là cũng lằng nhằng lắm, có chi trả mần nựa!”

Tôi thuộc dạng miễn nhiễm với tin đồn, nhất là tin đồn về gái, nhưng nghe xong cũng tức anh ách. Ở quê cứ xác định quen và yêu một đứa con gái thì khỏi mất công thăm tra lý lịch, vì đi đâu đã có đứa khác lo hộ. Khi mà tôi chưa kịp biết tên cha mẹ bạn gái thì hàng xóm đã *update* cho tôi biết bố “con nó” nghiện rượu gia truyền mấy năm, mẹ nó mỗi khi trở trời há t hơi mấy phát, bà ngoại chiêu đến hay oán bóng chuyên với ai... bla bla... Tiếp theo sẽ là một *file* khuyên mại đính kèm bao gồm tiểu sử các cuộc tình đã qua của đứa con gái “chơi bời” đó...

“Rửa rửa mi yêu cho hay, hay là xác định lâu dài đó Huy?”

Con mẹ này vẫn không buông tha.

“Văn nghệ thôi, nhưng mà rằng à?”

“Ừ, văn nghệ thì được. Tưởng mi xác định...”

Đấy, ngay cả việc lấy ai, chọn ai để làm vợ cũng đã có đứa khác lo hộ ta, sướng vãi! Tôi cầm mấy hộp sữa chua mà như Trăn Quốc Toàn vịn vịn quả cam tàu trong tay, suýt nữa thì bóp nát nhưng nghĩ tiếc 18 nghìn nên thôi!

... Hai đứa ăn sữa chua với xoài xanh. Không dứt cho nhau vì già rồi, nhìn cái lương bỏ xừ. Huyên trăn trăn mãi với bức tranh do ex vẽ tặng tôi treo trên tường. Chị nó tài thật, giỏi thật. Vẽ đẹp ghê! Anh có tiếc khi hai người không lấy được nhau không? Tôi bảo cũng hơi tiếc tiếc. Huyên nghiêm mặt bảo tiếc quá đi chớ, chị nó giỏi rứa tề mà, nỏ bù cho em, chỉ cụng dốt cả!

“Nhưng có khi dở dở dang dang lại tốt hơn, vì lấy nhau rồi ở với nhau lâu có khi chị nó lại vỡ mộng với anh thì dở ẹc.” (Tôi nói rất thật.)

“Răng lại vỡ mộng?”

“Cuộc sống cơm áo gạo tiền nó đơn giản mô em. Khi yêu người con gái kính phục người đàn ông về sự hiểu biết. Khi sống với nhau người con gái khinh nhờn người chồng vì sự hiểu biết ấy không thể biến được thành tiền đủ để nàng đi chợ mỗi sáng.”

“Híc, nghe anh nói bi kịch quá.”

“Ừm, bởi anh tự biết trong mắt người khác mình đang đứng ở khoảng nào. Xét ở góc độ nào đó thì anh là một kẻ thất bại. Tình yêu, sự nghiệp và cả những mối quan hệ... với anh đều ở mức làng nhàng, không đủ để to mồm mỗi khi họp lớp chứ chưa nói đến là chỗ dựa cho ai đó!”

“Ôi Huy... chưa khi mô thầy anh nói với em như ni cả...”

“Chết cha, có thể anh say sữa chua mất rồi, làm nhảm quá à?”

“Nỏ phải! Mà em thấ y anh suy nghĩ khác với những điề u anh hay thể hiện.”

“Ồ, em cũng sẽ phải nhìn anh bắ ng đôi mắ t của người khác thôi. Một người bình thường dễ lẫn vào đám đông. Một đứ a ngồ i ở quán nước đầ u bắ n xe huyện từ sáng đế n trưa không ai mặ n mà, một đứ a bỗng dưng chuyển sang làm nghê` xe ôm công chộ cũng nỏ khiế n ai thấ c mắ c... Nói tóm lại nế u em thực tề thì em sẽ phải chọn người khác, ví dụ như...”

“Thôi anh ơi... Em nỏ muồ n anh Huy như em đầ ng thấ y. Đừ ng làm em buồ n...”

“Tại bạ ni anh điên điên, em đừ ng chấ p!”

“Ừ, điên thật đố, thôi nắ m xuồ ng em bóp đầ u cho, toàn nói linh tinh chi mô...”

Ôm nhau một lúc, nàng đẩ y tôi ra bảo khiế p người em mô` hôi chua lòm mà anh không nghe chi à? Tôi cười, bảo nỏ nghe chi, chỉ nghe phê, rô i đứ a cho nàng cái áo phông (mà tôi hay mặc đá bóng).

Huyề n nhú mắ t, “Tắ m á?”. Tôi ừ, tắ m cho mát, nhà có ai mô mà sộ.

10 phút trôi qua, trong nhà tắ m vẫn tiế ng nước róc rách như trêu người. Tôi gõ gõ cửa hỏi “Xong chưa?”. Nàng nói vọng ra, giọng nhắ m nhắ ng, “Churaa”. Đứ ng là tắ m lâu như... đàn bà.

Rồ i nàng cũng bước ra. Tóc thả lòa xòa sau gáy, quả áo phông câ u thủ rộng thùng thình trông hơi tề u, da cổ lộ ra trắ ng mướ t mát.

“Rắ ng rô i?”

“Mát chớ rằng, hỏi vô duyên!”

“Hê, nhìn ri ai chịu được! Để anh lau tóc cho nha?”

Tôi đi lấy cái máy sấy tóc với khăn mặt, xong vừa sấy vừa lau tóc cho nàng. Mùi hương dẫu gọi bô` kê` t nao hết cả lòng.

“Tự nhiên buồn ngủ rứa không biế` t!”

“Em cứ ngủ đi, chiề` u anh đưa về` cũng được.”

“Có rằng không? Ngủ nhá? Phải để yên em ngủ tê`?”

“Rô` i, anh cũng chộp mắ` t tí, đêm qua thức khuya...”

Nàng nằ` m xuô` ng, mắ` t nhắ` m hờ (kiểu đê` phòng đây). Tôi có mà ngủ vào mắ` t, cũng vờ vẹt nhắ` m nghiê` n, tay quàng lấy bụng nàng. Một cảm giác chộn rộn thật khó tả. Mùi da thịt mới tắ` m xong, cơ thể mát lạnh và mê` m mại, hơi thở đê` u đê` u... khiế` n tôi cứng hế` t cả cơ quan đoàn thể.

“Lại bắ` t đầ` u giờ trò đó?” Nàng ti hí mắ` t phát lệnh cảnh cáo khi tay chân tôi bắ` t đầ` u ngọ nguyệt.

Có lẽ biế` t không thể ngăn nổi ý đồ` tội lỗi của đố` i phương, nàng thì thầ` m, “Để yên em cho xem... anh phải hứa không được động vào... nghe chưa?”

“Rô` i rô` i, nghe mà!”

“Thê` đi!”

“Thê` !”

“Nhớ đó nhá! Không được... làm chi nghe chưa?”

Chiếc áo phong từ từ được kéo lên. Động tác nhẹ nhàng và thận trọng như đang bóc củ hành. Không dám thở mạnh (sợ nàng bất chợt đổi ý dừng lại thì nguy).

Nàng quay lưng lại có nhã ý bảo tôi mở hộ cái khuy phía sau. Tay run bần bật, loay hoay mãi mà không tài nào bật nổi cái khóa củ chuôi kia cả.

Nàng phì cười bảo đồ ngô c, rồi tự cười. Một tòa thiên nhiên thực sự phát lộ, không kìm được sự thán phục, tôi khẽ reo lên “Đẹp quá!”. Nàng giật bắn tôi khẽ bảo “Chỉ nhìn thôi...” (cứ như món đồ trưng bày, mong manh dễ vỡ)... rồi thẹn thùng nhắm hờ mắt.

Lúc ấy thân kinh bấn loạn, mặc dù đã thê thốt không sờ vào hiện vật nhưng khổ nỗi tôi không phải là hòa thượng để vượt qua thử thách đầy cám dỗ. Nhưng thôi, đoạn này đôi nào yêu nhau chả giống nhau nên khỏi tả kỹ. Nhưng tất cả chỉ dừng lại trong giới hạn. Nàng bảo đừng tham, cái gì của anh nó sẽ là của anh. Cưới nhau xong anh thích làm chi thì làm. Tôi tiu nghỉu chấp hành, không phải vì ngoan mà vì sợ nàng tổn thương, còn dám cưới thì biết có ngày ấy không mà phải giữ cho nhau...

Năm ôm nhau một lúc, nàng bảo anh có muốn nghe chuyện gì không? Chuyện chi? Nghiêm trọng thì nghe, còn không để lúc khác đi. Nàng bảo “Chuyện em với... anh đó, cái anh hay đến nhà em í”. À, thằng cu “yên tâm đề”. Tôi biết trước sau gì thì chuyện này cũng sẽ đến...

Chương 18

... Đang kể dở chuyện thắ`ng cu “yên tâm“ thì Huyê`n có điện thoại. Vừa liế`c qua màn hình, mặt nàng lập tức biế`n sắ`c. Đưa ngón tay ra hiệu im lặng, nàng khẽ thì thào, “Mẹ gọi“.

“A lô, chi rứa mẹ?... Dạ, con đang ở nhà con Hạnh, tí hế`t nắ`ng con về`...”

Mẹ nàng nói gì đó không nghe rõ, hình như bảo nàng đưa máy cho o gặp Hạnh. Huyê`n lúng búng thanh minh một lúc rồi cúi đầ`u dạ, dạ. Có lẽ mẹ nàng đã bắ`t được bài, vì thắ`y nàng nghe mà không trả lời nữa...

Kế`t thúc cuộc điện thoại, Huyê`n ngồ`i thừ ra, nước mắ`t bây giờ mới rom róm.

“Có chuyện chi à?”

“Mẹ biế`t em đang ở nhà anh rồi, ai nói nỏ biế`t.”

“Ở nhà anh thì rắ`ng?”

“Thì...”

“Em nói đi!”

“Em nói anh đừng buồ`n nha? Em lo anh buồ`n... nên nỏ nói chuyện ni...”

“Biế`t rồi... Khỏi phải nói nữa!”

“Thật sự em cũng nỏ biết mà n`rằng dù... Tô`i ni anh có lên nhà em được không?”

“Để làm chi?”

“Mẹ muố`n gặp anh... Có nên gặp không nà?”

“Để anh coi đã, tâm trạng anh không tô`t lắ`m...”

Hai đứa tiế`p tục ngô`i im, không nói với nhau lời nào, không khí vô cùng ngột ngạt. Tôi tựa vào song cửa sổ nhìn ra vườn. Ngoài đó có ba con gà mái và một thắ`ng gà trố`ng đang vờn nhau. Cu gà trố`ng giả vờ ngậm một cọng rác lên rô`i tục tục mắ`y tiế`ng, các ả gà mái tranh nhau xúm vào. Hừ, bọn này cũng tởm vật, giả vờ thật thà không biết mình đang bị lừa tình bởi một cọng rác...

Đầ`u giờ tô`i Huyề`n nhắ`n tin báo kiểu chi tô`i ni anh cũng phải có mặt, mẹ em muố`n gặp anh. Tôi hỏi đi hỏi lại cho yên tâm, “Có việc chi nghiêm trọng à?”. Nàng trả lời, “Nỏ biết, anh cứ đế`n nha, em cũng nỏ hiểu chuyện chi tê`”.

Linh tính mách bảo tôi có biế`n rô`i.

Gầ`n 8 giờ tô`i tôi vác mặt sang, bộ dạng thắ`t thểu như đi đánh dậm về`, vừa đi vừa nghĩ tới các kịch bản sẽ xảy ra, kể cả tình huố`ng dở nhắ`t. Đế`n đầ`u làng thì gặp cu Ngọc (em giai nàng) đang lợ mọ bên bờ ruộng với cái đèn pin gắ`n trên đầ`u. Tôi hỏi, “Ồ chú, mà n`chi đây?”. Nó cười nhắ`n rằng, “Bắ`t nhái! Tí anh ở đó ta làm độ nhậu cho vui hề!”. Vãi với độ nhái, tôi okie okie, bảo chi chứ món nó là anh rành thích, nhậu vô thôi rô`i! À mà anh hỏi tí, hôm nay nhà có chuyện chi hử? Nó lắ`c đầ`u, mô, có chi mô. Đại ca cứ ở đó uố`ng nước chè đợi em. Bạ`n ni mới mưa xong nhiề`u nhái lắ`m!

Vào nhà. Mẹ nàng đã đợi sẵn với đĩa trầu và ấm nước chè mới om còn nóng. Huyền đang rửa bát lách cách ngoài giếng. Dưới nhà có mấy người nữa, chắc đang nói chuyện thời sự thế giới.

“Ngồi đây uống nước cháu!”

“Dạ. Gia đình mời cơm chưa o?”

“Mới ăn xong. Dưới nó mưa không cháu?”

“Dạ, lúc chiều có mưa, giờ cũng tạnh rồi ạ!”

Đấy, cứ phải đưa đẩy chuyện thời tiết một lúc nó mới tự nhiên được. Vừa lúc đó bố Huyền và một người đàn ông nữa bước lên, mẹ nàng giới thiệu đó là chú ruột nàng. Lại quanh co thăm măt một lúc nữa... Tôi tranh thủ làm miến trầu cho đỡ căng thẳng.

“Ông cho ti vi nhỏ tiêng lại cá y!”

Mẹ nàng ra lệnh. Tiêng pháo khai nòng đã bắt đầu chằng? Bố nàng loay hoay tìm cái điếu khiên, nhưng tìm mãi chả thấy, bèn tiện tay tắt phụt ti vi rồi lảm bảm, “Nói điếc cả tai”.

“Cháu uống nước đi! Mà cháu tên chi hề, nói mấy lần rồi mà rành quên? Tên Huy hề?”

Gì mà dìm hàng nhau thế? Tôi cũng có tật ghét đứa nào là toàn giả vờ quên tên, nhưng tệ hơn này nhiều.

“Dạ, Huy ạ!”

“Ừ. Cháu mà n nghe chi hề?”

“Dạ, trông kho vật liệu linh tinh thôi o.”

“Lương lậu răng? Có đủ ăn không cháu?”

“Dạ, hai triệu tám, gần ba triệu.”

“Nỏ ăn thua lắm hê...”

Cái câu “nỏ ăn thua lắm hê” được kéo dài và tương đối gần, nghe như lời chia buồn sâu sắc xoáy vào tim người nghe (mẹ, tôi lại thuộc dạng nhạy cảm vặt mới đầu em).

Mặt tôi lúc ấy tẽn vò cùng, không biết giấu vào đâu cho hết nguyệt. Vừa nguyệt vừa phải gõ mình lên nói những câu pha trò tếu táo chả đâu vào đâu, cốt để mẹ nàng thấy tôi không đến nỗi chết vì đối với mức thu nhập khủng ấy.

“Mà làm ở đó thì làm những việc chi hê?”

Lại chạm vào nỗi đau rồi. Lần này thì mặt tôi thực sự dày lên, không cần giữ kẽ, tôi bảo dạ chủ yếu sáng đến sắp xếp vật liệu, vào sổ hàng ra hàng vào. Trưa không muốn về thì gọi suất bún chả, ăn xong gọi tiếp ly trà đá, rồi nếm vặt trên tấm phản góc phòng, ngủ một giấc lẩn lộn... rồi đợi tới chiều. Chiều hết giờ thì về. Rồi đợi cuối tháng nhận 2 triệu tám...

“Rửa tiền mô mà lây vợ, tiền mô mà nuôi vợ con?”

Mẹ nàng ngao ngán chốt hạ. Tôi cười nhạt toẹt coi như đánh trống lảng, trong đầu phức lẫn những thằng chả có tiền mà chém gió về tương lai, vận hội, thời cơ phía trước... như sắp sửa giàu đến nơi. Tôi thì chịu, không xoi được món bánh vẽ ấy, vì lúc bóc phét nó cứ nguyệt nguyệt thiêu tự nhiên và thuyết phục.

“Dừ ri cháu ạ!” “Dạ.”

“Con Huyền nhà o cũng đến tuổi xây dựng gia đình rồi...”

“Dạ.”

“Cha mẹ thì ai cũng muốn con cái mình tìm được tâm chồng tử tế, công việc đàng hoàng... Gia đình o thì mới biết cháu với Huyền có đi lại sơ qua, nhưng có lẽ Huyền hẳn chưa nói với cháu chuyện hẳn với anh Toàn.”

“Dạ có nói qua rồi ạ.”

“Ừ, anh nó là chồng chưa cưới của con Huyền đó!”

Nghe tới câu này tôi đờ người ra, họng nghẹn lại chẳng nói được câu gì nữa... Vừa lúc đó Huyền bước lên.

“Con ni là đại lăm, cứ nghe anh mô nói năng hay hay, dẻo dẻo là thích chứ có biết chi mô.”

Mẹ nàng đá ngay quả bóng sang con gái nhưng cũng khiến tôi nóng bừng mặt...

Ngồi đá qua đá lại chán chê, rốt cuộc chốt lại thế này: Chuyện của tôi với Huyền gia đình không cần quan tâm, vì đó chỉ là cảm xúc tức thời, rồi sẽ hết.

Cái chính là thông báo cho tôi biết gia đình Huyền với nhà cu kia đã chính thức nói chuyện người lớn với nhau, chỉ chờ ngày đẹp nữa là tiến hành lễ cưới.

Tôi nghe ù ù cạc cạc nhưng cũng gật đầu như bỏ củi ra về đang tiếp thu. Huyền ngồi trong góc, thi thoảng đãng hững muốn cắt ngang lời mẹ thì bị đi ngay, “Mi thì biết chi, để tau nói cho mà nghe...”, nên nàng có đó mà cũng như không!

“Mà ở thị trấn thì thiếu u chi con gái, răng không hỏi dưới nó cho gâ n?”

Ông chú nàng không nói thì thôi, đã mở miệng là toàn hỏi những câu cắ c có chắ biế t trả lời kiểu chi. Định bảo, à thì do duyên số quyế t định chú ơi, kiểu bụt chùa nhà không thiêng đó chú – nhưng nhìn cái mặt lão không thể tôn trọng nổi nên tôi quyế t định cười khắ cho qua.

“Cháu nghe rõ cả rô`i chi?”

“Dạ.”

“Ừ, nhà o nỏ thích ngăn cắ m bạn bè của con cái. Nhưng trường hợp của cháu... há n tề` nhị quá. Cháu thường xuyên qua lại... làm cho mọi người hiểu lầ`m, rô`i chồ`ng chưa cưới của con Huyề`n đâm ra khó xử, há n mà bức xúc làm á`m lên thì nát hế`t. Nên thời gian ni cháu đừng sang đây nữa thì tốt hơn, tránh phiề`n hà rắ c rô`i không đáng có... bla bla...”

Ông chú Huyề`n bắ n bi thuố`c lầo, phắ khối um tùm rô`i chép miệng.

“Con gái có nơi có chỗ rô`i thì thôi, chớ đề`n lúc ghen tuông rô`i đập chắ c, chém chắ c... là không hay mô! Chi hơn biế t trước đễ` mà tránh...”

Tôi chả hơi đâu mà nghe nữa, ngắ người chắm điề`u thuố`c mớ mắng. Ông chú thắ y thế` liề`n thồ tay bảo.

“Thuố`c chi đó? Ngựà à? Ngựà thì tui xin điề`u hứ t cho thơm.”

Rồ`i lão rút một điề`u cắ n môi, một điề`u nữa dắ t lên tai, bảo, “Tí vể` nhà hứ t cho đễ` ngủ“. Lầ`n đầ`u tiên tôi thắ y kề` t luận rắ`ng hứ t thuố`c đễ` ngủ, suýt phì cả cười. Bồ``nàng nhìn nhìn, xong hỏi “Thuố`c ni má` y ng-hìn một bao hể`?”. Lão chú ê``à, “Mười tám, hai mươi nghìn chi đó. Lương 2 triệu 8 mà hứ t sang góm hể!”

Lúc ấy tôi chỉ buồn cười, tuyệt nhiên không tức giận gì. Bậc quân tử không vì tiêu khí mà làm hỏng việc lớn, câu củ chuôi này tôi luôn nhớ lảng máng trong đầu. Giờ thì chả có việc gì lớn để mà hy vọng nữa, nhưng đôi co hơn thua nhau ba tác lười trong hoàn cảnh này, khung cảnh này... vốn không hợp với tính tôi nữa rồi. Nên nhìn bên ngoài có thể tạm kết luận tôi thuộc dạng khù khờ, ít tranh luận, chỉ lầy võ cười làm bài tử.

Nấn ná một lúc, đồng hồ chỉ 10 giờ. Tôi xin phép ra về thì gặp cu Ngọc ngoài ngõ, nó khoe được lưng giỏ nhái, giò vô làm thịt, rán lên ta uống riệu. Tôi bảo để bữa khác, muộn rồi anh té đây, với cả đang có việc ở nhà. Soi đèn pin vô mặt tôi, có lẽ ngó thấy thái độ không ổn lắm, nó trợn mắt.

“Ai nói chi anh à? Có chuyện chi à? Răng nhìn u ám rứa???”

Tôi bảo không, anh hơi buồn ngủ. Vừa lúc đó Huyên đi ra nên cu Ngọc làm lúi bước vào trong sân. Tôi bảo em vô nhà đi, không mẹ nói đó, anh về đây! Nàng nắm lấy tay tôi, lắ c lắ c định nói gì nhưng không thốt ra được.

Trên đường về lòng ngổn ngang trăm mối. Đường mờ mờ, ảo ảo, giá có trận mưa thật to nữa thì rất hợp tâm trạng (nhưng mưa xù nó từ lúc chiều rồi còn đâu). Ngang qua cầu tràn, tôi dừng lại nhìn nước trôi lững lờ dưới sông. Tựa vào xe, hút điếu thuốc, thấy đời nát như tương đang vẩy gọi. Nghĩ: thế là hết rồi, chẳng còn gì để mà bám víu vào cuộc sống vốn đã tẻ nhạt này nữa. Tất cả quay lưng lại với ta kể cả những điều đơn giản nhất mà ai cũng có. Thấy gió se se thổi qua má. Thấy mắt cay cay và ướt nhẹp. Hình như đứng một lúc nữa sẽ có nước mắt.

Thôi về thôi, đã bao lâu tôi trải qua cảm giác thế này nhưng cuối cùng có khá hơn được đâu. Dừng lại thứ cảm xúc giữa đường

giữa chợ này mới được, nó khiên tôi yếu đi mà chả giải quyết được cái gì cả...

Mấy hôm mệt mỏi vì đau cái răng khôn mọc lệch. Đêm, húp bát cháo xong nằm thẳng căng nghe nhạc, rồi ngủ lúc nào không biết. Sáng ra vẫn nghe Tuấn Hưng đang tiếp tục í éo điệp khúc nào đó, “Em là ai cho ta đợi chờ, mong lại thấy em trong cơn say...” từ cái điện thoại ghê đẽ đẽ u giường mà đêm qua bật cho nó rên để ngủ. Mẹ kiếp, thằng này khỏe thật, hát thâu đêm mỗi một bài này!

Ăn sáng xong mẹ bảo, mà n mà đi khám coi răng, chớ để rứa nhìn mặt mi nhân nhó phát khổ. Ừ thì đi. Răng gì mọc ngu thế mà bày đặt gọi là răng khôn, đau kinh khủng luôn.

Lóc cóc đi ra viện. Chụp X quang xong, bà bác sỹ đưa tấm phim lên ngó ngó rồi phán một câu làm tôi đứng tim.

“Cháu lại đây! Trên phim, ở vị trí dưới răng số 8 cô nhìn thấy một vết trắng, nghi là... u xương.”

Nghe hai chữ u xương mà vãi cả đái ra quần. Thôi xong rồi, u xương nếu không nhảm thì chắc chết. Thọ thì vài năm, ngắn thì vài tháng. Đắt trời chao đảo hoa hết mặt mũi. Hồn hển hỏi lại: “Bao nhiêu phần trăm là u xương hả cô?”

Bà bác sỹ nhìn tấm phim lâu nữa rồi cao giọng, à cô đang nghi thôi, vì thấy chỗ ni có màu trắng giống như xương, cháu muốn biết rõ thì nên xuống tầng dưới chụp CT cắt lớp mới kết luận được. Chụp rẻ thôi, có bốn trăm!

Lúc ấy tuần hoàn não chắc không hoạt động nghiêm túc nữa, tôi đi xuống phòng chụp CT theo gợi ý của bà kia. Ra gần đến cửa nghe bà này gọi điện xuống cho thằng phụ trách chụp CT về trường hợp của tôi. Mẹ ơi, chân muốn khụy xuống cả u thang.

Vào phòng chụp, leo lên cái bàn trắng tinh, trên đầu là cái máy chụp to như miệng cống thoát nước, cứ xoay tròn nhìn ghê vãi.

Xong, tay kỹ thuật bảo anh ra ngoài đợi chút.

Tôi lò dò và thốt thểu đi ra hành lang. Ngoài này bệnh nhân đi lại tíu tít. Tựa vào cửa sổ nhìn xuống đường. Tiếng bà bán bánh mì chửi mả cha đứa mô hỏi ròi không mua làm bà ế để ch bán được hàng; tiếng chị lao công cười rinh rích vì hôm qua đánh đề 35 nó lộn thành 53; một đôi chòe đá t đuổi nhau trên cành lộc vừng... Chao ôi, những âm thanh và hình ảnh quen thuộc hằng ngày sao lúc này, khoảnh khắc này có ý nghĩa đến thế? Nó gọi lên cảm giác thêm sống như thằng Chí Phèo thêm lương thiện lúc tỉnh dậy trong cái chòi canh cá ven đường.

Tôi sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc yêu lòng đó. Tất cả dường như đang chầm chầm hết từ từ. Chỉ lúc nửa thôi, tay bác sỹ sẽ gọi tôi sang phòng khác ròi vỗ vai an ủi, “Chia buồn với em nha, về nhà ăn uống, sống thêm được ngày mô thì hay ngày đó em ạ... bla bla”. Xong rút tọt 400 nghìn của tôi vào túi quần mà không cần vào vào sổ.

Nhưng bây giờ thì vẫn phải đợi kết quả.

Trong lúc đứng đợi vật vờ, nghĩ thế nào bèn gọi điện cho Ốc. Chấn sợ cảm giác cô độc quá. Thèm một bàn tay, thèm cái ôm, thèm một câu tế u tảo vui vui để hy vọng rằng: tôi không thể chết được dễ dàng như vậy!

Tôi bảo đến đây luôn được không? Anh đang ở viện. Ốc ngạc nhiên, hỏi han một lúc ròi bảo em đang bận việc. Có chi mà cần em đến rúa? Khám thai à? Hihii... Tôi bảo để ch đùa đâu, không đến thì thôi. Nó cần nữa!

Mẹ kiếp p cuộc đời, lúc bế tắ c tuyệt vọng nhắ t rà danh bạ chẳng có lắ y một ai đủ chắ t lượng để tìm chút hơi á m dù là mong manh nhắ t. Huyề n! Rồ t cuộc cũng như cơn mưa ngang qua. Như một bài hát sế n sựa nghe lúc đau lòng mà thôi.

“Mời bệnh nhân Huy vào nha!”

Giật bắ n mình. Đắ y cửa vào. Tay kỹ thuật viên đưa tôi tắ m phim. Tôi lắ p bắ p hỏi không ra hơi, “Có... có... có sao không anh?”

Thắ ng này mặt lạnh như tiề n, “Trường hợp của anh bác sỹ X đã trao đổi điện thoại với bác sỹ khoa răng hàm mặt rồ i, anh lên đó nha.”

Trời ơi, kiểu ni là toi tôi rồ i. Chắ c nghiêm trọng rồ i. Tôi vẫn dai như đĩa, “Nhưng... có răng không anh???”

“À không sao anh nha, bình thường nha!”

Nghe xong câu á y mà run hế t cả thắ ng người vì vui. Ôm thắ ng này phát rồ i câ m tắ m phim bước nhanh ra cửa. “Ồ, anh chưa nộp tiề n!”. Trời ạ, trong những giờ phút xúc động như này mà nó vẫn tỉnh táo thế . Thắ ng này tài thật! Thảo nào nó được biên chế ở bệnh viện.

Vừa đi ra thì thắ y Ố c bước vào từ nhà xe.

“Răng huynh? Khám chi đó?”

Ố c mặc quả quầ n bò, áo phong đen nhìn đắ y sức sồ ng.

“Tuởng nó đế n?”

“Mắ c việc thật, nhưng nghe giọng anh hỏn hẻn em tuởng bị tai nạn chi...”

“Ừm, ông suýt thì tèo đây này!”

“Tèo mà còn đứng được đây à? Hay... hihi đưa em mô đi siêu âm... hihi.”

Tôi kể qua loa mọi chuyện, nàng cười như điên, bảo đồ`nhát ché`t rô`i mở phim ra xem.

“Hiii... chụp lên nhìn như răng... chó anh hâ`y!”

Bô` tiên sư nhà cô, cơ mà công nhận nhìn cái mồm đâ`y răng với xương trong phim giô`ng mồm chó thật!

Rô`i hai đứa khoác tay nhau lên phòng nhỏ răng. Ốc bảo, rúa là anh bị chúng nó thịt má`t 400 nghìn tiê`n ngu rô`i. Bài ni em lạ chi, bác sỹ bây giờ toàn “rung” bệnh nhân rô`i bắ`t họ chụp chiế`u để lấ`y tiê`n thôi.

Nhỏ răng xong, tôi ôm cái má` sung vù lảo đảo đi ra. Ốc dìu một bên cho bót choáng, ra công nàng mua cục đá bắ`t chườm vào. Đau vãi linh hô`n!

Lên xe, ngô`i sau lưng nàng cảm giác bình yên hẳn mà không hiểu vì sao...

Chương 19

“Ừ thế nào thì em vẫn không muốn mất anh“, đó là tin nhắn cuối cùng cách đây 1 tháng của Huyền. Đêm qua ngò ì đọc lại mà cay mũi. Cuối cùng thì nàng cũng như nhiê ù đưa con gái đã gặp trong đời: ăn nói khúc chiết, khôn ngoan đâu ra đây, nhưng xử sự thì... không qua ngọn cỏ!

Kể cho Ông nghe, nàng cười nhếch mép nhẹ như ruồi, “Anh cứ khen nó thơ ngây trong sáng nữa đi. Em là con gái em nói câu ni tin hay không tùy anh: nó có đưa con gái mô trong sáng thánh thiện hết, tất cả chỉ là làm hàng!“

Đang chán, bèn buột miệng bảo thì anh cũng tán lảng những rứa thôi, khi mô sắp phải lấy vợ rồi mới xác con nhà bà định. Nói phét cho đỡ sượng, thật lòng đau vãi. Đàn bà đố ì với tôi muôn đời vẫn thế, chúng tặng cho ta những vết chém chí mạng bằng vẻ ngoài ngây ngô và dễ bảo, chỉ khi ngạo nghễ bỏ đi ta mới biết thế nào là đòn đau nhớ đời...

Mà thôi, kệ nó đã đến đâu thì đến. Con gái xứ này đã chết hết đâu mà phải xoắn?

Sáng nay bất ngờ được bà chị gái nhờ đi họp phụ huynh cho thầ ùng cháu. Đang rảnh, lại nghe phong thanh có cô giáo trẻ trẻ chủ nhiệm nên ừ hữ nhận lời.

Thầ ùng cháu lớp 8, học ngu như bò nhưng giỏi game và máy tính. Thấy tôi đi họp hộ chắ c mừng hóm, bèn rỉ tai, “Chú tán cô Nhâm được đó, cô chưa chồ ùng“. Hỏi nó xinh không? Cu cháu không lắ c

cũng không gặt bảo... thì cũng được! Hừ, nghe nhạc hiệu này là không xinh rồi, nhưng thôi đang chán chán, xinh hay xấu thì cũng nỗ giải quyết cái vẹo chi cho đời lúc này.

7 rưỡi sáng mò lên tầng hai hỏi lớp 8B, phụ huynh nhao nhao chỉ phòng cho tôi. Vào ngõ một lát, đột nhiên thuởc, rút tờ Thẻ thao ra xem. Chưa ấm chỗ thì nhân vật chính xuất hiện.

Oánh giá tổng thể nhìn cũng tạm được, tóc dài quá vai, mặt tròn, mắt to và sáng, chân xỏ đôi dép đế cao... mỗi tội hơi *nùn*.

Tôi ngồi bàn dưới cùng thoải mái soi hàng, ở trên em nó nói chi không để ý, thi thoảng buông tờ báo gật gật vài phát cho ra vẻ đang quán triệt. Ngó qua một lượt trong lớp, thấy hình như tôi là đứa phụ huynh trẻ nhất thì phải.

Được dăm phút, em chủ nhiệm bước xuống giữa lớp bảo, “Ai ghi hộ tôi cái biên bản cuộc họp với!” mắt thì nhìn chằm chằm vào tôi. Máy ông ngồi cạnh đưa đẩy giấy bút cho nhau, rồi một ông đặt tờ giấy học sinh trước mặt tôi bảo, “Chú trẻ mắt sáng, chú ghi đi cho nhanh, chớ bày tui nhìn nỗ ra chữ chi nữa”. Ồ, thì ghi. Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam...

Lúc ấy chả biết ghi kiểu chi nữa, cứ em chủ nhiệm nói ý gì thì ghi tất vào. Hay cái là em í cứ nhìn tôi mà nói, hàng về rồi chẳng? Nghĩ vụ vợ, biết đâu vô tình mà thành duyên thì... kẻ cũng chả đến nỗi thua thiệt (tôi thì có cái chi để thiệt).

30 phút trôi qua, sau khi kể hết ưu điểm lẫn tội lỗi của gần 30 đứa trong lớp, đến lượt em nó bước xuống sát chỗ tôi để kết tội thằng cháu học ngu như bò. Lại cái là tôi chả giới thiệu phụ huynh thằng cháu nhưng em nó gần như biết chắc đây chính là người nhà của thằng học ngu như bò!

Ồi giờ ơi, thả`ng cháu đủ tội trạng làm thả`ng chú muố`i hế`t cả mẹt. Trố`n tiế`t, bỏ lao động chơi game, nợ quán trước công trường, không tập trung, nói chi cũng dạ nhưng chả thực hiện nổi cái chi, chữ đẹp như múa thư pháp, nói chuyện trong giờ học... Tưởng như 30 đứa thì thả`ng cháu tôi là thả`ng kế`t tinh nhiê`u tinh hoa nhấ`t. Em giáo viên cứ nhè` tôi mà nói sa sả` ù hế`t cả tai (hay là muố`n gây ấ`n tượng với tôi đây?). Lúc em í` quay lên tôi thấ`y cái mông tròn phề`t, nên quên luôn hế`t cả lỗi lầ`m của thả`ng cháu...

Xong đề`n phầ`n đọc biên bản. Thề` quái nào tôi run câ`m cập, đọc như muố`n hụt hơi (thề` mới biế`t chém gió trước đám đông khó như nào). Em chủ nhiệm cười cười bí hiểm rồ`i lại gầ`n thu biên bản. “Chữ đẹp hầ`y hihi...” Cô giáo trêu tôi. Định hỏi cô sinh năm bao nhiêu ạ? Nhưng thấ`y gương gương nên thôi.

“Thả`ng X (cháu tôi) nghịch lắ`m à` cô giáo?”

Em í` cười, nhìn hiề`n hắ`n, chả bù lúc hắ`ng máu kế`t tội thả`ng cu cháu nhà tôi.

“Thì hầ`n cũng chỉ nghịch kiểu trẻ con thôi. Chú ý tập trung hơn là đượ`c...”

Nói xong câ`m tờ biên bản ngắ`m nghĩa một lúc (chắ`c soát lỗi chính tả của ông đây). Mà công nhận em Nhâm này ấ`n nói đanh thép quá, mặt lạnh như tiề`n, nhìn lúc em nó phát biểu trước lớp chắ`c chẳng thả`ng nào đủ bản lĩnh và cảm xúc để` trêu đùa, chưa nói tán tỉnh...

Kế`t thúc buổi họp, cô giáo thả`ng Tèo (tạm gọi thề` cho dễ nhớ) đeo cái cặp to tổ` bô` đủng đĩnh xuố`ng câ`u thang. Tôi bước hò` hững theo sau. Đề`n nhà xe, với tấ`t cả sự câ`u thị vì tương lai học hành con em chúng ta, tôi tiế`n lại gầ`n.

“Cô giáo ạ! Tôi cũng đang rất đau đầu với thằng Tèo, thưa cô giờ phải làm chi với hắn ạ?”

Em nó cười (lại cười), đung đưa cái cặp bên hông.

“Cung nó có chi ghê gớm lắm mô, eng đừng lo lắng quá. Trẻ con cái y tuổi ương ương ni là rứa đó, qua được cái đô t ni là hết thôi...”

Giờ mới có cơ hội soi kỹ cô giáo hơn. Kê ra nếu da trắng tí nữa, cao thêm ba bốn phân nữa... thì cũng gọi là ưa nhìn, vì ba vòng còn lại trông cũng đầy đặn phết. (Mịa, đứng trước cô giáo mà tôi chạ bỏ được cái tính soi hàng vớ vẩn.)

“Ừm, lúc nãy nghe cô nói mà đâm lo. Thằng ni bạ ni về kiểu chi tôi cũng xạc cho một trận, học không lo học... bla bla...”

“Thôi thôi, đừng làm rứa hắn sợ. Nói nhỏ nhẹ là được rồi eng ạ. Mà eng là cậu hay chú hắn?”

Qua lại thêm vài câu, định rút điện thoại ra xin số cô giáo để... có chi còn gọi điện hỏi cô tình hình học hành của cháu, nhưng nghĩ sao lại thôi. Ờ để dịp khác vậy...

Nói thật là cũng chả cảm xúc gì lắm, chỉ hơi hơi tò mò muốn biết đằng sau về “ghê gớm” của em nó thực sự là gì?

Về nhà, hỏi thằng cu cháu số điện thoại cô giáo. Nó bảo cháu nó biết. Dặn nó mai lên lớp xin số cho chú nha, cứ bảo chú hôm qua muốn xin số cô. Đang nói thì bà chị họ xía vô, “À cái con Nhâm con ông T. chi? Con đó được đó, mi mà lấy được hắn thì đời lên hương, tính nết rất hay, chăm chỉ thôi rồi, chưa kể hắn còn là giáo viên... bla bla”.

Hề, ở quê tôi giáo viên (đặc biệt là biên chế chính thức) đã t show còn hơn Bà Tung. Là hình mẫu hàng đầu trong công cuộc chọn

vợ của giai làng lẫn giai phố huyện. Vì giáo viên, theo tính toán của các anh, là chỉ làm một buổi, nhàn rồi mà lương lậu cơ bản, về già còn có sổ hưu đỡ lo chết đói!

Tôi thì chả bấu chi cái sổ lương của vợ. Lậy vợ chỉ vì cái sổ lương nghe nhục và hèn quá. Đám cô giáo biết được cái giá của mình nên cũng tinh vi lắm, loại tôi chắc chỉ đã qua được vòng gửi xe?

Hôm sau thảng Tèo đi học về, tôi chặn ngõ hỏi ngay, “Có lậy được sổ cô không?” Nó lặc đầu, “Cô không cho”. Bao nhiêu hy vọng tiêu tan. “Tại mi xin không khéo chi? Cô nói rằng?” Tèo ậm ờ, “Cô nói cô... không dùng di động nữa...”

Hờ, cái này gọi là giấu hàng đây. Thắt vọng ghê.

Tôi về hỏi dò thảng giáo viên hàng xóm (trước dạy cùng trường với em Nhâm) thì nó reo lên, tưởng ai, con nó thì em có sổ đây. Trước yêu thảng bộ đội không biết rằng chia tay rồi, sắp cưới thì thảng nó bỏ thì phải...

Kệ nó. Quá khừ anh không quan tâm lắm, miễn đừng làm cave là được.

Tôi mãi đi chơi với Ốc nên quên bếng má t, gầ trưa rảnh việc mới lòi điện thoại ra nhắ n tin.

“Chào cô chủ nhiệm, cô còn nhớ phụ huynh em Tèo hông?”. Nhắ n vu vợ thê thôi, em nó mà có cảm tình chắc sẽ nhắ n lại, còn lờ đi thì coi như xong phim khỏi dài dòng.

Gửi tin đi xong dứt tọt điện thoại vào túi quầ n, chả hào hứng má y vì nghĩ ca này khó gặm, với lại tâm trạng đang rớ i bởi với chuyện em Huyề n.

Trưa, mở điện thoại ra có một tin đế n, của cô giáo.

“Eng tài hà`y, rắng lâ`y được số` điệן thoại em rúa?” Tôi nhắ`n lại, bảo FBI cho, có khó chịu khi anh làm phiê`n không? Cô trả lời, “Rắng lại phiê`n, phụ huynh của em toàn gọi cho em hỏi thăm con cái suố`t mà”...

Tâ`n số` nhắ`n tin hơi thấ`p, có vẻ nàng vừa nhắ`n tin vừa dọn chuồ`ng bò (nghe bảo nhà nàng nuôi ba con bò). Số`t ruộť quá, tôi gọi luôn cho đờ` phải đời tin nhắ`n... Chuông kêu một lúc rô`i tồ` tí te. Diệן hế`t cả người...

Chương 20

giờ sáng tỉnh dậy. Việc đầu tiên là duỗi thẳng cẳng ngáp liền ba cái sai quai hàm. Tiếp theo là quờ tay tìm cái điện thoại xem liệu đêm qua lúc ngủ say có cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào không?

Chả có ai gọi. Giá như có được một cái sms trách móc, giận dữ thì tốt biết bao. Nó cho ta cảm giác mình vẫn tồn tại và giành được sự để ý của đứa khác – kể cả lúc đang ngủ nhăn răng, nước dãi chảy tèm nhem bên mép...

Hôm qua bảo với Ông, anh phải lấy vợ thôi, lông bông rùa đủ rồi. Nàng trông mắt, nhưng lấy ai? Ai lấy anh?

Ừ nhể, một câu hỏi đầy tính biện chứng triết học.

“Có vụ này hay lắm, cô giáo thặng Tèo...”

“Nhìn răng? Được không?”

“Hơi lùn, mọi thứ tạm tạm.”

“Thích hẳn không? Hay lập chỗ trống đó?”

“Chưa thích, nhưng nhắm để lấy thì cũng không đến nỗi...”

Ông bảo kể coi mô, có chi em tư vớ cho. Em mà tư vớ tình cảm là chuẩn lắm, có đôi đang yêu nhau, em tư vớ phát... bỏ được nhau liền! Tài không? Tôi bảo tài. Nhưng mà ca này anh không thèm tư vớ. Anh tán ngất ngất được thì được, chả được thì thôi!

Ốc trên môi, bảo anh bắt cá nê hây. Tư tưởng nó là không ổn mô. Tôi bảo thì trước tới nay anh toàn ng-hiêm túc mà có được chi? Em biết không, hôm đi về từ nhà Huyền, dùng chân đái bậy xuống ruộng mừng bên đường, nước đổ xuống lá mừng đến đâu trôi tuột đến đó. Anh mới nghĩ công sức bậy lâu của mình cũng rửa trôi, như đái xuống lá mừng!

Nàng phì cười, nói anh thật là quá đáng, ví von linh tinh...

9 giờ sáng. Làm xong mấy việc vặt bèn nhắn cho cô giáo cái tin, “Tôi nay em ở nhà không?” (cơ bản ban đêm tôi cũng chả có việc chi làm cho hết buổi tối).

Không thấy trả lời.

Gọi xem sao. Chuông đồ 2 hồi rồi tút tút tút... máy bận.

Ờ, cái này gọi là giấy hàng đây. Cái tiết gửi tiếp cái tin, “Em là cô giáo mà xử sự kém rứa? Không thích anh làm phiền thì nhắn lại 1 câu.”

Gần trưa thấy cái tin trả lời, “Anh cũng nóng tính hê. Sáng tới dù em mắc họp hội đồng không nghe máy được. Anh muốn đến nhà chơi thì cứ đến, rắng cứ phải hỏi mần chi?”

Cô giáo có khác, đồi đáp căng đét (chắc ở lớp quen nói với học trò giọng này rồi). Nhắn lại, “Vậy tôi ni anh đến chơi nha em“. Lại không thấy hồi âm luôn! Ừm, có nghĩa là đồng ý đây mà. Cơ mà tính khí kiêu này chiều được cũng vỡ thót mất, hớ tí là bắt bẻ như trò nó không bả ng...

Tôi. Sơ mi cộc tay, quần âu, giày đen trên con Jupiter ghê thẳng tiết. Nhà nàng cách 12 cây chuối, xa góm, đường vắng và dầy

bụi, nhưng nghĩ đến cuộc hẹn thú vị (hy vọng rúa) phía trước lại hào hứng vô cùng.

Theo đúng chỉ dẫn của nàng hôm nọ thì nhà nàng đây rồi, đi qua mới giặt mình quay vòng trở lại.

Đang nhắm nhót phủ bụi và vuốt lại tóc tai cho khí thế thì chuông tin nhắn đến.

“Hôm nay nhà ngoại có việc nên em phải sang bên đó rồi.”

Chết điếng một lúc. Trời ạ, sao không gọi điện báo trước mà phải chờ người ta lặn lội hơn chục cây số lên tận đây rồi mới nhắn cái tin cộc lốc không đầu không cuối như thế? A cay vãi, giận run cả người. Quyết định dừng xe bên quán nước ngoài đó hút thuốc hồi lâu cho hạ hỏa...

“Tán con nó được đó, gia đình cơ bản lắm”.

“Chú mà lấy được con nó thì nhất rồi, vợ giáo viên ít nhất sau ni còn có cái sổ lương.”

“A! Con Nhâm con ông X. à? Chú Huy mà “đi” con nó là mê nhưng hộ nà! Tính rất tốt...”

Bla bla... Họ hàng, người quen của tôi tới tập vùn vào em Nhâm. Tôi ngoài hút thuốc chán chê, bất giác nhớ lại lời xui dại của mấy mợ mà ức lời pha. Thì cũng tại mấy pha bơm đều ấy mà tôi đang ngoài vấp vợ ở đây, sau khi đánh quãng đường hơn xích cây chuối. Góm, mỡ đầy mà húp. Ngon lành thì đã chả đến lượt thảnh tôi.

Về. Cũng không thèm liên lạc lại. Chắc phải đợi vài hôm nữa ngoài ngoài rồi mới tính được tiếp.

Hôm nay vừa lĩnh lương, 2 củ 8, khuyế n mại thêm 2 trăm tiề n xẫng nữa là tròn 3 củ. Đang định ra mấ y cái shop vớ vẩn sắ m ít đồ mặc cho nó gọi là f5 lại thì bấ t ngờ Huyề n gọi điện, giọng thề u thào như mèo hen.

“Anh à.”

“Ừm, có việc chi rửa em?” (Lạnh nhạt vãi.)

“Anh dạo ni góm hè! Em gọi điện hỏi thăm câ y nỏ được à?”

“Nói to lên tí, răng nghe khò khè rửa?”

“Em ô m nè! Mấ y bựa số t cao mê man nỏ biề t chi trời đầ t, dù mới tỉnh tỉnh hơn được tí rô i đó...” (Ho mấ y phát rắ t hoành, chắ c lại làm hàng.)

“Rửa à!...”, tự nhiên đơ ra, không biề t nói chi cho hợp hoàn cảnh, “... Rửa... rửa.... chồ ng sắ p cưới có đề n chẵn nuôi chi không?” (Trời ạ, chăm nom thì nói nhịu thành chẵn nuôi.)

“Mầ n chi có ai mà gọi là chồ ng sắ p cưới ở đây, anh hay hè! (cáu cáu). Thôi rửa anh nha, em lại sắ p lên cơn số t rô i, trán hãm hấ p khó chịu quá...” (đề tiề p thêm mấ y phát ho tương đố i chấ t lượng rô i cúp máy.)

Mệ, khó nghĩ góm. “Nó” ô m chả lẽ quay mặt làm ngo? Dù sao hế t tình thì vẫn còn tí nghĩa, tôi ghét nhấ t những đứ a hế t yêu nhau là coi nhau như đồ giẻ rách. Gặp ngoài đường mặt sưng sĩa như ong đố t.

Nhưng tô i mà mò đề n lại rách việc với mẹ nàng, dù đề n chơi với tư cách thăm người ô m. Sau một hồ i đắ n đo, cuồ i cùng quyề t định chiề u ra chợ mua cân đường, hộp sữa rô i lên thăm nàng luôn, đờ va chạm người nhà. (Mà ở mình cũng hay, cứ ô m đau

thì người đến thăm cứ táng cân đường, hộp sữa, hoặc sang hơn là cân cam, dây sữa tươi... mà chả thèm biết cái đĩa kia bị bệnh gì, có chén được đường sữa không, không như lũ Tây ôm hoa tươi đến bệnh viện chúc mừng khỏi bệnh.)

Chiều. Làm cân cam với hơn chục quả măng cầu lễ mẽ đi thăm Huyền. Mới đó mà đã gần tháng rưỡi không gặp lại. Tôi còn yêu, nhưng chắc phải đi khá nhiều. Tình yêu pha lẫn sự hờn giận, một chút oán trách và thất vọng. Thi thoảng đọc báo Công an Nhân dân vẫn thấy nhiều đôi bị gia đình ngăn cấm đã nhảy xuống ao quyên sinh, hoặc dấn đầu nhau trốn biệt xứ người để xây dựng cuộc sống mới. Nàng không nhảy xuống ao (chắc do nhà không có ao), cũng không để lại huyết thư trước khi gieo tôi xuống sông Ngân Phố từ cầu Trần (có lẽ sông Phố cạn quá, nhảy xuống không chết vì nước mà què luôn chân thì dở.)

Sau khi ngó tôi một lượt từ đầu đến chân, mẹ nàng tiếp tục nhìn mớ trái cây tôi mang đến rồi chép miệng, “Hoa quả dù toàn phun hóa chất Trung Quốc đó, cẩn thận...”. Tôi độn mặt ra. Huyền nháy mắt ý bảo, “Kệ cho mẹ nói”. Ừ thì chả kệ.

Ngồi một lát thì mẹ nàng gọi ra uống nước.

“Có người yêu chưa cháu?”

“Dạ chưa ơ ời.”

“Long đong hè! Nhìn cụng sáng sửa chơ có đến nổi mô... hay là kén đó?”

Tôi gãi tai.

“Cái duyên chưa đến thì chịu thôi ơ, chớ cháu thì có chi mà dám kén chọn!”

Nhà miêng trầ u vào bô, mẹ nàng nhấ m nhá.

“Mà dưới thị trầ n thiế u chi gái, chẳng qua là mầ n rằg đó thôi...” (Chấ c muồ n tĩa đầu tôi đĩnh phồ t vụ nào đó nên khó kiế m vợ dưới thị trầ n.)

“Dạ, o nói rầ t chuẩn men ạ.”

“Hây? Chuẩn men là chi?” “Dạ, là rầ t bá đạo ạ!”

“Mi nói chi tau nỏ hiểu chi cả, hê hê .”

Tôi lúc â y chỉ muồ n chọc chơi tí, nhưng mẹ nàng chả hiểu chi nên mấ t hế t cả hứng. Vừa lúc â y Huyề n lò dò đi ra. Mẹ nàng chỉ ngay vào cái tủ lạnh mới mua đặ bên gó nhà.

“Anh Toàn (à thắ ng cu “yên tâm đầ”) tâm lý rừa đó, biế t em hay phải cá t hoa quả, bánh trái... nên bựa trước mới mua cho cái ni (khoát tay chỉ vào cái tủ lạnh Sanyo), sướg rừa chi nựa!”

Hê, khoe hàng đầ. Tôi gậ gừ ra về ngưỡg mộ lắ m, nói cái ni có lệ phải đế n mầ y chục triệu, nhìn hiệ đại thôi rồ i... Huyề n cau mặt ra hiểu đừg chém nừa. Tôi mới thôi.

“Thôi ngồ i nhởi nha, o đi bẻ lá cho hươu đầ!”

Mẹ nàng tâ t tả đứng dậ cáo lui...

Còn lại hai đừa, Huyề n bảo để em gọt cam cho anh ă nha. Tôi bảo thôi, cam giờ toàn hóa chấ t Trung Quố c, cẩn thận... Nàng véo vào má tôi, dậ dậ, “Anh nhìn rừa mà hay trêu ngườ hê, ghê góm...” Tôi ôm lầ y nàng, mắ t không quên nhìn ra cửa đầ phòng ngườ lạ đi vào.

“Thôi anh về đầ, em giữ sức khỏe nha.”

“Nỏ... khoan đã về...”

“Anh có việc bận rồi, mà ở đây lâu người ta nhìn vào không tiện cho em...”

“Nỏ tiện chi cả, ở đây tôi về chi?”

“Không, về đây.”

Gỡ tay nàng ra, ngô ì nói chuyện thêm một lúc. Tôi bảo chuyện của em và anh cuối cùng nỏ đến đâu, tốt nhất mình đừng gặp nhau nữa, anh cũng đau lòng lắm nhưng không thể làm gì hơn...

Nàng không nói gì nhưng ánh mắt buồn ghê gớm, có điều gì như là sự tuyệt vọng đang dâng tràn... Im lặng hồi lâu, nàng hỏi “Anh về rồi đi tán tiếp cô giáo nó chi?”. Tôi cười âm ờ, thì tán chớ rằng, nó lệ định ở vậy à? Anh sẽ tán, nếu xuôi xuôi sẽ lấy, coi như hoàn thành sứ mệnh cao cả và chó chết với đời, he he...

Cười nhe nhớn vậy nhưng buồn chán ghê hồn. Chán đến nỗi người thù ra, chai lỳ đến vô cảm.

Rồi chào nàng về.

Ngang qua quán trà đá tạt vào ngô ì nghỉ lấy sức, vợ lấy điếu u cày bả ãn liền 3 phút, khói cay sẽ hết cả mặt mũi...

Chương 21

Nhiều người đọc chuyện này sẽ hỏi: Ký sự toàn chuyện yêu đương tại sao lại đặt tên là Đòi nợ?

Đôi với tôi, trong suốt cuộc đời còn lại thì những mối tình đi qua, những mối tình dang dở, vô vọng và bế tắc... sẽ luôn là những món nợ khó đòi, hay nói đúng hơn sẽ trở thành nỗi ám ảnh khôn nguôi mỗi khi nghĩ về nó.

Một trong những nỗi ám ảnh đó là ex, kẻ cho tôi tất cả cung bậc cảm xúc: ngọt ngào lãng mạn lẫn khổ đau và uất hận. Hôm đó tôi là cái bóng vật vờ sau cú sốc tương tự như khiến tôi gục ngã, bởi ex khi đó không chỉ là người tình, mà là tri kỷ, một đứa con gái lo cho người yêu hơn cho chính bản thân mình. Suốt một tuần sau đó, tôi gập ghềnh như mất phương hướng hoàn toàn.

Có những buổi chiều chui vào hiệu sách Tràng Tiển đọc ngấu nghiến hết cuốn này đến cuốn khác để đầu óc không còn khoảng trống nghĩ về nàng. Hôm loạng choạng từ hiệu sách ra, sau khi đọc Rừng Na-uy của Murakami Haruki, tôi đã suýt đâm phải đầu xe bus vì không thoát khỏi sự ám ảnh từ câu chuyện trong sách. Thằng phụ xe bus đu người ra chửi “Mày chán số ng à?”. Tôi trợn mắt lên, lảm bảm, “Thế chúng mày nghĩ tao thêm số ng lă m hử?”. Tất nhiên là nó không nghe rõ...

... Trở lại với hiện tại.

Bây giờ nhiều lúc tôi thấy mình là một thằng bất cần, đó là tâm lý của một kẻ từng cầm vàng còn để vàng rơi, một kẻ đáng ra có

tất cả trong tay nhưng cuối cùng chẳng còn chi cả.

Cuộc sống đời thường đi qua nhạt nhẽo không dấu vết. Ngày hôm qua là bản sao của ngày hôm nay, ngày hôm nay là chiếc bóng của ngày mai, tất cả đều nhò nhò như cốc nhân trần đá pha loãng.

Để quên chúng, buổi tối tôi hay cầm đầu vào sách thay vì lướt, lê la quán nước. Tôi đọc lại Ông già và biển cả của Ernest Hemingway, *Sự im lặng của bầy cừu* của Thomas Harris, *Cuốn theo chiều gió* của Margaret Mitchell... Sách nuôi dưỡng tâm hồn, nhưng trở trêu thay, nó cũng khiến tôi xa cách hơn với cuộc sống thường nhật, bởi những điều hay ho trong sách đôi khi nghịch hẳn với sự phàm tục và trần trụi ngoài đời.

Những ngày không có Huyền, tôi cũng đã thử ngồi thiền hàng đêm ở những quán nước rẻ tiền, chủ yếu xem và nghe bọn trẻ bây giờ chúng tìm niềm vui vào những trò gì? Chúng nói chuyện, bình luận và quan tâm tới điều gì trong cuộc sống?

Kết quả thật buồn. Toàn những cô nàng quàn cốc ngô i cắn hạt dưa với các anh đầu cua trẩu hếch hai bên mang tai, những chuyện nhảm nhí và vô bổ không đầu không cuối được thi nhau kể hết buổi tối. Thi thoảng cười ré lên hặc chửi tục không lý do. Chán đến nỗi làm tôi sinh tà dâm, “Éo mẹ, chỉ được cái đùi trẩu, giả sử yêu bọn này cũng có chi để nói với chúng hằng ngày?”. Tất nhiên là chúng cũng chả thích gì tôi, một đũa lạnh lẽo vô cảm và phớt đời không lý do!

Nhiều hôm rảnh rỗi nhả qua nhả lại với cô giáo Nhâm thì chỉ tỏ rước bực vào người. Cô nàng ưỡn ẹo, bặt bẻ hoặc hứng lên giận dỗi vô cớ rồi im lặng... như một đũa con gái tuổi *tin* tập đông giai.

Tôi thì chả rung động gì lắm nên thích thì liên lạc, chán thì rủ Ốc đi ăn chè, uống sinh tố và cãi nhau chí chóc cho vui.

Có hôm gửi mấy cái tin chả thấy trả lời, tôi bảo em hơi bị được đó. Nàng làm cho một trang toàn chữ kín đen màn hình “Răng anh khi mô cũng nghĩ không tốt về em rứa? Máy em hết pin, em đang cắm sạc thì làm răng biết được anh nhắn để mà trả lời? Hoặ em bận việc, đang dở tay, chẳng lẽ em phải trực bên điện thoại để chờ anh nhắn tin đến, sau đó trả lời lại thì mới vừa lòng anh sao? Anh nghĩ cho mình mà không biết nghĩ cho người khác thì làm sao có tiếng nói chung được? bla bla...” Ong hết cả đầu chả thềm trả lời nữa.

Đến khi chán quá, im lặng vài hôm thì nàng lại chủ động thăm hỏi, rủ đến nhà chơi, lời lẽ trách móc vô tình.

Nói chung chẳng biết kiêu chi mà lằn với thói đỏng đảnh, âm ương của nàng...

Nhưng rồi một cuộc hẹn cuối cùng cũng được thiết lập, lằn này tôi nhảm nhảm bảo đừng lỡ hẹn nữa nha em, nàng thanh minh một lúc rồi cũng đồng ý. Haizzz...

Chiều tôi đi câu về, gặp Ốc lảng vảng đầu ngõ với quả quàn vài bó sát đơ nhìn gọi cảm như... không mặc gì. Nàng trố mắt, ơ đại ca, dạo ni chán đời hay răng mà đi câu? Mà được con cá mô không đó?

Tôi uể oải bào đời có cái để ch chi mà chán, câu cá là thú tiêu dao của bậc trượng phu, không biết à? Nàng nhe răng trêu ngươi “Trượng cái con khi, kiêu ni là bị em Huyên đá đít rồi đây. Đau hê!!!”

Bố tổ ranh con, khi éo nào cũng như lượn tàu ngầm trong bụng tôi ra. Khi đó có mấy đứa đi cùng nên không muốn đôi co, tôi bảo

thôi về đây, tôi rảnh sang nướng mực làm máy lon chơi, lâu rồi không gặp nhớ cái mông thím ghê. Ốc lườm lườm, bày tỏ thái độ quan ngại sâu sắc, ờ tôi có chi chị đến!

Ốc luôn như con ma xó, thoắt ẩn thoắt hiện, gần đây mà cũng thật xa xôi. Nàng là con mèo hoang vô chủ, tưởng dễ bắt, dễ thuần nhưng rốt cuộc chẳng thuộc về ai được lâu, kể cả tôi. Nàng có những câu nói trăn trụi nhưng chạm vào tận tim đen của vô số chú ngựa non háu đá. Ví dụ, “Các chú khỏi phải tán chị mất công, chị thích thì để chị tự tán. Các chú tuổi gì”, hay “Yêu nhau chẳng qua là để thỏa mãn sinh lý, đừng văn vớ chị rằng tình yêu đẹp lắm, chị cười“... Tôi nghe xong cười khanh khách, bảo thật là vãi chị! Ốc nghiêm mặt, “Chờ răng?”

Đận này vui chả ra vui, buồn chả ra buồn, tâm thần dờ dờ (nếu là phụ nữ thì khoa học sẽ giải thích thâu đáo rằng do đến tuổi tiền mãn kinh nên nó thế, nhưng tôi là đực rựa thì chắc là do tiền mãn tinh cũng nên, chưa biết chừng). Vô số thảnh khi thất tình sẽ trở nên buồn khổ, tuyệt vọng. Chúng trở nên mê mỵ, thích đi dưới mưa, cắn hạt bí và ngồi trong toa lét hát những bản tình ca bất hủ của “diva” Vũ Hà.

Tôi thì ngược lại theo một chiều hướng tích cực và lành mạnh hơn, đó là chửi tục. Mỗi khi buột miệng chửi đồng xong thấy tôi mạnh mẽ thêm được tí, bất cần hơn một tí, tự tin hơn một tí. Mẹ, đời nó mất dạy với tôi chả lẽ tôi cứ phải lễ phép mãi với nó???

Buổi tối. Ốc bận quàn đùi đến chơi (sơ sài cứ như lừa mẹ đi đồ rác không bằng).

Sau khi làm hết mỗi đĩa ba lon bia và vài con mực khô, nàng thấy mặt tôi đỏ bừng bừng bèn hỏi say rồi à huynh? Không, say chi. He he, không say mà mặt đãn thúi rứa. Nói huynh đừng giận, độ ni

nhìn huynh oải lắ m, nở ra dáng phong trầ n như xưa nừa. Tôi bẽn lễn xoa xoa bụng, bảo đạo ni anh đau đại tràng mà, ăn kém lắ m nên xanh xao.... bla bla. Nàng cười hề hề, thôi, đau tình thì cứ nói đau tình. Có chi mà rầ y rà. Nhưng vụ nó rắng rồ i? À, để anh kể đầ u đười cho...

“Tóm lại là hắ n vẫn muồ n vòn huynh như mèo vòn chuột chi?”

Nghe xong nàng hỏi.

“Thì hắ n không hứa hẹn chi cả, nhưng ý hắ n thì anh biế t, tóm lại là câ n thời gian để giải quyế t mọi chuyện...”

“Huynh có lệ bị điên! Em nói thật nha, hắ n mà yêu anh thật sự thì nó ai ngăn cản được. Lý do bị gia đình ép uông chẳng qua là trò lừa tặc. Như em đây, em mà yêu ai thì chỉ có trời ngăn nôi, thề ký má y rồ i mà còn có chuyện đó, hoang đường.”

Tôi đơ mặt ra, bảo thì anh biế t chi được, hắ n nói rứa thì tạm nghe rứa. Nhưng anh vẫn không tin Huyề n là đứa thủ đoạn như em khẳng định...

“Thôi không nói với anh nừa, hô i sau sẽ biế t. Nhớ lời em đó!”

Cãi nhau vì gái má t hế t cả duyên, cả hai quyế t định nắ m ôm nhau kể chuyện cổ tích Tắ m Cám. Mùi bia, mùi mực khô quỵện với hơi thở của nàng... khiế n tôi váng vắ t say.

Ố c cũng bắ t đầ u ợ má y cái liề n, chắ c nàng bức xúc là chính chứ say gì. Trong cơn chề nh choáng nàng rử rử bên tai tôi, nói nhiề u khi thương anh lắ m, thắ y anh phóng xe như thắ ng điên ngoài đường mà không dám gọi. Tôi hỏi rắng không gọi? Nàng thủ thi, “Gọi lờ anh giạt mình xề một phát thì toi đời à? Ố em hỏi nha...”

trong mắt anh, em có phải là đứa chơi bời không?”. Tự nhiên lại chuyển kênh, đề n là duyên ...

Ố c thở khò khè, mồ` hôi túa ra một mùi nõ ng nản không tả được. Răng, em có quá hư hỏng không? Ranh con bắ t tôi đánh giá nhân cách lúc này e không ổn lắ m, vì tôi cũng hơi hơi bung biêng.

Tôi nhìn vào mắ t Ố c, bảo đừng bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì về` tôi bởi chính anh nhiê`u khi cũng nõ biế t nên xế p hạnh kiểm của mình vào loại nào, trung bình, yế u hay kém tắ m.

“Nhưng anh có tôn trọng em không?”

“Ừm, chưa bao giờ trong đầ u anh tô`n tại câu hỏi này, anh chỉ biế t những lúc buõ n chán nhắ t, những lúc câ`n một sự an ủi hay nói cho ra vẻ văn học là câ`n “một điểm tựa tinh thầ`n“... thì người đầ u tiên anh nhớ tới là em. Mặc dù đôi khi nhìn em như một con điên, anh nói thật.”

“Híc, đàn ông thì câ`n chi chỗ dựa tinh thầ`n? Em tưởng anh bắ t câ`n lắ m, nông nghênh lắ m chơ?”

Tôi thở dài, nói em chả hiểu cái chi cả. Những thắ`ng ngang tàng nhắ t, mạnh mẽ nhắ t đôi khi chính là những thắ`ng dễ bị tổn thương nhắ t. Em biế t vì rằng anh thích em không, vì ở bên em anh không câ`n đeo mặt nạ, không phải uớ n lưới nặn óc tìm những câu tử tế` và đạo đức giả nhắ t, rúra thôi!

“Rúra cái con cô giáo răng rô`i, khả quan chi không đó?”

“Cứ ủ đó đã, khi mô vật lắ y vợ quá thì tán tiế p. Anh có tí cảm xúc chi mô...”

“Em nghĩ có lẽ anh quá đề` cao cảm xúc? Lắ y vợ chơ có phải tìm người yêu mô?”

“Ừm, đôi khi anh muốn trở thành một đứa đầ u chày đít thót cho dễ số ng, nhưng anh lập dị quá, nhiề u đam mê, đầ y mơ mộng nhưng nó đi đầ n mô. Đầ n lúc tìm một người chia sẻ thì chỉ gặp những đứa quan tâm đầ n thu nhập, tiề n lương, nghề nghiệp và nhà cửa...”

Phê phê nói cho sướng mồm chứ chắ c gì nàng đã ngộ hế t những lời tôi chém. Nhưng thú thật là nhiề u khi xem một bức tranh ảnh tượng, đọc được đoạn văn hay hoặc nghe một bản nhạc phiêu phiêu... mà chẳng có ai để chia sẻ, bình luận cũng chán lắ m cơ. Nề n tảng của sự bê n vững và thăng hoa trong tình yêu chính là yế u tố hòa đầ ng cảm xúc rô i mới đầ n các thứ khác. Mà cảm xúc sinh ra từ đâu? Nói đơn giản và dễ hiểu, nó là sự hợp “gu” trong mọi mặt, nhắ t là sự đầ ng điệu trong đời số ng tinh thầ n...

Ố c nghe tôi lảm nhảm một hồ i, quay sang cười đầ u. “Ồ mô chớ ở đây thì bói mô ra cho anh đứa con gái như rứa. Nề u có đứa như rứa thì hoặc là cá sắ u sông chuồ ng, hoặc là hắ n nõ yêu anh, hihi...”

Ờ, anh nõ có cái quái chi hắ p dẫn cả, nhắ t là khi mới tiế p xúc thì anh càng tệ, vì nhạt và không biế t cách thể hiện tôi (mặc dù có cái chi để thể hiện?). Ố c bảo à mà có em Huyề n mê anh chi nựa? Nõ biế t hắ n mê ở cái điể m chi hề?

Tôi bảo vì anh khoai to. Nàng cười ré lên, hi, đã mầ n ăn chi được chưa mà to mồm rứa. Tôi nói chưa mầ n chi, nhưng hôm đầ u tiên gặp nhau, anh lợi sông ướ t quầ n đầ n nên lộ hế t hàng họ, mê là đúng. Ố c bữ môi bảo xin ngài, nhìn kính góm í được, yế u xù mà bày đặt, hehe... Rồ i hai đứa quay sang ôm nhau, tay chân bắ t đầ u thay mồm miệng...

Chương 22

hàng 10 giờ sáng.

Lo mọ một mình thu dọn lại đồ đạc vật liệu trong kho, vừa mệt vừa bụi nhưng vẫn làm cho xong để đi câu cá với mấy lão già hàng xóm. Cá câu về không ăn, bán thì chẳng bõ, có bữa để quên luôn ngoài sân thối hoác, thế mà vẫn thích đi câu, chắc số trời đây.

Đang nghĩ uống nước thì điện thoại thằng em gọi tới, giọng hỗn hển như bắt được trộm đến nơi.

“Đại ca đang ở mô đó? Có vụ ni hay lắm...”

“Ở cơ quan chó ở mô” (Cơ quan khi gì cái kho vật liệu nhếch nhác này, nhưng tôi chuyên nói thế cho sang cái thằng người.)

“Đại ca ra trung tâm thương mại đi, em... vừa thầy Huyên nhà đại ca lượn lờ ngoài đó với một hot-boy... Đại ca đến nhanh còn kịp...”

Nghĩ bụng, ở cái xóm này thì làm gì có thằng nào tên là hotboy, hay hotboy là tên gọi khác của mấy đứa lông bông đập đá? Nhưng nghe tin tự nhiên thầy rã rời hẳn, có cái gì đó như nổi uất nghẹn chặn ngang cổ. Tắt máy. Định để nguyên bộ đồ bảo hộ lao động phi ra ngay nhưng chợt nhìn lại tôi: quần áo bụi bặm, đôi giày vải rách một bên mồm, mũi lưỡi trai nhem nhuốc dàu mỡ. Thở dài chua chát, cái bộ dạng như thằng làm thuê (mà làm thuê thật, tôi ngó xuống cái bóng của mình in nên xi măng và thầy nó cũng tả tơi thê thảm như thằng chủ của nó vậy), giờ ra đó chỉ thêm muôi mặt?

Quay ra phòng bảo vệ thay đồ, tiện thể mượn đôi tông Lầu của lão kỹ thuật vì sáng nay vội quá xỏ nhầm đôi dép đi trong nhà, rồi chạy vào khu vệ sinh rửa mặt mũi chân tay.

Trong ánh sáng lờ mờ, tôi thờ thẩn nhìn lại mặt tôi trong gương. Đạo này đen và gầy đi nhiều quá, thân sắc rớt giá thể thảm. Còn đâu hình ảnh một thằng giai từng làm mưa làm gió suốt một thời sinh viên ký túc; một thằng từng khiến không ít em gái phát điên vì cái tính bất cần và lãng tử chẳng giống ai của nó. Tôi đây sao? Tại sao lại ra nông nỗi này?

Thở dài phát cuối rồi lặng lẽ đi ra bãi để xe. Lão bảo vệ hỏi đi mô rửa chú? Lắc lắc đầu kệ lão...

Ra đến trung tâm thương mại mới sức nhớ nó rộng quá, tìm nơi đâu bây giờ? Bèn gọi lại hỏi thằng em, thằng này có vài lần đi cùng tôi lên chơi nhà Huyền, lúc về toàn len lén nuốt nước bọt vặt khen “ngọt hè”, tôi hỏi cái chi ngọt, nó chỉ cười tùm tùm... Thằng em xi nhan vào chỗ hàng quần áo, nhưng hàng quần áo cũng rộng thênh thang.

Đi được mấy bước tự nhiên đặt câu hỏi, “À tôi đi tìm chúng nó để làm gì? Để bắt quả tang, hay là để thu thập thêm chứng cứ bổ sung vào bộ sưu tập có tên Hận tình?”. Nhưng khi ấy như ma làm, cứ phải tìm bằng được “chúng nó” rồi ra sao thì ra.

Lướt qua mấy gian hàng, toàn gặp người quen. Mò mẫm thì huyền thuyên chuyện trò nhưng mắt thì đảo như rang lạc sang các hàng kệ đó để canh chừng. Mất hơn 10 phút vẫn chẳng thấy đâu, bắt đầu thấy nản.

Đạo tiếp một vòng, lúc rẽ sang gian bán mỹ phẩm chợt liếc thấy cái dáng quen quen đang cúi chọn hàng. Tiến lại gần hơn, bắt chợt cái dáng ấy quay mặt ra ngoài và nói gì đó với một

thả`ng đứng cạnh. Tim đập rộn rã, mặt nóng bừng lên. Chính là chúng đây rồi!

Tôi bước tới, khi còn cách Huyê`n khoảng 3 mét thì dừng lại. Nàng mặc áo sơ mi trắng ngắ`n tay, quầ`n vải, tóc búi cao, bên cạnh là thả`ng cu “yên tâm đê” với quả đầ`u trắng hê`u hai bên mang tai (à đầ`u này gọi là đầ`u Neymar đây, thả`ng này tôi thích vì đá rắ`t kỹ thuật, nhưng nhìn những đầ`u khác để kiể`u tóc giồ`ng nó trông chỉ muồ`n đắ`m phát chề`t luôn vì ngứa mắ`t).

“Yên tâm đê” ôm một mớ đồ`nh kính để trong túi bóng, chắ`c mua đồ`tặng Huyê`n đây. “Nàng của tôi” loay hoay chọn chọn, thử thử má`y hộp kem hộp phắ`n chi đó, thi thoảng dí lên mũi hít hít rồi nhăn mặt trầm địn`h. Tôi bước đầ`n gian hàng đó, nhặt hộp kem cao râu lên hỏi trồ`ng không nhưng trườ`ng đố`i hoành: “Cái ni bao tiề`n đây???”

Con bán hàng xí xón nói dạ trăm hai eng ạ. Huyê`n quay sang, mắ`t tròn xoe ngạc nhiên và bô`i rồ`i, miệng lí nhí.

“Ôi... anh...!!!”

“Yên tâm đê” nhìn tôi chắ`m chắ`m và khề` gậ` đầ`u (nhìn e lệ phề`t).

“Hai người mua chi đó?”

Nặ`n một giọng điệu ráo hoành nhắ`t có thể, tôi hỏi.

“Dạ... anh Toàn nhờ đi chọn giúp má`y thứ linh tinh thôi. Bạ`n ni anh nghĩ sớm rú`a ạ?”

“Yên tâm” quay sang hỏi.

“Eng mầ`n chi ở mô`hè? Nhà gầ`n đây không?”

“Ừm, làm vớ vẩn thôi. Nhà anh gâ`n đây!”

Vừa nói linh tinh vừa để ý thái độ của Huyê`n. Nàng tỏ ra bô`i rồ`i thật sự, cứ câ`m hộp phấ`n trên tay mân mê, mắ`t chớp chớp. Cu “yên tâm” đứng áp sát nàng như muố`n tái khẩng định chủ quyê`n biển đảo không thể chớ`i cãi. Rồ`i nhớ ra điê`u gì đó, nó quay sang thì thầ`m cái củ cái chi đó với Huyê`n (đông người nên chả nghe lỏm được chúng nói gì). Nàng vừa gật đầ`u vừa liế`c nhanh sang tôi, thái độ rấ`t khó xác định...

Trong lúc “chúng nó” đang mải hội ý, tôi thừa cơ quét cái camera 41 chấ`m siêu nét, zoom kỹ hơn thi thể của bạn “yên tâm đê”. Kê ra bạn â`y sẽ rấ`t đẹp zai nê`u quả mũi không tẹt và quả trán bớt dô đi một chút, nhưng không sao, cái đẹp của đàn ông nằ`m ở cách ứng xử, sự từng trải, trí tuệ và bản lĩnh trậ`n mạc... hơn là đường nét trên khuôn mặt.

“Hai bạn ở lại sau nha, anh có việc phải đi đây!”

Bắ`ng một vẻ bình thản nhấ`t, tôi khẽ gật đầ`u chào lầ`y lệ rồ`i bước đi ngay. Cu “yên tâm” trồ`i mắ`t định nói gì đó nhưng không kịp. Có lẽ sự xuấ`t hiện và biế`n mắ`t đường đột của tôi khiế`n Huyê`n và “yên tâm” bô`i rồ`i. Ồ, như thế` càng hay. Anh chỉ muố`n em hiểu rằ`ng đừng bao giờ em nghĩ qua được mắ`t anh. Thê` thôi!

Chạy xe gâ`n về` đê`n nhà, bắ`t chọt điện thoại rung. Một dãy số` lạ hoắ`c hiện trên màn hình.

“A lô.”

“A lô bác à. Bác đang ở mô` đó? Khiế`p bác bỏ đi nhanh rứa, bọn em gọi lại nỏ kịp...”

Té ra là cu “yên tâm”, lại chuyện chi nữa đây?

“Ừm anh về có tí việc, chi đó chú?”

“Dạ thì... thì... Bạ ni thật ra là sinh nhật em, lúc nó gặp định mời anh ra quán làm ly cho vui nhưng nó kịp. Dừ bác quay lại quán thịt dê xxx uống với bọn em tí mô, anh em cả nó có ai mô.”

Đừ, nghe từ “bọn em” mà thây sôi máu với nó quá, cứ như tôi là thằ ng chằ u rìa.

“Thôi uống đi, anh chả ra được đâu.”

“Răng lại rửa bác hê, anh em cả ngại chi... Ra bác nha, em năn nỉ bác đó... Bạ ni chi cụng là sinh nhật em bác ạ... đi mô!”

Thây giọng nó rên rĩ quá, với lại mơ hô` linh cảm có biế n (chả biế t chuyện gì nữa) nên cuố i cùng cũng gậ đằ u nhận lời, mặc dù dê là món ngừi mùi thoi đã rùng cả mình rô`i. Kịch bản thế` nào đây? Một cuộc nhậ thuậ n túy 1... 2... 3 đô kiểu của các giai làng hay mượn gió bẻ măng, mượn riệu làm càn với anh mày?

Ồ` cái quán dê thui này cũng là chỗ quen biế t cả. Bước vào trong đã thây Huyề n và “yên tâm” ngò`i ngay ngắ n đờ i sẵn (không có thêm ai thật), trước mặt là đĩa hoa quả gọt dỏ. “Yên tâm” kéo ghế` rô`i rít, “Ngò`i đây anh, ngò`i đây”. Huyề n khép nép dựa vào tường, trông thằ n sắ c không được tươi tắ n lắ m...

Quán lúc á y gằ n trưa nên cũng đông, ô`n ào và sực nức mùi dê nướng, mùi bia... làm tôi ghê ghê. Thằ ng này khéo chọn thật, sinh nhật trong một không gian vô cùng lãng mạn và thuậ n khiế t, gu thẩm mỹ quả là tinh tế`.

“Ri anh ạ, thật ra tô`i ni mới tổ chức sinh nhật, nhưng bạ ni gặp anh đây ta làm vài ly cho vui.”

Yên tâm mở bài, phong cách giông hệt lão trưởng họ tuyên bố lý do trước bữa riệu nhạt hôm tôi tề lễ ở nhà thờ họ. Phải nói là động tác xoa tay vào nhau đầy tính đưa đẩy nhưng không kém phần trịnh trọng. Tôi ừ, rồi quay sang nhìn Huyề n, khen áo mới đẹp hè. “Yên tâm“ có vẻ không ưng lắm. Kệ chú, anh éo quen vờ vịt giả lá nói cười lầy lẹ, cốt làm hài lòng thằ ng khác.

Mâm bê lên, có một đĩa tái dê, đĩa bánh mướt, bát xáo, đĩa dê nướng và vài thứ khác lặt vặt. “Yên tâm“ rót rượu rồi cụng ly cái cạch, đoạn hắ t chén rượu hột mít vào họng xong quay sang khà một tiế ng, “Bác không biế t chú chớ chú biế t bác khá rõ tề “. Tôi ừ, rồi về cọng rau sớ ng bỏ lên mòm nhai như bò nhai rơm, “Biế t răng?“. “Yên tâm“ cười hê hê , nói em lạ chi bác, bác con ông abc, bà xyz, trước bác học Hà Nội chi?

Chuyện trò mặn góm, thôi chú vào thân bài luôn dê, đá bóng ma với anh mãi sớ t ruột.

“Ri anh ạ... chắ c anh thì cụng nõ lạ chi chuyện của em với Huyề n“, vừa nói vừa vỗ nhẹ lên vai nàng, tay toàn mỡ dê.

“Anh có biế t chi mô, chuyện chú với Huyề n là chuyện chi?“

Nói xong quay mặt sang nhìn nàng để soi thái độ. Huyề n cười gượng gạo rắ t thiế u tự nhiên.

“Huyề n tề , nói cho anh Huy hiều đi tề !“

Chàng thả giọng như vừa nài nỉ vừa thúc ép Huyề n, buộc phải công khai quan hệ (?) Cái bài này anh lạ gì nữa (lúc trên đường tới đây cũng đã lờ mờ đoán ra).

Huyề n trờ ra, mắ t lúng liề ng hế t nhìn yên tâm rồi quay sang nhìn tôi ngượng nghịu.

“Nói chi dư hê? Em nỏ biế t nói chi mô...”

“Thì nói cái chi tôi muố n người ta hiểu là đượ, nói đi...!”

“Nỏ mô, em nỏ biế t mô... nói chi mới đượ chơ?”

Ngó thái độ của nàng, tôi phì cả cười. “Yên tâm” lừ lừ bẻ bánh trắng nhai răng rắ c, hàm bạnh cả ra trông rắ t quyế t liệt. Có lẽ chàng đang muố n bày tỏ mộ i quan ngại sâu sắ c trước những diễn biế n bất ngờ đang xảy ra.

Đượ thể, tôi bơm thêm tí dầ u cho nóng.

“Thôi, anh Toàn đã nói rứa thì... em phát biểu đi. Mạnh dạn phát biểu đi Huyề n!”

Hồ hớ , chề t cười, chính tôi cũng chả biế t “phát biểu” chuyện chi nữa là. Trông cái mặt chàng đầ n thớ i đề n tội, tôi bõ i thêm, “Bình tĩnh đi chú Toàn, lúc ni chú phải bình tĩnh nha, bình tĩnh đi!”

Nguyên tắ c là hai thắ ng nào đó đang hạm hực với nhau, tôi cứ xui chúng nó bình tĩnh nha mà, đừng manh động, thì kiểu chi bọn nó cũng lao vào nhau thật, đều thể ...

Không khí đã ngột ngạt sẵn, lúc này càng trở nên căng thẳng hơn. Huyề n nhăn mặt lầ m bầ m, “Thôi, để ăn cho ngon, thiế u chi lúc để nói... Ồ mà anh Huy uố ng hế t chén đi chơ?”

Tôi cười (rắ t nhạt) rô i quay sang cụng ly với “yên tâm“, ừ ừ uố ng đi, mầ n đi chú.

Hai thắ ng lai rai hế t hơn nửa be, rượu nế p ngâm pín dề uố ng phê nhưng hơi hăng. Chuyện trò đấi bô i kể cũng khó mặ n mà, đượ một lúc chợt “yên tâm” quay sang nắ m lắ y tay trái Huyề n (chắ c hơi tây tây rô i đầ y) rô i hỏi “Có chậ t quá không?”. Giờ mới để ý, hóa

ra nàng có nhẫn mới, nhẫn vàng tây gắ n ba viên đá lắ p lánh, chắ c mới mua cùng “yên tâm“ vì thắ y thắ ng này cũng đeo một cái y chang. Huyề n để yên chừng ba giây, rô i rụt tay trở lại không nói gì, mặt bừng lên.

Tôi tựa lưng vào tường thở ra bắ ng mô m hai cái liề n. Một cảm giác rắ t khó diễn tả đang len lỏi khắ p các tê bào thắ n kinh trung ương. Nghĩ thôi xong rô i, chúng nó đã kịp đeo nhẫn đôi với nhau rô i thì còn vẹo gì nữa. Hóa ra từ sáng đế n giờ tôi là thắ ng hề mà chả biế t (tung tung mà cười đều nữa đi, đời nó dạy cho sáng mắ t ra chưa?).

“Mầ n be nữa bác hề? Mắ y khi gặp chắ c.“

“Yên tâm“ nhìn chai rượu sắ p cạn đế n đáy, xong quay sang bảo tôi.

“Anh đủ rô i, đủ rô i...“

Tôi xua tay một cách bắ t lự c. Thái dương bắ t đầ u giật giật, mắ t nhìn cái gì cũng mờ mờ, ảo ảo. Ở một phát rõ to, lúc nắ y làm mắ y miề ng tái đê giờ mùi mè lợm hế t cả cổ. Rồ i tranh thủ hai đứ a chúng nó đang xì xầ m cái gì với nhau (quán ô n quá không nghe rõ), đứng dậy bước vào nhà vệ sinh giải quyế t nỗi buồ n. Ngang qua dãy bàn khác, gặp thắ ng cu chơi cùng hội với Ố c đang chuẩn bị 1... 2... 3 dô, nó quay ra hỏi “Em mô mà ngọt nước rứa sế p?“, tôi cười gượng lờ đi.

Vào khu vệ sinh mở vòi hồ t nước hắ t năm sáu vô c lên mặt cho tỉnh táo mà đầ u óc vẫn ngơ ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cay đắ ng và bẽ bàng nhìn lại tôi trong tắ m gương mờ mờ hơi nước. Khuôn mặt của thắ ng trong gương bơ phờ mệt mỏi và đầ y chán chường đang lừ lừ nhìn lại tôi. Thôi hế t rô i, chắ m hế t rô i...

Trở lại bàn thì “yên tâm“ đã kịp tính tiề`n. Tiệ`n mô`m tôi hỏi vu vơ (kiểu mượn rượu nói càn), “À mà hai bạn khi mô`m thì tổ chức đó? Lâu nữa không?“. Huyề`n ngượng ngùng cúi đầ`u im lặng. “Yên tâm“ xoa 2 bàn tay vào nhau rồ`i rít, “Chưa anh ạ, còn phải coi ngày đạ chơ. Có lệ cuô`i năm ni cụng nên!“

Tôi ở ở (và đương nhiên) không quên nở nụ cười tươi như hoa ngũ sắc bắ`t tay chúc mừng, “yên tâm“ nắ`m chặt tay tôi không muố`n buông, thật là thắ`m tình hữu nghị. Tranh thủ lúc thắ`ng này đang mải xúc động, tôi gọi thêm bao 3 số`, nhưng quán không có, bèn lắ`y tạm gói Ngựa hút chơi vậy. Trong khói thuố`c mờ mịt, tôi giấ`u rắ`t kín cảm giác chua chát bắ`ng về mặt điề`m nhiên, vô cảm. Nhớ lão Đoàn từng bảo “mặt mi nhìn ngu ngu“, có lẽ nhìn ngu ngơ thật nên kể cả lúc nói rắ`t thật lòng là tao đang buồ`n đây thì chúng nó chỉ nghĩ tôi đang tung tung pha trò.

Lúc đó nói gì cũng trở nên vô duyên và gượng gạo, nên tôi đứng lên xin phép ra về`. “Yên tâm“ rú` đi làm tí cà phê, cà pháo đạ chơ? Về` chi vội rứa? Tôi bảo anh say đế`n nơi rồ`i, đau đầ`u quá. Rồ`i lén nhìn Huyề`n coi như lắ`n cuô`i nhưng nàng làm lơ quay mặt đi chỗ khác, buồ`n thật...

Về` nhà nắ`m vật ra giường, miên man xâu chuỗi lại các chi tiế`t mới thắ`y tôi ngu và cả tin. Nế`u ngay từ những ngày đầ`u tinh táo hơn thì đã không dắ`n quá sâu vào mó`i quan hệ vô vọng này, vì thực ra ngay khi bị mẹ nàng cá`m cửa thì mó`i tình này đã chính thức chế`t lâm sàng rồ`i, ngày hôm nay mới rút oxy cho chế`t hẳn, nhục chưa?...

Tôi kể hế`t với Ô`c chuyện này. Ranh con chăm chú nghe, xong trầ`m ngâm một lúc rồ`i bảo.

“Em cụng nỏ hiểu cái con ni nghĩ rằng nựa. Đã xác định với thắ`ng nó rô`i thì thôi, ghét nhắ`t cái thói đứng núi ni trông núi tê. Dù anh tiể`c chi hắ`n nựa.”

“Tiể`c chi mô, ức chế` tí thôi! Nó làm tôi hồ` quá.”

“Quá hồ` chớ còn chi nựa. Mà bựa đó uố`ng chắ`c nhiề`u lắ`m hề? Điên rứa tê mà?”

“Hai thắ`ng gắ`n hề`t chai. Riệu pín dê, gặp cả thắ`ng chi đó bạn em mà hắ`n không mách lại à?”

“Có, hắ`n nói thắ`y anh ngô`i với con em mô lạ lắ`m, em biể`t ngay là em Huyề`n của anh rô`i. Uố`ng riệu pín dê xong thắ`t thểu đi về` tội hề, hihi... Nhục!”

Tôi phì cười, gật đầ`u bảo ù` nhục vãi. Từ giờ ông để`ch yêu nữa, có con mô cỏi truồ`ng nắ`m trước mặt cũng lạnh lùng hắ`t cắ`ng bước qua, để`ch thềm nựa. Thật, thề` luôn!

Ồ`c bữu môi, thôi lạy hồ`n, hồ`n đừng bô`c phét nựa. Ờ mà chực ngày nựa Noel rô`i tê`, có chương trình chi chưa huynh? Tôi bảo có rô`i, trùm chặn ngủ.

Chương 23

hú Đoàn châm thêm rượu vào cái chén hạt mít bé tẹo, nháy mắt nháy mắt bảo đừng vội, có chi tau tác động thêm cho, thôi uống tiếp đi. Tôi ngứa cổ làm cái ực (như muốn nuốt hết sự chua chát vào lòng). “Nỏ ăn thua, có lẽ em nó không ưng cháu rồi. Nhìn là biết ngay chú ơi, cháu tinh lắm.”

Xoay xoay cái chén trên tay, chú Đoàn trầm ngâm, thật ra chú cũng thích thả lỏng như mi, nhưng hấn không ưng thì kể cũng khó. À hay là để tau giới thiệu cho đám ni. Tôi hỏi đám mô chú, nhìn ra rằng? Lao xạo với củ lạc sống trong mô, mắt lão sáng lên, “Con ni trước làm công nhân giày da trong Nam, giờ đang về chợ búa với mẹ”. Tôi thờ ơ, “Xinh không chú?”. Chú Đoàn bảo, “Nhìn cũng được. Nói chung to khỏe”. Suýt nữa thì phun cả hóp riệu nhưng hiều vào mặt chú...

Tôi cười như mê u, nghĩ thầm, mẹ kiếp p, đời tôi càng ngày càng phú quý giật lùi, càng ngày càng trở nên “mất giá” là sao??? Ex mà biết tôi giờ này tôi vẫn đang lông bông đi tìm “một nửa” theo kiểu gà què ăn quẩn cối xay như này thì nhục không để đâu cho hết. Nhục hơn nữa là vì ex mà suốt bao năm qua (mặc dù cố gạt nàng ra khỏi tâm trí) dường như không phải tôi đi tìm tình yêu, mà là đi tìm chính cái bóng của nàng (một cách vô thức). Có lẽ cuộc đời này tôi sẽ mãi mãi nợ nàng, mãi mãi không thể nào thoát ra khỏi cái bóng quá lớn ấy sao???

Làm thêm đôi chén, bấn nột bi thuột c lảo, đứng lên chào về. Ra ngõ, chú Đoàn vỗ vai “Bạ ni thả lỏng cháu kết con đề chi mô?”.

Tôi đọc bừa một con, rồi í té.

Còn 3 ngày nữa là Noel, tiếp đến ngay sau đó là Tết tây. Một năm nhạt phèo, vô vị nữa sắp sửa lướt qua. Không hiểu sao tôi rất sợ Tết, sợ những ngày đầu năm rộn ràng nô nức. Mọi người thi nhau ngồ i lại tổng kết coi năm qua làm được những gì, thành công và thất bại ra sao. Còn tôi thì vẫn rúa, giậm chân tại chỗ với những giấc mơ con đề nát cuộc đời con (nếu không muốn nói là phú quý giạt lùi). Cuộc sống đời thường tẻ nhạt, lao vào tình yêu như một cách cuối cùng để tìm thêm cái có cho sự tồn tại của mình. Rồi cuộc lại càng thêm rách nát.

Suốt vài hôm nay Huyền nhắn tin liên tục. Có lẽ nàng thấy tôi đồ i xử tử tế quá và không muốn một đũa tử tế như thế nghĩ “xấu” về nàng?

Sau mấy lần nhắn tin qua lại, Huyền hẹn gặp nhau vào tối Noel, vì hôm ấy nàng sẽ được tự do đi chơi. Biết gặp cũng chả giải quyết chuyện gì, nhưng tôi vẫn ừ.

Đêm Noel, trời mưa phùn và lạnh ngắt. Mặc chiếc áo khoác thùng thình của bố, nàng và đứa bạn đi cùng đứng đợi tôi trên cầu Ngàn Phố. Chỗ này cũng gần nhà thờ, người đi lại ùn ùn, xe cộ nườm nượp chạy ngang chạy dọc. Đứng một lúc, bạn nàng ý tứ rút lui, hẹn 10 giờ quay lại nhà thờ rồi cùng về.

“Lạnh không?”, tôi hỏi trong không thay lời chào.

“Bình thường, hihi, may mà em mượn được áo của bố”, nàng dứt 2 tay vào túi áo khoác, áo màu xanh kiểu bộ đội, thùng thình so với nàng.

“Vừa đi vừa nói chuyện nha, đứng đây lạnh lắm?”

“Dạ.”

Nàng ngò ì lên xe, mùi hương dâ ù gọi thơm tê tái.

“Đi mô giữ anh?”

“Vô nhà thờ dạo chút rô ì về ù nha?”

“Dạ.”

Ngang qua bãi ngô ven sông, đoạn này thừa người, không gian thoáng dẫng, tôi dừng lại bảo, đứng đây ngửi mùi hoa ngô cho thơm. Nàng vẫn ngò ì trên xe, ngực và hai đùi áp chặt vào tôi, cảm giác nóng hổi và mê ù mại khiế ù tôi rụng rời.

“Mấ ù ngày qua anh lờ em khiế ù p hê. Gọi không bắ ù t máy, nhắ ù n tin cụng nõ chộ nhắ ù n lại.”

Tôi cười nhạt không nói gì.

“Hi, anh còn nhớ ngày đầ ù tiên gặp nhau không?”

“Có chớ, nhớ lắng máng.”

“Nhìn anh lơ ngơ hay cực í.”

“Ừm, anh khi mô nõ ngơ.”

Nàng nhìn sâu vào mắ ù t tôi.

“Giữ thì rắng? Có ngơ nựa không?”

“Khô ù ng. Tỉnh rô ì i. Tỉnh lại rô ì i!”

“Em muố ù n nói hế ù t cho anh mọi chuyện...”, nàng á ù p úng.

“Thôi khỏi. Dừng nói chi nữa.”

“Không nghe em giải thích á?”

Lắ c đầ ` u.

“Anh xin phép được ôm em cái”

Nàng chưa kịp phản ứng thì đã nắ m gọn trong lòng tôi. Giữ nguyên hiện trường như thế ́ hơn 10 phút. Thi thoảng có xe đi qua, rọi thẳng đèn pha vào mặt.

Ngồ i chuyện trò thêm nửa tiế ng nữa, mưa đã dày hạt hơn, gió lạnh buồ t bên tai.

“Em sẽ nhớ anh. Chắ c chắ n rứa, không bao giờ quên.”

“Ừ, cái đó vô nghĩa đớ i với anh. Nhớ hay quên thì anh vẫn là anh – một cái bóng mờ nhạt đi cùng em trong những ngày em buồ n nhấ t. Một đũa chưa bao giờ mang lại niề m tự hào, sự hãnh diện cho em khi ai đó hỏi về `.”

“Anh nói chi lạ rứa ạ? Có phải là anh đó không?”

“Thì là ai?”

“Chưa bao giờ em có suy nghĩ đó trong đầ ` u.”

“Anh về ` đây.”

“Không muồ n nghe em nói nữa à?”

“Về ` ngủ mai đi làm.”

“Sẽ rắ t hận em, phải không?”

“Trái tim anh chỉ chứa tình yêu, không đủ chỗ cho lòng thù hận và những thứ không đáng phải chứa. Giờ hế t rồ i là thôi, lát nữa về ` anh sẽ *format* nó!”

“Anh...”

“Anh chở em vô công nhà thờ nha, em gọi bạn đên đón đi.”

Nàng vẫn ngồ`i yên, đầ`u gục vào vai tôi...

... Trời càng về` đêm càng lạnh. Mưa phùn đã bắ`t đầ`u ngớt, gió nhẹ thổi, mùi hoa ngô thoang thoang thơm. Khung cảnh bình yên và dịu dàng như này rấ`t dễ khiế`n người ta mê`m lòng. Huyề`n vẫn ngồ`i im sau lưng, hai tay vòng trước ngực, má áp vào vai tôi. Như thế` rấ`t lâu.

“Mai mô`t xa nhau anh có nhớ chi em nữa không?”

Lời nàng thoảng bên tai như gió thổi. Tôi lúc ấy vừa chán, vừa thèm thuố`c nên ngồ`i đờ ra. Nàng phải câ`u nhẹ vào mạn sườn mới sực tỉnh.

“Có chớ. Muố`n quên mà dễ à.”

“Thật không đó? Nhớ câ`y chi nhấ`t nà?”

Con gái phức tạp thật. Đã biế`t thừa không còn của nhau nữa nhưng vẫn thích người ta đừng quên mình.

“Sẽ nhớ những thứ đáng quên.”

“Em sẽ nhớ mãi hình ảnh lâ`n đầ`u anh gặp em. Khi nó em đang nấ`u khoai dưới bê`p, anh đi vô xin lửa hút thuố`c, anh nói câu chi nhớ không? Hi, “Em đang nấ`u chi mà thơm rứa?” nhìn anh vui vui, tự nhiên em thấ`y ấm áp lạ lùng... Rồ`i cái đêm anh ở lại chơi với cu Ngọc, anh lấ`y cháo, anh gỡ xương cho em ăn bên bê`p lửa... Lâ`n đi chơi về`, em bị đứt tay, anh đã ngậm luôn ngón tay đang ứa máu của em... Thật sự... chưa ai tô`t với em như rứa cả, chưa ai ân câ`n và chu

đáo với em như anh... Trời ơi, càng nhớ đến em lại càng sợ khoảng trống anh sẽ bỏ lại khi xa nhau...”

Giọng nàng run rẩy và yếu ớt như tự vỗ về nàng là chính. Tôi nghe thì nghe nhưng chẳng cảm xúc gì, vì nghĩ những thứ hay ho nhất khi yêu nhau tôi cũng đã làm hết rồi, giờ có tách thì cũng không có chi phải nuôi tiếp.

Đang ngờ thì có đám đông bốn năm người đi bộ qua. Tôi phát hiện ra thầy giáo cũ hôm phổ thông trong đám ấy, thầy tay thầy cầm điếu thuốc, vãi quá bèn kêu giật giọng, “Thầy giáo ạ. Thầy đi lễ à?”

Thầy đứng lại ngó nghiêng tôi một lúc, rồi à lên, “Thằng Huy, mi đi mô mà ngờ ở đây?”, liếc thầy Huy bên cạnh, thầy gật gật đầu ra vẻ ở hiểu rồi.

“Dạ, bọn em cũng đi nhà thờ. Thầy cho em xin điếu thuốc, lạnh quá thầy”. Ông giáo rút trong túi đưa cho tôi điếu Thăng Long, rồi vỗ vai, “Hút mần chi cho hôi mồm, bạn gái hấn chề rồi tức tấc đi. Thầy này xưa dạy môn Anh văn, trong lớp thì rất mô phạm, nhưng ra ngoài bồ bả dễ gàn, lại hay chửi tục nên bọn con trai rất quý thầy. Có hôm dạy bài gì quên mất rồi, thầy dịch tựa đề cuốn *Gone with the wind* của Margaret Mitchell thành “Đi với gió”, tôi ngờ dưới nhe răng cười, bảo em thầy, tên tiểu thuyết nó đúng ra là “Cuốn theo chiều gió” ạ (hôm ấy trẻ trâu hiểu thoáng nên rất thích bóc mẽ người khác để được khen thông minh). Thầy ngân mặt ra, làm bằm, “Dịch sát nghĩa thì hấn là rứa”. Hi, chắc thầy chưa nghe tên cuốn ấy bao giờ. Sau này gặp tôi đang uống trà đá, thầy bảo “Tiên sư bựa nó mi mần tau mất cả mặt, đáng lẽ mi nói riêng với thầy thì hay hơn”. Tôi xin lỗi rồi rít...

Bắn xong điề́u thuố́c, định bảo chở nàng vô công nhà thờ rô`i té thì nàng đề` nghị cùng vào đó chơi, coi như lâ`n cuố`i cũng được. Thì đi, giờ về` cũng chả làm gì.

Nhà thờ thì năm nào cũng thế`. Đèn đuố́c sáng trưng, các con chiền ngoan đạo rì rầ`m quỳ xuố`ng câ`u nguyện bên trong thánh đường. Bên ngoài giai thanh nữ tú tung tẩy đứng tạo dáng chụp ảnh để lát về` đưa lên facebook kèm ghi chú “Một đêm Noel khó quên” (mặc dù theo tôi chả có cái chi để nhớ cả). Huyề`n đứng sát vào tôi ngay trước cây thông đều đang nhắ`p nháy rô`i bảo, “Điện thoại anh mô, đưa đây nhờ má`y đũa chụp kiểu cho vui“. Tôi lôi con C3 ghẻ ra, camera 2. bật lên thấ`y toàn muỗi bay mù mịt trong màn hình, ngại cả người nên bảo thôi chụp làm chi (sợ chụp lên nàng thành con quỳ). Huyề`n thấ`t vọng, mặt buồ`n buồ`n, “Rứa là anh nỏ muố`n chụp chung với em rô`i“.

Một lát sau, hai đũa đang mua kẹo bông ăn, bắ`t chợt trong đám đông tôi nhận ra Ố́c. Nàng đứng tùm ba tùm năm với má`y giai gái khác, chắ`c đội bay đêm của nàng. Quên má`t Huyề`n đang đứng bên cạnh, tôi giơ tay vẫy vẫy. Một em chỉ về` phía tôi rô`i xì xầ`m chỉ đó với Ố́c (chắ`c bảo, ê thắ`ng bô` của mi tê`). Nàng nhìn tôi chắ`m chắ`m 5 giây, xong rẽ đám đông nhào đé`n, “Hê, không ngờ huynh lại có mặt ở đây! Đi một mình à?“. Nàng hồ`n nhiên như vẫn thế`. Mũ lưỡi trai, áo khoác mỏng, môi son rực rỡ. Tôi nháy má`t rô`i im lặng.

Ố́c ngó nghiêng về` phía Huyề`n, xong nói vào tai tôi “Đó à?“. Tôi gật. Nàng cười câ`u tài rô`i chào Huyề`n rõ to, “Em chào chị ạ!“. Huyề`n ngượng ngừng lí nhí, “Chào bạn nha“. Ố́c vẫn thản nhiên quay sang tôi, “Đây là bạn gái anh Huy ạ? Giới thiệu đi chơ, nghe nói đé`n lâu rô`i mà giờ mới biế`t mặt“. Huyề`n mân mê vạt áo, cười nhạt, “Nỏ phải mô. Bạn bè thôi...“

Tôi ý tứ đứng lảng ra một bên cho 2 nàng giao lưu. Ông tỏ ra khá chủ động và điềm tĩnh, trong khi Huyền hơi rụt rè. Nói về khoản giao tiếp thì tôi luôn thích phong thái của Ông, nói vừa đủ nhưng câu nào “chết” câu đó, vừa hài hài tung tung vừa thẳng tuột như không.

“Thôi 2 bạn tiếp tục vui vẻ nha, tớ lại đây đây!”

Ông cố tình nhả n giọng ở từ “hai bạn” như muốn giễu cợt tôi, xong lẩn vào đám đông mất hút.

Huyền hỏi.

“Em nó là Ông của anh đó à? Xinh hê!”

Tôi cười nhạt, bảo của anh khi mô mà của anh.

“Chi nựa, em nghe xã đồn nhao nhác, giờ mới biết mặt. Xinh rứa anh không thích mới lạ đó.”

Tôi chạ hơi đầu mà chớ i, vì biết càng giải thích càng tăng thêm độ nghi ngờ cho nàng.

Đứng thêm một lúc, Huyền rủ vô thánh đường nghe đọc kinh cho... vui, tôi ừ hử khoác tay nàng đi. Vừa vào được vài phút thì điện thoại có tin nhắn, của Ông. “Kèo thơm hây. Chúc mừng”. Huyền ngó sang hỏi, “Của ai đó anh?”. Tôi bảo của mẹ. “Mẹ anh giục về à?” “Không, hỏi đang ở mô”.

Lại có tin nhắn của Ông. Cái gì nữa đây? “Đêm nay chàng đưa người đẹp về đâu?”

Tôi suýt phì cười, nhưng sợ Huyền tò mò hỏi ai đó nên kìm lại được. Trả lời, “Lát gặp nhau nha, được không?” “Ở mô? Mà không sợ con em ghen à?” “Mô cũng được” “Ừm, có chi tí nhắn lại sau, đi chơi đây.”

Lúc ấy cũng đã hơn 10 giờ, chen chúc ngột ngạt vãi, toàn mùi người, mùi hôi nách lẫn trong mùi nước hoa rẻ tiền... Tôi bảo thôi em gọi cho bạn đến chở về đi, muộn rồi anh cũng phải về ngủ mai đi làm sớm. Huyên đứng lặng một lúc, mặt buồn rười rượi. Tôi hỏi rằng rứa? (nhưng biết thừa vì sao rồi, hỏi đều tí cho vui). Nàng bẽn lẽn bảo nỏ có chi mô, chỉ là em hơi hơi nhức đầu tí.

“Anh đưa Huyên về nhà?”

Tôi cúi đầu thấp xuống, thì thầm vào tai nàng. Huyên “ạ”, tiếng dạ nhẹ nhàng như không.

Trên đường về, ngang qua hiệu tạp hóa, tôi dừng xe lại. Huyên hỏi mua chi à anh? Tôi bảo đợi anh tí, rồi vào mua mấy bịch sữa tươi, tất nhiên là cho nàng.

“Em nhớ uống thêm sữa nha, dạo này nhìn em hơi gầy đó.”

Nàng cúi đầu im lặng rồi khẽ thở dài.

“Anh mua cho em à?” Tôi gật, rồi đi tiếp.

Chạy chậm chậm ngang qua sông Phố, gió lạnh, nàng vòng tay ôm chặt lấy tôi. Bất chợt có chút gì đó nôn nao khó tả. Xe vừa trở tới chân cầu, Huyên khẽ giật giật vai áo, bảo, anh đứng lại em nói một chút được không? Ừm, cầu tràn. Chỗ này đây, chính trên chiếc cầu này cách đây chưa lâu, trong cái đêm tuyệt vọng nhất tôi đã dừng xe hút thuốc rất lâu, thậm chí lòng sẽ không bao giờ để bất cứ đứa con gái nào làm khổ tôi thêm một lần nữa...

“Lạnh lắm thôi mình về đi em!”

“Anh không muốn nghe em giải thích à, anh Huy?”

“Nếu việc đó khiến mình đến được với nhau thì anh sẽ nghe.”

“Huy! Anh trở nên lạnh lùng với em từ khi mô đó? Em phải làm chi để anh thực sự hiểu em đây? Em không muố n, không muố n mấ t anh mà...”

Nhìn nàng lúc â y thăm vô cùng, tự nhiên đâu đó hiện lên hình ảnh tôi trong đêm ê chề` rời gót khỏi nhà ex. Hình như hôm đó tôi đã tu cả cô c rượu ở quán cháo đêm trên đường Khương Đình, trước khi quẩng cái túi chứa đầ y kỷ niệm của hai đứa thuở còn mặn nô`ng. Sau đó về` phòng trọ đóng cửa khóc như đứa trẻ con bị thắ`ng khác cướp mấ t kẹo. Mẹ kiế p cái cuộc đời này, chắ c ex sẽ không bao giờ biế t rằ`ng, ở một nơi đâu đó, có một đứa điên khùng vẫn nhớ đế n mình trong những lúc đời chán sô`ng nhấ t.

“Em biế t không, anh vẫn rấ t yêu em mà. Rấ t yêu...”

Tôi ôm lâ y nàng vỗ về`, vì không muố n có thêm một đứa con gái đau khổ vì tôi. Như chính tôi từng đau khổ, dắ n vật vì một đứa khác.

Huyề n nói rấ t lâu, thi thoảng tôi khẽ ừ để nàng biế t những gì nàng đang nói không phải để gió cuố n đi.

Hóa ra trước khi quen tôi, Huyề n đã có một cuộc tình khá đẹp với một cậu chàng xã bên. Nhưng rô i khi sắ p sửa nghĩ tới chuyện cưới hỏi thì dùng một cái, gia đình chú kia bắ n tin rằ`ng hai đứa không hợp tuổi (đại ý lâ y nhau xong có đứa chắ c tèo, chả biế t đứa nào mà lâ`n, lo xa vẫn hơn). Huyề n chề t đứng như Từ Hải khi hay tin. Kể từ đó nàng gầ n như suy sụp hẳn, niề m tin vào đàn ông từ dương vô cùng xuố`ng âm vô cùng (hèn chi ngay từ buổi gặp đầ u tiên tôi đã lờ mờ đọc ra điề u gì đó buồ`n buồ`n ẩn sâu trong mắ t nàng).

“Rô i em gặp anh trong một hoàn cảnh mà em không ngờ tới. Sau lâ`n trò chuyện đầ u tiên, lúc anh ra về`, em hoang mang sợ rằ`ng

anh sẽ không liên lạc lại với em nữa. Vì cách nói chuyện của anh với em rất vô tư, hồn nhiên (ông giả nai đậy) không có ý gì muốn tán tỉnh như nhiều người em đã gặp (chiện, ai lại đi so anh với đám giai làng làm gì)... Thật sự anh đã mang đến cho em rất nhiều hy vọng vào lúc em đang cố gắng dậy sau lần đổ vỡ đó, thằng Ngọc hấn cũng quý anh lắm, hấn tâm sự với em rất nhiều vì hấn nói hấn hiểu tính anh, ngang ngang nhưng trái đời... Em nó biết anh ngang kiêu chi, chỉ thấy ở anh sự ấm áp và gần gũi như thế em đã quen anh từ lâu...”

“Anh hiểu cả rồi, đừng nói nữa... mệt lắm. Đứng đây lâu thiên hạ nhòm vô lại đàm tiếu linh tinh.”

“Em nghìn lần xin lỗi anh, em xin lỗi... Mọi chuyện đang xảy ra bây giờ anh cũng đã biết, em không thanh minh điều gì cho mình... Mà em chỉ muốn anh hiểu rằng thật sự em yêu anh... nhưng... em không thể làm gì hơn để giữ được anh...”

Giọng nàng lạc hẳn, hình như sắp khóc đến nơi. Trong lòng tự nhiên trống rỗng vô cùng. Không phải bây giờ mới thấy con gái khóc trước mặt mình. Hồi năm ba đại học, lúc ấy tôi ngạo mạn và hiểu thấu thằng lắm. Quanh tôi luôn có vài em để lựa chọn. Một bữa điên điên (thật ra hồi đó khi nào tôi chả điên sẵn) kêu một em đang thích tôi ra vườn hoa ký túc “tâm sự”. Hai đứa ngồi đối diện trên một ghế đá. Lúc đậy mùa đông, giờ lại mới mưa xong ướt hết cả móng, lạnh run. Tôi hỏi:

“Hương, anh hỏi thật em nhé?”

“Dạ.”

“Em phải nói cho thật lòng, nghe chưa?”

“Dạ, em luôn thật hết lòng với anh mà.”

Bắ n hơi Vina, tôi đắ ng hắ ng rắ t long trọng.

“Hương có yêu anh không?”

Nàng như chắ t đườ i vớ đượ cọc (vì hỏi dư này là sắ p tới màn tỏ tình rô i đây, nàng đắ ng rắ t mong nghe điề u á y, tôi biế t thừa).

“Có.”

“Em nói to lên nào, anh chả nghe gì cả.”

“Có ạ!”

“Còn anh, anh không yêu em!”

Nghe xong thì con bé khóc rô ng lên, khóc tu tu, nước mắ t nước mũi nhòe nhoẹt. Tôi hả hê lắ m, đắ c thắ ng lắ m. Vì đơn giản là rắ t thích một đứ a con gái phải vật vấ, khỏ sở vì tôi (như tôi từng nhục nhấ vì đứ a khác). Khi á y cho như thề là bắ t câ n, là máu lạnh, là ngông cuồ ng chả giồ ng ai (mà tôi lại luôn thích khác nhữ ng thắ ng còn lại). Hậu quả sau đó là em nó quay sang yêu ngay thắ ng bạn thân nhắ t của tôi. Rô i thi thoắ ng gặp lại, thắ y nàng đẹ p hơn trước, vẫn chào hỏi tôi vui vẻ, đẽ m về thờ dài trách tôi ngu không đẽ đầu cho hế t. Vừa ngu vừa ngông cuồ ng. Và đó cũng là một món nợ không bao giờ tôi trả đượ c. Tôi vẫn mong ngày nào đó gặp lại đẽ đượ c cú i tôi nói câu “Anh xin lỗi em” trước nàng...

“Mình về ñha, muộ n rô i tề !”

“Dạ.”

Huyề n co rúm trong cái áo khoắ c lũng nhùng của bồ , nhìn thương quá.

“Huy, đừ ng giận em nha.”

Tôi cười như mê u, bảo rồ i rồ i. Giận thì anh đã đẩy em xuống sông rồ i, he he. Ngày mai trang Hà Tĩnh online tha hồ giạt tít “Hận kẻ bạc tình, giai làng (hừ, bọn nó sẽ gọi tôi là giai làng đây) đẩy người tình xuống sông Ngàn Phố “. Trong bài viết sẽ trích lời vài thắ ng hàng xóm của tôi, đại ý “Anh ấy bình thường là một người rắ t hiền lành bla bla“, hoặc “Tôi hế t sức bàng hoàng khi hay tin anh ấy gây ra thảm kịch...” rồ i lĩnh củ rươi nhuận bút.

“Anh khi mô cụng đũa được là răng hê? Hihi... Nỏ trách gái hay theo...”

“Có ai mô?”

“Ô c hờ i nẩy đó chi.”

Nhắ c đế n Ô c chọt giạt mình nhớ tới cuộc hẹn lúc nầy, thôi lên xe về hê. Bạ mô bẻ ngô nhớ rủ anh sang ăn ngô luộc nha, ngô bên em ngọt thật đó... Thôi về hầ y.

Chở nàng về tận ngõ, đờ ng hồ chỉ 10 giờ 45 phút. Huyề n xuống xe đi bộ vào nhà một mạch. Tôi nhìn theo cái bóng của nàng xa dầ n, mờ dầ n trong bóng tớ i. Nghĩ thế là hế t. Hế t thật rồ i. Sẽ nhớ mãi con ngõ heo hút này. Nhớ khung cảnh êm đề m, bình yên nhưng cũng lạnh lẽo này. Nơi đây có một đũa đã yêu, đã bỏ rơi tôi... trong những lúc cô độc và chán chường nhắ t của cuộc đời. Lặng nhìn lầ n cuố i rồ i lướt.

Chương 24

Về tới gần quán cà phê quen, gọi cho Ốc, tính rủ nàng đi làm vài lon, gọi là giải xui rồi gút bai chuyện cũ cho nhẹ lòng. Điện thoại đổ chuông, bên kia nhao ãm như vỡ chợ. Ốc hét lên trong điện thoại, “Về chưa? Đang ở mô?”. Tôi bảo rồi, đang đứng đợi đây này. Ốc cười hì hì, nói đang hát karaoke với bạn. Có chi mai gặp nha, rồi tắt máy cái bụp.

Giận điên người với ranh con. Bực quá lên xe định gọi cu bạn ra nhậu chơi, nhưng sợ tâm này nó ngủ mất rồi nên thôi. Đứng chần chờ một lúc, sức nhớ, bèn lôi điện thoại ra. Lấn tên Huyề n. Nhấn nút *delete* > *ok*. Giá mà xóa hết được ký ức trong đầu đơn giản như xóa một cái tên trong danh bạ thì ngon biết mấy.

Khuya quá rồi. Con đường lác đác người đi, sương hay mưa bụi phát phơ ướt đầm quần áo, tóc tai. Lặng nhìn cái bóng rúm ró của mình in trên nền đường, dưới ánh đèn vàng quạch buồm bã mà ngao ngán thờ dài chẳng biết nên về đâu nữa. Về nhà giờ cũng có ngủ nổi đâu?

Điện thoại rung rung, chắc lại là Huyề n (nàng sẽ về về tôi bằng những lời bọc đường nào đây?). Nhưng không phải, là Ốc. “Em đang ra đây này, đứng ở mô đó?”. Tôi chỉ đường vắng tắt. Nàng hét lên như con hăm “Đồ điên” rồi tắt máy...

Đợi hơn 5 phút thì thấy con bạn chở Ốc đến. Nàng bảo bạn về trước, xong tiến lại gần. Mùi Dior nồng nàn pha lẫn với mùi rượu nồng nao hết cả người. Tôi ngó một lượt từ chân đến cổ: giày thể

thao trắng, quần jeans, áo choàng đen, khăn quàng cổ lá loi. Thật lòng chưa bao giờ thấy Ông đẹp và hoang dại như thế.

“Lại rượu.”

Tôi lắc bảm.

Nàng đứng trước mũi xe, thờ ơ nhìn tôi như vừa rách gùi rơi xuống.

“Ừ, hai cốc rượu màu lần đá.”

Mặc dù đã quen với việc dăm bữa nửa tháng gặp nàng là thấy hình như đang sương sương, mặt mũi đỏ ửng nói năng bất cần, nhưng tôi vẫn thấy rất ngứa mắt.

“Ông vì cái chi?”

Ông dựa vào yên xe, thở dài.

“Vì điên.”

“Điên vì cái chi?”

“Vì một thằng điên.”

Tôi ghen hợm, định nói câu chi đó, nhưng nghĩ sao lại thôi. Biết đâu cái thằng điên đó có phải tôi?

“Kệ cha nó. Rằng em phải bê tha vì một đứa ả nào đó. Nói thật nha, anh ghét em như này.”

Ông cười cái khặc, phun mẩu singum trong miệng ra.

“Nhìn lại tôi đi...”

“Khỏi.”

“Không biết đứa mô đang trở nên bê tha, trở nên thảm hại vì một đứa khác mô. Có đáng không?”

Nhìn cái mặt căng căng và giọng điệu đầy mùi mai mỉa của Ông chỉ muốn tát cho cái.

“Im đi.”

“Im nhiều rồi. Quá đủ rồi.”

“Con gái kiêu chi mà mô`m khi mô cũng ngạt ngào hơi rượu. Tưởng rúa là hay lắm à?”

Tôi nổi xung thật sự.

“Hừ, anh trở nên quan tâm đến em từ khi mô đó? Từ hôm qua à? Trước tới dù em sống ra sao, em vui, em buồn, em gặp chuyện chi rắc rối... anh có biết không? Biết không???”

Giọng nàng gắt lên (cao phải đến 2 quăng 8). Không muốn à`m ã giữa đường giữa chợ vì một đứa con gái, tôi hạ giọng.

“Lên xe đi. Anh hơi đói nên nó muốn cãi nhau, mệt lắm. Đi tìm cái chi ăn nhá?”

Ông đứng bất động, hai tay khoanh trước ngực nhìn rất bất cần.

“Anh đi đi. Em no rồi.”

À à, đổi rồi. Tôi nắm lấy tay nàng, Ông vùng vằng gạt ra.

“Em ghê sợ anh, đừng đụng vào người em!”

“Thôi mờ, có chi giải quyết sau. Anh đói...”

“Tưởng no rồi?”

“Mô có, ăn chi mô?”

“Rúra không ăn cháo lười à?”

Hừ, gài hàng tôi kinh quá. Suýt nữa phì cười mặc dù hơi quê, tôi đã n thớ i mặt ra như ngỗng ị.

“Nói linh tinh. Từ từ đừng nhắ c đê n “con nó” trước mặt anh nựa nha.”

Nhế ch mép cười nhạt, Ố c trớ mắ t.

“Rúra ý “chú” là răng?”

“Tạch rô i. Kể từ hôm nay anh hoàn toàn vô chủ.”

“Là răng? “Chú” cứ lấ p lưng với chị là răng hê?”

Tôi thò tay vô túi áo tìm gói thuố c nhưng không có.

“Thê` từ nay éo yêu đũa mô nữa.”

“Cái mô`m... toàn nói tục... mà anh nhớ coi anh nói câu ni mấ y trăm lầ n rô i?”

“Ừ, hơn trăm chi đó. Nhưng các lầ n trước khác, dù khác. Thôi đi ăn cái chi đã, tí nữa có chi nói sau.”

Nàng có vẻ vui hơn, nhảy một phát ngồ i chễm chệ sau lưng tôi.

“Ăn chi anh?”

Tôi bảo cháo gà nhà mụ X. Mặc dù nhà nó toàn mua gà ô`m, gà vớ vẫn nấ u cháo, chớ mà cháo ở đó ngọt. Tựa cắ m vào vai tôi, nàng rử rĩ, “Rúra có ngọt bắ ng cháo lười lúc tớ i không?”. Tôi cười gượng hỏi lờ sang chuyện khác, “Hôm nay uố ng nhiê`u không?”. Nàng gật,

đâu hai cô c. Em cứ đồ vô hòng rô`i nhắ m mắ t nhắ m mũi nuố t chớ có nghe vị chi mô, may là nhiề u đá không em gục rô`i.

Vào quán cháo con mụ X. Vừa ngô`i xuố ng thì nàng gặp người quen. Má y thắ ng bàn bên (bọn này tôi biế t mặt) chào nàng:“Ê người đẹp, ăn muộn hè. Lâu rô`i đi mô mà không gặp hè?”

Tôi nháy mắ t bảo nàng kệ chúng (mà công nhận nàng hay quen được những thắ ng nhìn như thắ ng cu Hiệp gà, tóc tai, mặt mũi và thể trạng cô hồ`n vãi cả tè).

“Khiế p, bạ ni anh chu đáo với em rứa? Mai có lẹ mưa to đây...”

Nàng ngô`i ngậy người nhìn tôi lau thìa, vắ t chanh, bỏ rau thơm vào bát... những cử chỉ chưa bao giờ có khi hai đũa ngô`i với nhau (thường thì ngược lại). Ăn xong cũng đã khá muộn, nàng kêu mệt, tôi bảo anh chở em về` nhà nha. Nàng ù, nhìn tội tội.

“Tô`i mai gặp nhau ở mô?”

“Làm chi?”

“Có chuyện nói với anh đó.”

“Quan trọng lắ m không?”

“Cái đó tùy anh, nhưng quan trọng đớ i với em...”

“Rô`i, có chi anh gọi cho.”

Đưa nàng về` đế n đầ u ngô, Ố c xuố ng xe, thò tay vào túi áo khoác lôi ra lọ nước hoa bé tí, bảo, “Quà Giáng sinh của anh”. Tôi câ`m rô`i ngó ngó nhãn hiệu, một lọ Lacoste trắ ng 30ml. “Suýt chút nữa em đã ném nó xuố ng mương nước”. Ố c thì thắ m. Mà thôi anh về` khỏi muộn. Tô`i mai nhá, đừng nói là anh bận...

Chuông báo thức ré lên một hồ`i inh ỏi. Chả biế`t hôm qua trước khi ngủ hẹn mấ`y giờ dậy nữa.

Thò tay tắ`t nguồ`n điện thoại cho đỡ điề`c tai rô`i ngủ tiế`p. Nhưng chẳng chọp mắ`t lại được. Ngoài trời mưa rả rích, tiế`ng mưa rớt trên tàu chuồ`i, trên lá cọ gọi cảm giác buồ`n buồ`n (mặc dù chả biế`t buồ`n vì cái gì, nhưng chắ`c không phải vì tình). Chia tay Huyề`n có lẽ cũng như chia tay những đứa con gái khác, dầ`n dầ`n sẽ cảm thấ`y nhạt, thấ`y tôi đã lãng phí thời gian vì một đứa không đáng.

Sau mỗi cuộc tình, thắ`ng nông nổi sẽ mắ`t hế`t niề`m tin vào gái. Kẻ thông minh hy vọng gái không phải đứa nào cũng tệ mặt giố`ng nhau. Tôi nằ`m ở khoảng giữa, vừa yêu vừa canh chừng. Lâu thành thói quen không thể hế`t tôi được vì ai.

Nhưng mà thôi, không nghĩ linh tinh nữa. Dậy bắ`n bi thuố`c lầo, rửa mặt oánh răng, đút tay túi quầ`n ra quán mụ Tuấ`t mầ`n bát cháo lòng cho ấm cậ`t rô`i đi làm. Hừ, tình cảm thì biế`n động không ngừng, mà tiề`n lương thì giậm chân tại chỗ mãi là sao? Cái gì cũng “ổn định“ như lương thì có phải ngon không?

Ăn sáng xong, đang rung đui bắ`c phét kế`t quả bầ`u cử tổng thố`ng Zimbabwe với mấ`y lão xe ôm thì Ố`c nhắ`n tin.

“Đồ` điên dậy chưa?”

À, chắ`c nàng đang tưởng tượng ra thảm cảnh tôi nằ`m liệt giường vì vụ đêm qua đây.

“Đang truyề`n đạ`m em ạ, mệt quá“, thả cái tin vu vơ cho vui. Nàng nhắ`n lại ngay lập tức.

“Răng rứa? Ở nhà hay ở viện? Đừng lừa em“ Hê, cá cắ`n câu rô`i.

“Nếu mai anh chết, em có buồn không?”, nhại lời Chế Linh trêu nàng tí.

“Biết ngay mà, định troll chị hử? Chết đi, ghét cái mặt nhăn nhó.”

Bật cười một mình, định nhả n tiệp “Tự dung nhớ một đứa...” nghĩ thế nào lại thôi. Vì nghe chùng cái lương quá, vì chưa bao giờ tự điển của hai đứa tồn tại chữ “nhớ”. Nói ra nàng lại bảo đồ thân kinh.

Thật ra cũng đã có lúc mơ hồ nghĩ về mối quan hệ này, nhất là những khi buồn vì đứa này, thất vọng vì đứa khác. Những lúc mỗi mệt và buông xuôi nhất, bỗng đứng lửng lơ trong đầu câu hỏi: tại sao không thể dùng chân dưới gốc cây này? Noi mà dăm bữa, nửa tháng, khi chôn chân mỗi gốc, hay đau nhói với những vết thương mới (lấn vết thương cũ)... tôi lại ghé vào tìm lại chút bình yên nhất còn sót lại.

Nghĩ chán rồi để đó. Vì có lẽ tôi và Ốc thân nhau quá. Những chuyện không thể nói (hoặc không dám nói) với ai, thì mang ra kể với Ốc, kể cả chuyện tục. Tôi vẫn cho rằng, tình yêu, trước hết phải là sự lung linh khi nghĩ về nhau. Ví dụ kể nhau nghe chiêu nay anh chèo thuyền hái sen giữa đập nước trong veo, thấy tôi thật là phiêu diêu tiên cảnh. Sáng qua anh lạc vào rừng thông, nghe lá thông reo chọt yêu đời quá trời em ạ, bla bla ví dụ rứa. Nói chung tuyên là hình ảnh đẹp, mà tôi thì lại toàn kể chuyện tục mới đau.

Nhắc mới nhớ, hôm mới chơi với nhau, Ốc có hỏi mối tình đầu của anh ra rả? Tôi thật thà kể. Lãng mạn lắm em ạ. Ừ biết rồi, kể coi mô.

“Đạo đó anh học lớp 11, trong lớp thích con bé tên là Trang. Nó cao dong dỏng, mắt ướt, môi hồng nhìn chỉ muốn làm ngay bài

thơ đề tặng. Anh thân tượng nó lắm, con gái trong lớp không ưa đứa nào là anh chửi tuốt, riêng nàng anh đố i xử rất nho nhã và lịch thiệp. Nó biết nó có thích anh không, nhưng hay nhìn trộm anh phết, yêu yêu là. Mọi tình cảm cứ lặng thắm theo thời gian... Thì một hôm vào tiết thể dục, bữa đó tập nhảy cao. Căn lúc nàng chuẩn bị lấy đà chạy để bật xà thì anh lơ ngơ đứng cạnh. Nàng cò cố chạy đà, lúc sắp giậm nhảy qua sào thì anh bỗng choáng váng mất mấy giây vì nàng... oánh ngay một lúc 2 phút rấ m rõ kêu. Anh thật, anh tái mặt luôn, cứ đứng ngây ra không hiểu chuyện chi vừa xảy ra, cứ như vừa chứng kiến hai quả bom nguyên tử Mỹ trút xuống Hiroshima và Nagasaki vào tháng 8 năm 1945. Rứa là xong một mớ i tình đầu thơ mộng.“

Ố c lặn từ trên ghé xuống đất, bò ra mà cười. Xong bảo anh bớ c phết, bớ c phết chớ mà buồn cười. Tôi bảo anh thề luôn. Dừ thì nó vẫn đẹp, có gia đình lâu rồi nhưng cứ hợp lớp mà có anh là chả dám đi.

Đấy, chuyện tôi kể với Ố c toàn kiểu đó. Nên lâu lâu không gặp tôi, nàng lại gọi, ề có chuyện chi hay hay kể coi mô`. Tôi trêu tục lắm, nghe không? Ố c lạnh tanh, anh thì có chuyện chi mà không tục mô...

Nói tóm lại, nàng luôn nhìn tôi với cặp mắt đời nhấ t, trầ n trụi và thẳng tung nhấ t. Nó có chi qua được mắt nàng, kể cả tôi vẫn giỏi đến mấ y.

Chiều muộn, đá bóng về mở điện thoại thấy hai cuộc gọi nhớ với một tin nhắn của cu Ngọc. “Em gọi mà sao bác không nghe máy? Tô i em xuống cà phê nha, lâu rồi không gặp bác“. Đầ n mặt ra một lúc. Thằ ng này có vụ gì muố n nói à, hay chỉ hẹn hò bớ c phết vu vơ thôi? Chán chú, lúc muố n tranh thủ sự hậu thuẫn của chú thì chẳng thấy đâu, giờ còn gì để nói nữa.

Tôi vừa ăn cơm xong, đang chuẩn bị mặc quần áo đợi cụ Ngọc vô chờ đi cà phê thì lão không trưởng không dân phố đến. Tôi vừa ngó thấy mặt lão, đang định lui của sách té sang nhà hàng xóm thì lão gọi giật giọng.

“Huy... chú tìm mi mãi dù mới gặp.”

“Có việc chi rứa chú?”

Lão ngơ ngác, đặt máy xuống sỗ lên bàn, hắng giọng: “Tình hình là bọn chú đang nhảm cháu vô làm bí thư Đoàn của không. Nói thật là nhìn đi nhìn lại nó có ai có triển vọng bằng mi. Răng nà, mà n hè!”

Tôi gãi gãi tai vờ vịt suy nghĩ mông lung lảm, kiểu đang chờ quán triệt chỉ thị cấp trên. Nói thật, trong mọi chức danh thì tôi ghét máy thằng làm bí thư Đoàn nhất. Bọn này đa số đầu đất, giỏi thơ ca hò vè và hô khẩu hiệu vặt, tóm lại không khác lũ MC đám cưới là máy, bẻm mép nhưng chỉ là lũ con vịt.

“Cháu cũng nói thật là cháu chẳng làm mô, nói rứa cho nhanh kéo chú mất công vận động!”

Sấn bực bực trong người, tôi phun ngay một câu như té gạo nước mát vào mặt đồng chí không trưởng. Đồng chí không trưởng tím lịm cả mặt, bảo ờ thì tùy chú mi thôi, tưởng nhiệt tình công tác đoàn đội thì bọn chú cất nhắc từ từ. Tôi cười, bảo cháu chả ham.

Nhớ ngày xưa sinh viên cũng từng được đề cử làm bí thư lớp (chắc thấy mặt tôi đẹp giai đây mà), tôi bảo bổ thêm vào, đang yên đang lành tự nhiên cứt mảnh sành vào mông à? Thế là thôi, bốn năm học thoải mái ăn tục nói phét sướng mồm, đến quỹ lớp tôi cũng chả thêm đóng (sợ bọn cán bộ ăn mất).

Vừa lúc đó thì cu Ngọc phi xe đê n, mặt nhìn thâm tẻ. Tôi nắ n ná bảo ngô ì chơi tí đã, vì sợ Ố c đê n mà không gặp lại cắ n nhắ n.

“Thôi, ra làm ly cà phê tí rô ì vê . Đạo ni chán đời quá đại ca à!”

Ngó bộ dạng thắ ng này chán đời thật, tóc tai ủ rũ như mớ hành héo, thắ m nghĩ, anh mà trẻ được như chú thì chả bao giờ có khái niệm chán đời. Chỉ có đời chán anh thôi. Tuổi bọn này loanh quanh có hai cái chán, thường là vì tình, sau đó là bê ắ tắ c vì mọng vỡ. Nôm na là vì gái, không vì gái thì cũng vì đắ n vật cảm giác của một thắ ng ăn hại vô tích sự (mà đáng ra phải hoành hơn nhiề u so với hiện tại).

Tôi cười, bảo anh chẳng chán đời thì thôi, chị chú đá anh phát đau vãi đây này. Ngọc im lặng, có lẽ cu cậu khó xử chẳng?

Hai anh em mò vào quán cà phê Phồ ắ Núi ngô ì một lúc thì Ố c gọi. Khi biế t tôi đang ngô ì với thắ ng Ngọc, nằng mia, “Kiểu ni là định “tái phỏm” đây“. Tôi bảo quên đê , nó đang buồ n đời, kêu anh ra chém gió cho khuây chớ có ý chi mô.

“Rứa khi mô vê ?“

“Chưa biế t, có chi anh gọi lại hoặc đê sau đi. Mắ n chi mà xồ n xồ n lên rứa?“

“Ừ anh chơi được lắ m, hẹn với người ta rô ì mà... nói chung anh... mà thôi... tút tút tút.“

Ngọc hỏi em mô đó đại ca. Tôi bảo bô . Ngọc cười như mế u, nói rứa mà còn trách Huyề n nhà em chi nựa? Tôi tỉnh bơ, anh biế t kiểu chi chị chú cũng thả anh giữa đường, nên anh phải gọi thêm câ u thủ dự bị chớ. Ngọc cười, bảo đại ca đê u hê , chơ mà rứa mới được. Tin vào con gái có mà đở thóc giồ ng ra ăn, kể cả chị em.

Loanh quanh nó kể chuyện đang xin học lại mà chưa được. Ở nhà mọi người coi như thứ bỏ đi, có con người yêu cùng khóa thì coi như tách. Đời chả biết nhìn vào đâu để sống tiếp, nhục nhã vô cùng.

Tôi bảo chú chưa là cái đình chi mô, mọi cái chi mới phát sinh, chú mà buông xuôi thì chú chắc chết. Anh đây này, học hành cũng như ai, ra trường chờ việc dài cổ. Đi viết báo vật tháng chưa nổi triệu bạc, đến tiền ăn sáng, tiền đồ xăng lắm lúc cũng không có. Nhiêu khi túng quẫn bán cả nô-i cơm điện, bán cả quạt điện... lấy tiền ăn cơm bụi qua ngày, nhưng gọi điện, biên thư về nhà vẫn “Bố mẹ yên tâm, con trên này vẫn sống khỏe, thu nhập ổn định, việc làm đều tay...” cho các cụ ở nhà khỏi bận lòng...

Nhưng rồi anh vứt bỏ hết, quyết trở về với cái máng lợn để làm lại từ đầu. Giờ thì anh chẳng còn oai nữa vì anh biết còn thấy oai là sẽ có ngày chết vì cái oai danh ngiệt ngã đó. Anh làm một thằng bình thường. Ai khen anh, anh cảm ơn. Đứa nào chê anh ngu, anh im lặng. Sống ở đời khen chê là việc của thiên hạ, cuộc sống của mình không ai sống thay được. Đón ý người dung để điểu chỉnh hành vi của mình là sai lầm lớn nhất cuộc đời. Nói rứa chắc chú hiểu được một phần.

Ngọc ngò-i im nghe, chẳng biết nó nghĩ gì nữa. Vì tôi nói cho tôi nghe là chủ yếu.

“Huyền nhà chú khi mô cưới?”, thay đổi chủ đề cho bớt căng thẳng.

“Dạ, ra năm anh ạ.”

“Ừm, anh cũng từng đau khổ vì chị chú nhiều. Nhưng may anh thoát ra kịp...”

“Em biết t mà. Chị nó cũng yêu anh lắm, nói anh tuy nghèo nhưng khí khái, tiêc là nhà em rơi vào tình thế khó xử quá. Mang ơn người ta không trả thì cũng không sống được...”

“Thì rứa, anh cũng nỏ hận chị nó mô. Anh chỉ tiêc thôi...”

“Dạ.”

“Hôm qua về` chị Huyê`n nói chi không?”

“Không anh ạ. Thấy mặt buô`n buô`n thôi, em nỏ dám hỏi.”

Ngô`i thêm chút nữa, đô`ng hồ` chỉ 9 giờ kém. Tôi bảo về` đi, anh có tí việc riêng chút, có chi gặp lại sau nha. Rô`i gọi cho Ốc.

3 chuông mà vẫn không nghe máy. Gửi cái tin nhắ`n “Xong rô`i, em ở mô đó?”. Đợi 5 phút vẫn không thấy *trả lời*, bèn lên xe cùng cu Ngọc quay về` nhà.

Đi được nửa đường chợt có tin đê`n.

“Vào nhà em đi, đang trên sân thượng. Ghét cái mặt“, bèn bảo cu Ngọc phi thẳng nhà nàng.

Chương 25

Mẹ Ốc mở cổng, thấy tôi liền à lên, “Anh Huy à anh Huy, lâu mà n ăn răng mà không chộ mặt hè?”

Tôi dạ, cháu vẫn rứa thôi. Làm đén mô ăn hết đén đó o tề. Ốc ở nhà không o? Mẹ nàng chỉ tay lên sân thượng, bảo hấn đang nhảy nhót đập phá chi trên nó á. Mi lên lôi cổ hấn xuống cho o cá y.

À, mẹ Ốc cũng quen biết với ông già tôi. Ông già tôi đẹp giai, hiề n lành nên ít nhiề u tôi được hưởng tí xái, gọi là có bảo kê. Vì thế mỗi khi nghe Ốc bảo đang ở chỗ anh Huy, đang đi với anh Huy... là mẹ nàng yên tâm lắm. Có hôm nhân lúc vui vui, bả hỏi “Mà răng hai đứa bây chơi thân với nhau rứa mà... không yêu nhau hè?”. Tôi đang á p úng tìm câu giả nhời cho chuẩn và duyên nhấ t thì Ốc nhanh mô m, “Cả n nhau như chó với mèo suốt ngày yêu răng được, anh hè”. Tôi bảo “Dạ có lầ n say rượu, cháu nhắ n tin nói yêu Ốc, o biết hấn trả lời răng không?”. Mẹ nàng hỏi hấn nói răng với mi? Tôi bảo, dạ hấn nói cháu mới bị quạt trầ n rơi vào đầ u à, thầ n kinh. Rứa là từ đó cháu tắ t điện luôn, khỏi yêu.

Chào hỏi thủ tục xong tôi tốt lên sân thượng, nơi mà mẹ nàng bảo nàng đang lên cơn hâm nhảy nhót loạn xạ.

“Dừ mới mò mặt đén à?”

Ốc ngồ i khoanh chân trên cái chiề u cói, xung quanh thầ y má y lon nước ngọt, đĩa hương dương và ít trái cây.

“Hê, mà n chi mà thịnh soạn ri?”

“Bí mật, hì hì.”

“Kỷ niệm 25 năm thiết lập quan hệ ngoại giao với nước bạn Lào à?”

“Rồi anh sẽ biết. Mà biết xong đừng sô c phản vệ.”

Nói chuyện với con ranh này khi nào cũng như trêu người, để n bực...

Trong ánh sáng lò mờ hắt ra từ cửa sổ nhà bên cạnh, tôi đứng im nhìn Ốc thật lâu. Tóc buông xõa lả loi, áo len lông chuột cổ trái tim, chân xỏ quả tổ ong trắng. Một phong cách thời trang thật là vĩ chương.

“Nhìn chi mà ghê rứa?”

Ranh con hắt hàm khiêu khích. Tôi tiến lại gần. Mùi nước hoa thoang thoang lẫn với mùi phấn hay sữa tắm khiến bất cứ thắ ng con trai nào cũng phải xao lòng. Nàng vẫn luôn thế, gọi cảm một cách ho-ang dã trong vỏ bọc của một đũa ngổ ngáo và bất câ n đời. Một đũa con gái từng khiến nhiề u chú phát rồ vì tưởng dễ xoi, nhưng lỏm khỏm là ăn phát tát lệch mặt ngay.

“Không nhắ t thiết phải đẹp như rứa chớ!”

“Anh có những câu con gái rắ t thích nghe, kể cả em. Nhưng đôi khi cũng phũ lắ m.”

Tôi lại gần, đặt tay lên vai nàng, không nói gì.

“Đêm qua nhìn anh thật bơ phờ.”

“Ừm, quên đi.”

“Em không bao giờ muốn nhìn anh như rứa... Nhất là vì đứa con gái em không ưa, nói thẳng ra là em ghét!”

“Giờ còn lại em thôi hê?”

“Hức. Cơm nguội của anh...”

“Chi mà lộng ngôn rứa.”

“Cái bóng mờ nhạt của đứa khác.”

“Bóng ai?”

“*Ex* của anh.”

“Trời...”

“Từ hôm nay em sẽ khác cho anh coi.”

“Lý do của cuộc hẹn đây à?”

“Đừng hỏi, em sắp đi xa.”

“Đi mô?”

“Một nơi không bao giờ thấy mặt anh. Biết rứa thôi.”

Ranh con sắp lên cơn hâm, với kinh nghiệm xương máu hơn ba năm bên nàng tôi không lạ gì tính nết thất thường này.

“Dù thì em nỏ giàu chi anh nựa. Thời gian qua em đã sống cuộc sống của một đứa luôn đuổi theo cái bóng của ai đó, nhưng càng cố gắng, em càng thấy hụt hơi. Em đã khổ sở với cái mặt nạ kịch cỡm giả tạo... vì ai anh biết không? Làm răng anh biết? Anh luôn nghĩ rằng anh tỉnh táo, ừ, anh tỉnh táo đến mức vô cảm đối với em. Khi cần em, anh chỉ mất cuộc điện thoại hoặc vài dòng tin nhắn cộc lốc, rồi anh buông ra, lạnh lùng như em chỉ đáng rứa. Nhiều lần

em đi với người này, người khác... chỉ để anh đừng nghĩ rằng không có anh, em sẽ bơ vơ một mình. Anh thấy em uống rượu thì quát nạt như có trách nhiệm lắm, nhưng anh có tự hỏi vì rằng em uống không? Đi chơi với Huyền về, anh kể chuyện say sưa trong khi em khổ sở làm bộ mặt tỉnh bơ nhất để nghe anh nói. Anh cố tình khiến em tổn thương hay anh sự ngạo mạn đã lấy mất sự tinh táo của anh?... Xin lỗi em nói nhiều quá, nhưng em thế này đây là lần cuối cùng em nói ra những điều này với anh, giữ lại trong lòng quá lâu và quá đủ với em rồi...”

Ông nói chậm rãi và nhún nhá như đâm từng mũi kim vào da thịt tôi, tất nhiên tôi “biên tập” và gỡ lại lời nàng theo những gì còn nhớ được, cho đỡ trúc trặc.

“Thôi được rồi... Tại anh ngu quá. Xin lỗi em... anh...”

“Bỏ em ra.”

“Không lạnh à?”

“Sợ anh.”

“Hâm vừa thôi...”

“Đừng động vô người em.”

Ông vùng văng đẩy tay tôi ra rồi quay mặt đi. Á dỗi to rồi đây!

Vừa lúc đó có tiếng dép lạch cạch đi lên, mẹ nàng chứ ai?

“Bọn bay mà n chi mà to tiếng rứa?”

Bà cầm cái điện thoại soi soi (giống công an úp sọt sỏi bạc nhón), xong chép miệng.

“Bày ra không ăn chi cả mà đứng cãi nhau à? Khuya rồi nói nhỏ không hàng xóm kêu...”

Tôi thanh minh.

“Mô o, đang tranh luận vấn đề biến đổi khí hậu toàn cầu.”

“Luận chi mà nhao à m rúa?”

“Thì cháu nói nguyên nhân chính là do nạn chặt phá rừng, Ly thì bảo do sự phát triển quá nhanh của các nhà máy công nghiệp... Nói chung vấn đề này cần phải mang ra hội thảo toàn cầu mới ăn thua o hè!”

Ông phì cười.

“Cái mô m sinh ghét i được!”

Tôi tinh bơ.

“Anh nói rồi, trong tranh luận, không phải to m m là chân lý sẽ thuộc về tôi.”

Mẹ nàng lẩm bẩm, “Tính con ni rúa đó, cãi nhau là oang oang như mổ bò, sửa mãi không được là răng?” rồi lọ mọ đi xuống. Đi mấy bước còn ngoái cổ lại bảo, “Ngồi tí mà xuống dưới nhà đi nha, sương xuống độc lắm đó”. Tôi và Ông đứng thanh “Dạ”.

“Ly ạ.”

“Dạ.”

(Nghe từ “dạ” vẫn thấy xót n vãi, vì không nghĩ cái miệng ấy sẽ có lúc thốt ra từ này).

“Em yêu anh thật à?”

Hỏi câu chuỗi i cả buổi ng, đôi khi tôi vẫn hay buột miệng hỏi những câu ấy như vậy.

“Rứa anh?”

Đúng bản chất ranh mãnh của nàng, tự dưng đảo chân phát đường bóng quá hiểm, sửa lưng đồng đội là răng?

“Có một lần, em nhớ không? Nhậu về khuya, chán đời anh gọi cho em. Em hét to, em không nghe mô, em không phải là thùng rác cảm xúc của anh. Buổi quá, anh nói anh nhớ em, muốn gặp em. Sau đó em nói gì, nhớ không???”

“Chưa bao giờ em coi anh là người yêu, nên đừng lợi dụng nhau nữa!”

“Ừ, câu nói khiên anh chết điếng, ê chề kinh khủng. Nhưng anh không giận em, vì cơ bản em nói đúng.”

“Anh phải hiểu tâm trạng em lúc đó chứ! Mấy lần buổi tối, gặp anh trên đường, mùi nước hoa ngào ngạt, em biết anh sắp gặp ai rồi nhưng không dám hỏi. Còn anh thì nhe răng cười “Đi tán gái”. Lúc nó nhìn anh ngạo mạn ghê luôn! Em hận anh lắm...”

Tôi cúi mặt không nói được câu gì. Hừ, đúng là không thể cô để hiểu phụ nữ được, bởi cấu tạo não bộ và tư duy logic hai giới quá khác biệt? Có lần hai đứa đội áo mưa hôn nhau trong ngõ, tôi dừng lại hỏi, “Như này có được tính là yêu nhau không?”. Ông làm câu “Tại thời điểm ni thì rứa, khi khác thì không”. Tôi nghe xong chả hiểu ý ranh con là gì (để mà điểu chỉnh).

“Khi mô em đi?”

“Chắc hết tuần sau.”

“Làm chi?”

“Vào Sài Gòn, xin được việc thì làm trong luôn. Ở nhà đi.”

“Buôn hè...”

“Ừ. Dừ biê t kêu buôn rô i đó?”

“Trước lúc ra đi có trăng trô i chi không?”

“Nói chi cụng rúa mà thôi, một kẻ vô tình...”

“Thôi, đi vô trông kiêu chi cũng phải yêu rô i lấ y một người, lấ y ai nỏ rúa, bấ t quá ở nhà lấ y anh.”

“Xin người. Cái thị trấ n Phô ́ Châu ni nhỏ lắ m, một đứa con gái mang tiê ng chơi bời như em liệu anh có đủ can đảm lấ y không?”

“Đủ quá đi chớ, sợ đê ́ ch chi đời!”

“Lại chém. Thê ̀ đi?”

“Mà thôi, quân tử lấ y hành hiệp làm tín. Lời nói gió bay, bấ t quá cũng chỉ đầ u môi chóp lưỡi.”

“Đồ ̀ hâm. Khi thì văng tục như ranh, khi triê ́ t lý như cụ non. Ghét mặt!”

“Yêu khi mô mà nỏ ghét?”

Nàng khê thở dài rô i choàng tay lên cổ tôi, lắ c lắ c đầ u. Tôi bảo “Không đúng à?”. Ô ́ c siê ́ t chặt vòng tay, không nói gì. Hờ, lâu lắ m hai đứa mới ôm nhau. Hông nàng sẵn mê ̀ m thật thích. Mùi mỹ phẩm, mùi cơ thể ngai ngái hòa lẫn vào nhau...! Tôi áp mặt vào ngực nàng hít một hơi bấ t tận, cảm giác xô ́ n xang khó tả. “Cuô ̀ ng rô i hử?” Ranh con thủ thi bên tai như thách thức nhà chức trách. “Ừm,

sắ p cuồ ng rô ì.“ “Có thích bắ ng ôm ex không?“ “Điên, đừng nhắ c lại nữa.“ “Ừa, nó chạm vô nỗi đau của anh nữa hè!“ “Không phải, chia tay nó anh đau vì còn yêu, mà vì bị đá. Đời anh trước nay chỉ quen phụ người, không quen bị người phụ lại.“

Ranh con hôn lên má tôi, ngón tay mơn man sau lưng, nhột vãi.

“Em chưa thắ y ai hâm hâm như anh cả, thật. Anh có những hành động mà mỗi khi nghĩ lại em vẫn phì cười không hiểu rằng anh lại hâm được như rứa.“

“Ví dụ?“

“Như cái chuyện anh tặng hoa bạn gái í. Hâm một cách có hệ thồ ng.“

À, vụ á y kể nà ng nghe rô ì. Hồ ì á y học lớp 11, tôi hơi thích thích con bé lớp 10. Một bữa nhân nghỉ giải lao, tôi cầ m trên tay bó hoa phơ phắ t xuồ ng tâ ñg dưới tặng nà ng. Con bé ú ó cầ m lắ y (chắ c run quá nên chưa biế t làm gì với nó).

Tôi chưa kịp quay mặt đi thì thắ ng lớp trưởng chạy trên câ u thang tâ ñg hai xuồ ng, mặt đỏ gay đang hỏi dò má y thắ ng con trai “Bay thắ y có đứ a mô cầ m bó hoa chạy xuồ ng dưới ni không?“. Má y thắ ng kia nói “Chi rứa anh?“. Lớp trưởng làm bằ m “Tổ sư lớp tau má t cả bình hoa trên bàn giáo viên“. Biế t có biế n rô ì, tôi im re lủi lủn, để lại nà ng với cụm hoa ngơ ngác trên tay...

“Đi rô ì khi mô mới về ẽ?“

“Tê t về ñà.“

“Vô trông đừng chơi bời nự a nha. Ở nhà đây nhiề u khi nhìn em sinh nản i, toàn đánh đu với má y đứ a dặt dẹo.“

“Thích đi với anh cùng nó được.”

“Hay đừng đi nữa?”

“Ở nhà buồn lắm, đi vô đi ra nó hết được ngày.”

“Nhớ ai không đó?”

“Có. Dừ chưa đi mà đã cảm giác nôn nao rồi. Vô đó chắc rồi lên mắt.”

“Tớ cũng sẽ nhớ cậu lắm. Đòi đúng là nhỏ, chỉ khi mắt đi rồi mới tiếc.”

“Ở nhà cậu sẽ lấy vợ chứ?”

“Tớ không có nghĩa vụ phải trả lời câu này.”

“Cơ bản là có con điên mô chịu nổi tính anh không, hehe.”

Tôi ừ, anh có ý định tìm vợ đâu. Cứ để thuận theo tự nhiên, duyên trời định, có muôn giẫy giụa cũng chỉ như Tôn Ngộ Không đái bậy trong tay Phật.

Liên tiếp điện thoại thầy gần 11 giờ, muộn rồi. Bảo nàng anh té nha? Ranh con níu lấy vai. Khoan đã mà. Có câu chi hay ho nói nghe coi. Em thật, từ khi chơi với anh toàn nghe anh nói bậy là chủ yếu, những lời có cánh anh mang cho con khác xài à? Rứa là bắt công đó, lương tâm cắn rứt đi. Tôi bảo, lương tâm anh rảnh nó tha mắt rồi còn đâu. Nàng nhăn mặt nói, không đùa mô, vẫn về anh có thừa. Nói câu chi ngọt ngọt nghe câ y mô.

Hê, đàn bà cơ bản háo ngọt như đàn ông. Đôi khi hai đứa cũng “lỡ mô m” nói vài câu tương đối nhã nhặn và màu mè, nhưng rồi nhanh chóng chêm ngay những câu trêu vào (để đối phương

không cười đều trọng bụng rằng tôi sẽ rửa nửa mùa). Ai cũng sợ hổ, sợ đũa kia chê cái lưng, nên rút cuộc quay sang bóp chát cho đúng kiểu quân tử tàu.

“Ừm, nói chi bây giờ hê? Hay là hát đi?”, tôi hỏi nàng.

“Rồi, hát cũng được, mặc dù giọng anh như bò đực rồi, em biết. Nhưng cứ phải đúng tâm trạng, đúng hoàn cảnh mới chơi đó nha.”

“Dạ.”

“Hấp, tự nhiên dạ người ta. Thôi hát đi mà...”

Nắm lấy tay nàng hôn má phát, tôi cúi thấp người xuống.
“Ly ơi mai em lên chỗ thành đô nhà xe rục rở, xin đừng quên bên đồ ngang, con sông nhỏ chỗ quê xưa anh vò võ mong chờ... Đây chút tiền mượn anh vừa trúng lô xiên, trao cho em làm lộ phí đường xa, mai một đây khi danh phận rõ ràng, xin đừng phụ phàng tình xưa duyên cũ... nghe chưa Ly...”

Ranh con ôm bụng cười rú lên như ma làm, cười như chưa bao giờ được cười, xong ôm chầm lấy tôi (trong khi vẫn không ngừng cười)

“Huy hấp, hihi... Yêu quá đi mất thôi... Rì thì mà nỡ em quên nỗi Hấp bây giờ nà?”

Tôi trở mặt hỏi hay không? Ốc toe toét, dám xuyên tạc trả lời trợn lời người khác nha, trao tiền trúng lô xiên cho người yêu làm lộ phí... hihi... chỉ có anh mới bựa được rủa hê. Thôi nỡ nghe hát nữa. Tôi ừ, rồi bảo nàng nhắm mắt lại, xong cúi người cõng nàng loanh quanh khắp cái sân thượng bé tí và dầy rêu đen sì.

“Giống phim chưa?”

Nàng nhăn mặt, “Coi chừng ngã cái rằm đó, chớ mà... thích. Cống em mãi mãi trên lưng anh nha?”

Tôi xì, 52 cân cả phụ kiện nặng thây cha. Làm vài vòng cho giông *Trái tim mùa thu* thoai, hè. Nàng nài nì, thôi mà cố lên, nó máy khi anh Huy ga lăng. Tôi đặt nàng cái huych xuông sà.

“Thôi mời nàng hạ thỏ anh nhờ, mệt đứt hơi.”

“Híc, tập gym mà yếu xìu. Nó ăn thua rô`i.”

“Cơ bản là hai quả Hỏa Diệm Sơn nó đè trên vai xôn quá.”

“Đầu óc khi mô cũng bậy bạ được. Rửa mà cũng đòi *Trái tim mùa thu*, phim mà như anh thì ể`nhân nó ai thềm coi.”

Tôi cười, bảo trên phim là nó diễn cho chúng ta xem. Anh với em thì diễn ai xem mà phải... khổ rửa? Ranh con xịu mặt “Đang hay thì... Anh đúng là đô`...” Tôi xỏ giày chào vê`. Nàng bá cổ hỏi, chưa làm thủ tục à, mà đòi phả`n? Hai đứa lại ôm siết lấ`y nhau, hun mê mãi nó biể`t chi trời đấ`t.

Vừa lúc đó tiế`ng dép lép xẹp bước lên. Lại cán bộ trại giam rô`i. Mẹ nàng thò mặt ra hỏi “Bay chuyện trò chi mà say sưa rửa? Muộn rô`i đó”. Cả hai giật bắ`n buông nhau ngay như chưa có vụ gì xảy ra. “Xong rô`i”. Ố`c trả lời (giọng đầ`y hờn dỗi). Tôi dạ một tiế`ng rô`i lủi xuông dưới nhà, tụt mở cổng ra vê`.

Ngoài đường hơi sương dày đặc như nhà ai đang đố`t rom, lạnh run người.

Đi vừa hế`t ngõ nhà nàng thì bắ`t chợt có bóng đèn pha từ trong khúc cua quét tới. Trên xe là hai chú tằm 23 – 24 tuổi, cả hai đê`u ó`m nhom, tóc tai quầ`n áo đúng chấ`t bộ đội làng. Tiể`n thêm

mấ y bước nữa, con wave độ đột nhiên của một vòng rô i phanh kittt... chắ n ngay lô i đi.

Dừng lại rút điế u thuố c châm lửa kéo vài hơi, đờ ng thời dự ngay trong đầ u kịch bản sắ p diễn ra. Cẩng mắ t ra ngó, chợt tôi phát hiện ra bạn ngô i yên sau trông quen quen. Thôi đúng rô i, bạn này hay đi cùng hội với Ô c, có lâ n tôi thắ y ngô i đặt đẹo oánh bài ở quán cà phê.

“Hai chú đi mô về` muộn rúa? Anh đi nhờ tí.”

Đáp lại thái độ nhã nhậ n của tôi, hai người hùng thành Troy vẫn chễm chệ trên con ky mã ghẻ, mặt vênh lên trơ tráo. Một phong thái hế t sức phong trầ n và lã ng tử, đúng kiể u anh mà y thích.

“Các chú làm hơi thuố c cho á m.”

Tôi chìa bao Vina ra trước mặt để cô tiế p cận và soi kỹ xem thắ ng nào có đờ câ n lên dưới áo không. Có vẻ không có hàng nguộ i. Mịa, nhìn cái mặt cẩng cẩng của hai bạn hiề n mà tay chân ngừa quá. Tôi ước lượ ng nhanh liệ u mỗi chú có chịu nổi một cú ra chân bắ ng mu chính diện không, với hình thễ như mấ y thắ ng ô m đỏi kia? Trên sân bóng, anh các chú vô n là nổi kinh hoàng cho tiề n đạo đờ i phương mỗi khi bỏ bóng đá người, các chú tuổ i gì?

“Ông đề n nhà con Ly mà n chi rúa? Tán tinh mắ t dạy à?”

Cuô i cùng một chú cũ ng đã chịu khai đào. Chú quen mặt ngô i sau chắ c vật quá chịu không nổi bèn chìa tay nhón điế u thuố c.

“Anh đề n hỏi tí chuyệ n thôi. Có rằ ng không?”

“Chuyệ n cái đėjo chi. Ông biế t tui là ai không?”

Úi xời, bạn này tự tin ghê. Chặn đường anh mà đã là một cái tội, cả gan xấu dai hơn anh mà nhiều lần là tội thứ hai. Mời thuốc không hút là tội bất kính thứ ba. Văng đéo với anh là tội phạm thượng thứ tư.

“Anh thật, mới thấy chú lần đầu. Tiện đây cho hỏi, chú ở mô chui ra?”

“Đ. m ông nói đều tui à? Thích chi?”

“Thích chi? Chú ngò i sau đề thêm.”

Tôi rút điếu thuốc khoanh tay trước ngực.

“Anh thích chi mô, khuya rồi dừ thích về ngủ thôi.”

Lập tức chú cầm lái tụt xuống xe, tay chống nạnh đầy uy lực... Chợt thấy quen mặt ngò i trên yên xe giật giọng hỏi.

“Bác có phải là anh họ thằng X không hè?”

X là cu em con ông cậu, ở cái thị trấn này cũng thuộc dạng có số má, nhưng không nhiều đưa biết tôi là anh nó vì cũng ít giao du.

“Ồ, răng chú em?”

Nghe vậy thằng đang đứng trước mặt tôi tự nhiên sững lại. Nhưng nhin này giờ không chịu nổi nhiệt nữa, cái mồm nó lại nằ m ở vị trí quá gầ n, ngay lập tức tôi giã hai phát vào mang tai bạn hiền. Thằng cu loạng choạng bỏ chạy vòng quanh xe, đang cẩu nên tôi quyết túm lại bằng được. Thằng quen mặt nhảy xuống cản đũa.

“Thôi thôi... anh em với nhau cả...”

Tôi đẩy nó ra đuổi tiếp thằng kia (đang trong một nỗ lực thoát hiểm phi thường, thằng này chạy nhanh hơn tôi nghĩ). Cong dứt đuổi

nó chạy năm sáu vòng quanh con wave ghê, cuối cùng may quá nó trượt chân, tôi xáp tới tung ngay cú sút vào bụng, tất nhiên là ghìm bót lực không nó tách ra đấ y thì bỏ mẹ.

Sau cú sút bắ ng mu lai má sờ trường trên sân bóng, bạn hiề n hực lên một tiế ng rồ i ôm bụng nắ m co một mớ. Thắ ng người quen chạy tới kéo tôi ra, mồ m rồ i rít “Thôi thôi anh em cả... Hắ n mà bị chi bác không yên được mô...”, xong rút điện thoại gọi cho ai đó. Lúc này lác đác có vài người thắ y biể n xúm tới hóng. Chó sửa um cả lên một góc đường. Thắ y thề tôi lạng lẽ rời hiện trường, tránh rắ c rồ i về sau...

Về đê n nhà, móc chìa khóa mở cổng mới biể t tay đang rỉ máu, chắ c va vào bộ nhá của bạn kia rồ i. Chề t dờ, lát phải vào mạng hỏi xem liệu có nên đi tiêm vă c xin phòng đại không mới được...

(Vụ này sau đó tương đố i phiề n phức, nhưng nhờ có thắ ng X đứng ra thương thuyề t nên rồ i cũng qua. Sau này xong việc, thắ ng X lèm bèm bảo tôi đánh nhau chỉ vì gái. Tôi bảo ngày xưa vua chúa mắ t ngôi vì gái cũng nhiề u, anh đã là cái chi).

Chương 26

Đây giờ đã bước vào những ngày cuối cùng của năm dương lịch. Hôm nay chán chán, ngồì ngẫm lại coi năm qua tôi làm được gì cho đời? Cái thắ`ng phát thanh viên trên ti vi vẫn đang liế`n thoắ`ng “thách thức mới” với cả “vận hội mới” trước thề`m năm mới. Tôi thì chả có cái chi thách thức lẫn vận hội. Ba năm trôi qua vẫn rứa, thêm một tuổi lại thắ`y già đi, thắ`y bớt ảo tưởng về` tôi và thắ`y đoạn đường phía trước chả có gì hay ho chờ đón. Công việc làng nhàng, chẳng oai nổi với ai. Người yêu khi có khi không (hoặc có cũng như không), bạn bè tri kỷ trôi dạt hế`t. Nhiề`u khi sáng dậy khỏi giường đầ`u óc ngơ ngơ tự hỏi “Tôi đang làm cái chi ở cuộc đời này thế`?”. Đang lẩn thẩn với suy tư mang đầ`y tính triết` học thì mẹ bảo “Rang cơm ăn mà đi làm!”. Tụt cả hứng suy tư...

Ký sự này sắ`p khép lại. Nhiề`u người vẫn thắ`c mắ`c tại sao lại đặt tên là “đòi nợ”? Có thắ`y nợ nầ`n chi mô (ngoài khoản nợ còi của gia đình em Huyề`n)?

Cách đây hơn một năm, trong một lầ`n ngồì buồ`n vu vơ, tôi chợt nhớ và tiế`c ex ghê` gớm (cứ sau mỗi cuộc tình nổi thương nhớ ex lại càng dày thêm, bởi thắ`t vọng, bởi mắ`t niề`m tin vào con gái). Nhưng vô`n lạc quan tề`u, trong sâu thẳm trái tim, tôi vẫn luôn nghĩ rằ`ng sẽ có một ngày gặp lại được người con gái yêu tôi như tình yêu của Hương (tên ex). Những người con gái lướt qua trong đời cũng như trong câu chuyện này đề`u ít nhiề`u mang theo sự kỳ vọng của tôi, yêu và đặt hế`t niề`m tin như một cách để` đòi lại món nợ năm xưa, khi ex bỏ rơi tôi...

Nhưng rốt cuộc thì sao? Rốt cuộc tất cả chỉ là mờ tối. Tất cả dường như đều vô tình trở thành cái bóng âm thầm của Hương mà không hay biết. Trong suốt thời gian qua, bằng mọi cách, tôi đã cố gắng truy lùng dấu vết của Hương qua facebook, qua những địa chỉ email, hoặc số điện thoại cũ...nhưng đều vô vọng. Tìm để làm gì? Không biết nữa. Có lẽ như một hành động vô thức, không thể lý giải bằng logic thông thường của một thặng vốn luôn tinh táo và ngạo mạn như tôi.

Kẻ thất bại luôn muốn nhắc quá khứ. Về cơ bản, tôi là kẻ thất bại nếu đo i chiểu giữa mơ ước và hiện thực. Một đứa nông nhên, bất cần và bụi bặm. Bựa và ngạo mạn. Con gái lắm đứa thích (chả biết thích vì cái chi nữa), nhưng được dăm bữa, nửa tháng là bọn nó bỏ của chạy người vì té ra tôi chả yêu nổi một ai cho ra đâu ra đứa. Có đứa hận tôi, bảo đồ thân kinh. Tôi nói đúng đây. Có đứa ai oán trách móc, anh có yêu gì em đâu? Tôi ừ, anh xin lỗi em... Rồi quên nhau như chưa hề có cuộc chia ly. Duy chỉ có Ly, nàng Ốc của tôi... ít nhiều để lại dư âm, nhưng đó lại là chuyện khác mất rồi...

... Tôi nay Ốc lên xe vào Nam. Hỏi tôi buồn không anh yêu? (à dạo này nàng dở chứng gọi tôi anh yêu). Tôi nói qua điện thoại, buồn. Ốc bảo rứa thì ráng đợi em về nghe chưa? Đừng nóng ruột lắm con mô là được. Ừm, cứ biết rứa.

8 giờ tôi chờ nàng ra bến. Ngang qua cái hồ nuôi cá dừng xe ôm nhau lặn cuối. Cả hai không nói gì, chỉ nhìn vào mắt nhau trong ánh đèn đường lờ mờ.

Xe từ từ chuyển bánh. Bàn tay Ốc chìa ra vẫy vẫy, rồi nhỏ dần, xa dần trong màn đêm dày đặc. Chỉ còn lại mỗi tôi bên đường cùng cái bóng cô độc,

và làm lui...

Khi tôi ngộ ì viết lại câu chuyện này thì Ôc đã đi rấ t xa, ở một nơi nào đó. Nơi không có những buổi chiề u ngộ ì ngấ t ngưỡng sau xe đi dạo cùng tôi. Không có những quán cà phê quen, những đũa bạn nhí nhồ và một đũa con trai ngộ nghĩnh, chỉ khi mấ t nhau trong đời mới kịp nhận ra mình đã từng rấ t yêu nó đế n nhưõng nào.

Mấ y năm sau tôi lập gia đình, với một người không yêu. Không phải đế khép lại quá khứ với những món nợ chưa kịp trả, những mộ ì tình không đầ u, không cuố ì và một tương lai chưa biế t sẽ về đầ u. Mà vì tôi đã quá mệt mỏi. Như con sông Ngàn Phồ lữg lờ, miên man trôi trong chiề u muộn. Dù sao sông cũng sẽ chảy ra biển, còn tôi ở đầ y và sẽ ở lại đầ y mấ i mấ i với rấ t nhiề u thương nhớ trong lòng.

Bottom of Form

Những chuyện XiZ

thời sinh viên

Ký túc xá Mễ Trì những năm 199x

Nhập phòng

Bười sáng đến nhận phòng, ông anh họ đèo tôi trên con xe đạp Thống Nhất từ khu Bách Khoa lên ký túc Mễ Trì. Tôi ngồi trước khung, sau gác ba ga là quả rương gỗ cũ kỹ (trong đó có ba cái quần đùi, vài bộ đồ dài, bàn chải đánh răng và ít sách).

Làm thủ tục ở Ban quản lý nội trú xong, lễ mễ vác cái rương to dùng treo lên tầng hai.

Đây rồi, phòng 212. Bước vào, cảnh tượng trước mắt là một thày đang ngồi thu lu ở giường trệt rít thuốc Lào tốp cả má; một thày khác cời trăn vừa cầm dép xô p đập đập cái gì đó vừa hét

váng lên “Mày chạy à! Chạy nữa đê con”. Tôi ngơ ngác đặt rương xuống, tròn mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thằng này không thèm nhìn tôi, vẫn mê mải bò lồm nhồm trên tấm giát giường và đập đập cái gì đó rất huyền bí, thi thoảng ré lên “Chết mày đê!”. Ô, gì vậy, định rung cây dọa khỉ phủ đầu tôi à?

“Cái gì thế ông ơi?”, tôi hỏi thằng đang tốp má bấn thuốc lào. Thằng này đang phê, lơ đờ bảo “Săn rệp!”.

À, hóa ra là đang đập rận rệp gì đó để trái chiếu mới lên. “Có rệp à? Kinh nhê?” Bắ t chuyện với chúng phát. Thằng săn rệp mô` hôi nhễ nhại, dừng lại bảo “Mẹ kiếp 12 con rô`i. Đốt ngứa cả người!”.

Loay hoay ngó nghiêng một lúc, tôi quyết định chọn cái giường tầng hai gần cửa sổ cho thoáng, chắc là hợp phong thủy và để ngắm gái khu C2 bên cạnh đây. Quan trọng là tiện soi gái, phong thủy hay không thì chịu.

Gần trưa, đóng xong mấy cái đinh để treo quần áo và mua được cái chiếu 80 phân mới đét... thì phòng đã tề tựu gần đủ quân số, tắ t cả đầu 8 – 9 thằng, nghĩa là còn trống vài giường nữa. Diêm danh bắ ng màn hút điếu cày.

Cả hội ngô`i quanh cái xô nhựa đỏ, bắ n liên tọi, ho sắ ng sắ c, khói mù mịt như đố t rom. Tôi ghê mùi này lắ m, nghĩ thanh niên gì hút thuốc lào, nhìn lôi thôi như mấy ông già chấn vệt trong quê. Thằng Hải Phòng tên Dũng, cậ lòi pha đưa điếu cho tôi bảo “Làm tí đê bạn hiế n!”. Tôi lắ c đầ u “Chịu, bạn thuốc lá còn chưa biế t hút”.

Thằng cu Nam Định ngọng lú ngọng lô trề` môi, “Kém tắ m, nằ m bi cho ló ngọt giọng. Chết thế` lào được bạn ơi”.

Trưa cả hội đi ăn. Ra công mới thấy gái nội trú nhiều như quân Nguyên, nhưng mặt bằng chung là cá sấu, thi thoảng có đưa bả p chân lỏm đóm nót ghẻ, nhìn biết chắc gái năm hai trở lên...

Cơm nội trú

Mới đặt chân lên đầu đền thủ đô phố hoa (nói cho sang mô`m), mọi thứ đều rất mới mẻ và ngỡ ngàng đối với thằ`ng bé tỉnh lẻ.

Đầu tiên là vậ`n đê` cơm bụi. Quán ký túc có mùi quái gì ghê ghê, lờm lợm, khi mới vào hẩ` hẩ` là, nhưng lâu quen mũi, ăn cái gì cũng thắ`y ngon và bổ. Bữa ăn đầu tiên (tôi ngồ`i cùng thằ`ng Bách dân Nam Định), gồ`m một đĩa muố`ng xào (được một gắ`p), đĩa thịt mỡ khoảng tám miế`ng và bát canh khuyế`n mại. Đói kém nên đứng gọi món, chú nào cũng tranh thủ bóc cọng dưa, nhón hạt lạc bỏ tọt vào mô`m nhai nhanh như điện giật. Cô chủ quán tên Huệ béo hay lườm “Bà cá`m đưa nào bắ`t bóc nha, quen tay đi”. Cô quay mặt vào ở ngoài bóc tiế`p.

Ăn quán này một thời gian, tôi đúc rút được một số` kỹ năng và kinh nghiệm. Một bát cơm khoảng 2 nghìn thì chỉ gọi 1 nghìn thôi, ăn hế`t gọi tiế`p 1 nghìn nữa. Tính ra hai lần xối bao giờ cũng lời ra được ít so với xối một lần. Nế`u bóc trộm thì nên chọn thịt mà bóc, đừng chọn rau dưa, lạc liế`c... vì kiểu gì bị phát hiện cũng ăn chửi ngang nhau.

Phụ bán cơm có đứa cháu họ cô chủ, nhỏ này cũng béo, mắ`t le le kiểu nhòm rau gắ`p thịt. Thi thoảng nó lắ`y thức ăn, tôi hay đứng ngoài khen.

“Hôm nay em Tình mặc cái áo mới nhìn duyên thôi rô`i nhé!”

Nế`u nó không có đô` mới thì khen kiểu khác.

“Em Tình có mái tóc công nhận suôn thật đó, gọi dẫu gì mà bóng thể Tình?”

Thường nó sẽ lờm phát đã (hay tại mắt lé chả biết nữa), sau đó sẽ cười cười ngại ngùng (sướng bỏ xừ cứ làm trò) nói, “Anh cứ hay “chêu” em, hihi...”

Tôi dờ rảnh, do được khen nên phần thức ăn của tôi bao giờ cũng được em ấy ưu ái gắp nhiều hơn so với quy định. Ví dụ canh bí nấu xương (của hiếm đấy) hay được em Tình nhét cho thêm khúc xương xịn xịn (nghĩa là dính tí thịt) dưới đáy bát.

Bọn bạn thì bạo mồm, hay trêu ngu nên em Tình ghét. Chúng nó bảo, “Ồ trời ơi, quả phao câu như của em sau này để để lăm đấy. Đó là bọn anh nói thật!” Mông em Tình thì đúng là danh bất hư truyền, to như cái thùng phuy vẫn hay luộc rau muống.

À nhắc đến thùng phuy mới nhớ. Một bữa canh lúc vắng vẻ, mấy thằng nháy mắt mò xuống vớt trộm rau còn sót trong nồi. Một chú bặm môi dùng cái muỗng cán dài hơn mét thò xuống khoảng, lúc sau thây nặng nặng tay bèn lôi lên.

Cả hội xuýt xoa phen này trúng đậm rồi. Lôi mãi mới lên... một mớ rau muống vẫn còn nguyên lát buộc chặt. Bọn nhà bếp làm ăn mắt khách thật. Nhưng kệ nó, mở dây lát ra mang chầm nước mắ m ngọt hết.

Thằng Khoa điên quê Thái Bình chửi to nhất, nhưng lúc ăn lại khen rau luộc kiểu này chính ra ngọt nhất chúng mày à, vì đỡ mắt chát!

Sau này tốt nghiệp mấy niên, quay lại tìm em Tình thì Tình ơi, em đã đi lầy chông. Em còn nhớ hay em đã quên cái thằng hay khen đều em năm nào???

Những di nhân phòng 212

Phòng biên chế sáu giường tầng với quân số mười hai mạng (đôi khi hơn vì khách vắng lai lưu trú). Hôm chưa vào đại học, xem cái phim gì “Vị đắng tình yêu” có Lê Công Tuấn Anh đóng, thấy cảnh sinh hoạt ký túc của bọn nó lãng mạn, hay ho đã man, nhưng bước chân vào rồi mới biết: Tất cả lý thuyết đều màu xám. Thực sự nằm đâu ở nội trú gần như là một ác mộng đối với tôi.

Vào được vài tháng, ấn tượng đầu tiên là những màn đánh lộn lẫn nhau. Không hẹn mà đến, cứ vài ba ngày, một tuấn... sẽ có một vụ cày điếu cày đuối rượt, ném chai lọ tung tóe cả phòng. Có tháng phải thay ba cái điếu vì vũ khí hạng nặng duy nhất trong phòng chính là điếu cày (thi thoảng có thêm chai bia tàu, độ sát thương cũng rất cao).

Oánh nhau thường sẽ theo nhóm nhỏ. Mỗi khi có biến, cửa phòng sẽ được chốt chặt nội bất xuất, ngoại bất nhập. Giờ ngồi nhớ lại cũng chả hiểu chúng đánh nhau vì cái gì, chỉ biết có biến phát là tôi nhảy tót lên giường tầng “toa sơn quan hổ đậu”. Có hôm thằng Hiệp xoắn đầu với thằng Vũ nháy. Vũ nháy ngồi cạnh điếu cày hơn nên nhanh tay chụp được cái điếu, Hiệp xoắn lùi vào góc phòng tóm được vỏ chai bia...

Một trận thư hùng diễn ra khiến khán giả xanh lè mắt, mảnh chai bay vèo vèo ngang mặt, điếu cày quay tít như côn. Tôi mới đầu còn vấp chân ngồi xem, sau thấy chai lọ kinh quá nên trùm luôn chặn lại, chỉ hở ra mỗi 2 con mắt.

Sau gần 10 phút quyết tử cho tổ quốc quyết sinh, hai chiến sĩ máu me, thương tích đầy người nằm vật ra (trong khi môm vẫn chửi “À thằng kia nhá, nhớ mặt thằng bố mày nhá”). Lúc ấy anh em mới lạng lẽ tụt từ giường tầng xuống can ngăn, giảng hòa (xong phim rồi can gì nữa).

Hồi đầu anh em còn đứng ra can, ngăn không cho oánh lộn, nhưng sau kệ chúng. Tôi bảo “Chính ra cứ để anh em đập nhau te tua sút đầu vỡ trán lại hay, vì có thế mới hiểu tính nết nhau mà né”.

Mà đúng thế thật, sau này đánh nhau chán, chúng nó đâm ra thân nhau hơn, đi đâu cũng riu rít tó tở, bạn bạn. Tôi trong suốt năm đầu tiên không táng nhau lần nào, không phải nhát chết, mà vì không thích dính vào những rắc rối nhỏ nhặt, với lại trong mắt bọn nó tôi là đứa tếu táo, hay pha trò nên có cảm giác vô hại.

Trong phòng có máy đưa thuốc dạng dị nhân. Đầu tiên là thằng Biển. Biển quê Ninh Bình, có biệt tài oánh liên tục 38 phút trung tiện không ngừng nghỉ. Hồi mới vào, cứ đêm khuya, khi anh em đang chập chững bước vào giấc mộng đẹp thì Biển bắt đầu thả bom.

Ban đầu tiếng còn nhỏ, sau âm lượng tăng dần, đến cái thứ 25 trở đi thì thôi rồi, âm thanh trong trẻo, chi tiết và tách bạch như pháo. Cũng may bom của nó thuộc dạng rậm lạnh, tức không thổi. Chỉ có tiếng mà không mùi, hay nữa là nó điểu chỉnh cơ bụng hay đại loại thế rất giỏi, khiến ba giải: treble, bass, mid rất hài hòa, nghe không quá chói. Tóm lại nói như anh em giới chơi audio là kiểu “hay trong tầm tiền”.

Biển có thể nổ bom bất cứ hoàn cảnh và ngữ cảnh nào (nếu thích). Phòng 211 cạnh bên hay có bạn gái đến chơi (à cái phòng 211 này là đồi trọng của phòng tôi, sạch sẽ, gọn gàng đâu ra đấy,

thằng nào cũng hiên lành lịch sự chẳng như 212 chuột chết, nên gái đến nhiều cũng là đương nhiên).

Mỗi khi có gái đến phòng kia chơi, anh em sẽ thông báo khẩn cho Biễn. Từ trên giường tầng tụt xuống, bạn quần đùi Thái sành điệu, dép con gà chết chơi... Biễn lên ra hành lang, chìa mông vào cửa phòng 211 nổ liên ba phát long trời lở đất, rồi tháo chạy về chuồng. Khỏi phải nói, một bà u không khí sững sờ, u ám và trầm mặc... lập tức hiện diện trong phòng 211. Mọi âm thanh im bật, không ai nói với ai một lời, vì gương và bể bàng.

Bên phòng này, anh em ôm nhau cười chảy nước mắt. Lát sau gái về, mấy chú 211 rụt rè chạy sang thăm thọt “Các ông làm ăn như thế thì mất hết khách!”. Bọn tôi lại ôm bụng cười tiếp.

Tiếp theo là một dị nhân nức tiếng khác, Khoa điên. Tên khai sinh là Văn Hoan, quen gọi là Khoa, tục gọi Khoa điên vì tính cách thất thường và lập dị không giống ai, tôi đặt thêm cho nữ danh hay ho khác là “ky sĩ mặt sần”, bởi mặt thằng cha này u ám, thiếu não như bệnh nhân đau hành tá tràng mãn tính.

Khoa hơn bọn tôi 3 – 4 tuổi nên anh em gọi anh Khoa. Sau lưng đồng thanh gọi lão, hoặc thằng – thằng Khoa điên.

Biệt tài của Khoa là làm thơ. Yêu em nào có ngay thơ về em ấy. Từ em cùng khóa trước (lão đúp xuống khóa tôi do thiếu tiền học phí) đến em nhỏ lông gà, rửa bát chỗ khách sạn mà lão làm thêm và sau này là em Hiên cùng lớp.

Làm nhiều thơ thì kệ lão, thơ tán gái tôi xếp vào hạng giẻ rách nhất trong các loại hình nghệ thuật. Nhưng phẩm nhất là lão hay đọc thơ đêm khuya cho anh em nghe trước lúc ngủ. Hò i đầu mấy đứa còn bày tỏ thái độ quan ngại sâu sắc vì điếc tai không ngủ

được. Giọng lão thê u thào như anh Ngạn kể chuyện ma, thi thoảng dừng lại phân tích, chỉ ra cái hay cái đẹp trong đoạn vừa đọc.

Tôi hay trêu, “Thằng làm thơ đã điên rồi, con nào được tặng mà thích thơ này còn thên kinh hơn nữa!”. Lão chửi “Thằng Huy nhé, loại mày trình đâu mà cảm nhận được nghệ thuật”. Tôi nghe cười rồi kể cho lão làm nhảm tiếp. Có hôm đói bụng không ngủ được, lão đọc đến 3 giờ sáng.

Một bữa lão rủ ra quán bà Hã ăn cháo lòng, uống rượu (chắc vừa xin được ai ít tiền). Húp gùn hết bát cháo, lão ngược lên làm nhảm “Hạnh phúc theo mày là gì hả Huy?”. Hở, đang ăn tự nhiên hỏi câu chả liên quan gì, nhưng biết tính lão, tôi âm ờ, “Biết đâu được, cả đời chưa thấy mặt nó bao giờ”.

Ấy là nể hôm nay lão mời ăn, bình thường sẽ chửi cho câu vì tội hỏi ngu. Khoa điên gắp miếng vèo lợn lên, bảo, “Hạnh phúc với tao đơn giản lắm. Đôi khi chỉ là buổi tối như tối mùa đông rét mướt này, ngồi đây ăn bát cháo và trù lại miếng vèo cuối cùng dưới đáy bát, rồi ăn từ từ, nhai chậm chậm để cảm nhận vị ngon ngọt của miếng vèo lợn”. Móa, tôi buông đĩa cười lẫn lộn. Lão hỏi sao cười? Không đúng à? Tôi bảo, “Đúng là chân lý của một thằng đói ăn kinh niên, hehe”.

Trong lớp lão ưng nhất em Hiên. Hiên lùn nhưng to béo, đùi to như cái xô, nhưng lão ưng lắm, bảo “Nhìn đầy sức sống”.

Hôm khoa tôi đá giải trường, buổi trưa lão kéo đi ăn quán (lão là lớp trưởng), chiếu đá bóng, vừa ghi được bàn thắng, lão cầm máy bóng hồng héo rữ chạy tung tăng giữa sân hét lên như thằng điên “Chúng mày ăn cơm tao mời, uống nước tao trả... mà éo thằng được thì chúng mày làm cháu con Hiên béo nhé!”. Trọng tài (là giáo viên dạy thể dục) phải chạy lại đuổi mãi lão mới ra.

Cả sân nghiêng ngả cười, bảo không hiểu ở đâu rơi xuống thắ`ng
thầ`n kinh thê` không biê`t!

Trời sinh Khoa sao còn sinh Biển?

hôm thoả t cũng đã đi qua gần hết kỳ 1.

Sau những trận chiến huynh đệ tương tàn, tình hình phòng 212 dần dần trở nên ổn định hơn. Có lẽ đánh nhau mãi cùng chán (vì cuối cùng thắng nào cũng đau), anh em thông nhất thay đổi đấu bằng đối thoại, cùng nhau thực hiện phương châm 3 tốt: đồng chí tốt, bạn bè tốt, đối tác tốt!

Tuy nhiên một số thành phần cá biệt khác vẫn tồn tại những thói xấu (ăn vào máu rô-i). Ví dụ thằng Hợp móm, tính bản mãi không sửa được, nên anh em họp kín lấy ý kiến biểu quyết nhằm ra sắc lệnh trừng phạt.

Chuyện kể rằng trong lúc đời sống anh em vô cùng khó khăn, riêng Hợp vẫn túc tắc sinh hoạt theo lối của mình giữ bo bo, của người ta lấy mo mà xúc. Hợp có một hộp sữa Ông Thọ ém kỹ trong đáy rương, cứ đợi anh em tắt đèn ngủ hết mới lọ mọ trèo lên giường âm thầm chui vào màn, lôi sữa ra chấm bánh mì nhai nhóp nhép rât gọi đờn.

Anh em họp kín ở tổ xong, đợi Hợp lên thư viện học buổi tối mới bắt đầu ra tay. Thằng Thuật hò một thằng nữa, cùng nhau lôi cái rương của Hợp xuống. Một màn ảo thuật diễn ra. Hai ảo thuật gia bê rương lên cao rồi xoay trái, xoay phải, lộn ngược, lộn xuôi hơn mấy chục vòng, để đảm bảo hộp sữa Ông Thọ trong rương chảy ra quần áo, sách vở khô chủ.

Hai thằng cứ vừa lắc vừa chửi cái rương, “Này thì sữa này.... Này thì bánh mì này... !!!”. Xung quanh khán giả vỗ tay nhiệt liệt hưởng

úng.

Kết thúc, anh em trở về vị trí chuẩn bị để nghe Khoa diên ngâm thơ, nghe Biển oán rầm và tất nhiên... xem Hợp móm đau khổ.

15 phút sau Hợp lễ mẽ về phòng. Vào đến cửa chàng vẫn huyết sáo bài gì mà “Chưa có bao giờ đẹp như hôm nay, non nước vẫy chào lòng ta mê say...”. Đoạn chàng nhảy tót lên giường, mở rương cất sách vở.

Một tràng chửi xô i xả vang lên. Tất nhiên là chửi đồng, “Tổ sư thầy ng nào làm đở... lọ mực của tao ra hết quần áo, sách vở. Bớ mà biết được bớ cho đi nạng luôn”.

Anh em ban đầu còn vờ vịt không biết gì, sau thầy nó chửi hay quá, lại buồn cười vì sữa thì không chảy mà chảy lọ mực... nên cười um lên. Cái trò càng cố nhin thì lại càng cười to hơn, đều vật. Có thầy ng cười ngã lộn cổ xuống sàn vẫn không ngậm được mồm.

Giải quyết êm xuôi vẫn để Hợp móm, anh em tắt đèn lên giường nghe Khoa diên ngâm thơ.

Lại nói về Khoa diên. Kể từ lúc anh em khám phá ra tài năng trung tiện tuyệt vời của Biển, Khoa tỏ ra ức chế hẳn (vì có đố i thủ không đội trời chung). Từ dạo đó, mỗi khi phòng tắt hết đèn, Khoa mới lăm nhăm đọc được một câu là ngay lập tức giường bên Biển thả ngay một quả bom.

Khoa đọc “Có phải em là thiên sứ đời ta...”, Biển sẽ đệm cái “bộp” rất danh thép. Khoa chửi “Thầy ng chó này... vô duyên!”. Đợi anh em cười rung cả giường xong, Khoa đọc tiếp “Để tim anh ngàn lần hóa đá...”. Biển chỉ chờ có thế, thả cái “bộp” rất khớp với ca từ. Khoa chửi um lên “Thầy ng mấ t dạy, đờ vô văn hóa”.

Tôi thò cổ khỏi màn bảo, “Anh đừng chửi nó, nó đánh dâ u chấ m câu cho thơ anh còn gì nữa”. Khoa chửi luôn, “Chấ m chấ m cái con khi nhé. Tao đê ch hiểu sao trên đời lại có thắ ng bựa như thắ ng Biển nông dân này!”

Biển tỉnh bơ bảo, “Em xin lỗi, tại em thắ y thơ bác hay quá mà thiế u hòa âm, phớ i khí, nên...”. Khoa cắ t ngang “Phớ i phớ i cái mà cha mà... mắ t cả hứng bớ mà!” , rô i đợc tiế p khỏ còn lại.

Nói chung đó là cặp bài trùng bắ t đắ c dĩ. Một bên “nghệ thuật vị nghệ thuật” là Khoa , tức sáng tạo nghệ thuật chỉ vì lòng đầ m mê nghệ thuật. Một bên “nghệ thuật vị nhân sinh” là Biển, nghĩa là tạo ra rắ m để phục vụ tiế ng cười của anh em. Tôi hay trêu, “Trời đã sinh ra Khoa sao còn sinh ra Biển?”. Khoa bảo, “Tao nghi thắ ng chó á y hờ van đít. Sau này con nào vớ phải nó quá nhọ cho một cuộc tình”.

Nói đê n tình tiện thể kể luôn. Hờ i đó hay đá giải trường. Trong đầ m cổ động viên có em Thìn chuyên phục vụ nước nôi, cam quýt cho đội. Em Thìn quê Quảng Ninh, cao to, béo khỏe, mông ra mông, ngực ra ngực, rắ t đầ m mê bóng đá. Lạ cái là đội có 11 thắ ng trên sân, nhưng chỉ réo tên tôi mà hét. “Anh Huy, anh Huy... sút đi anh Huy!...”. Thìn thua tôi hai tuổi nên gọi anh.

Đá xong em Thìn hay bóc quýt đút cho tôi ăn, anh em trong đội rắ t gato. Tôi thì chả thích, chỉ quý quý, em Thìn đút cho ăn cũng không từ chớ i vì tay tôi bẩn, với lại tiện thể muớ n bọn kia ghen ty cho vui.

Nhưng trên sân thì đợc, miễn ý kiế n. Đi học em Thìn cứ nhắ ng nhắ ng bám sau như cái đuôi. Tôi đã cớ đi thật nhanh (từ ký túc xá lên trường khoảng 2 cây) để tránh mặt, Thìn với bạn đi sau cứ gọi thắ m thiế t như gọi đồ anh Huy ơi, anh Huy ơi! Khó chịu kinh khủng. Cái trò khi đã không thích mà đớ i phương cứ sấn vào là đầ m ra ghét

luôn (ngày đó ngu thế không biết). Bọn ở phòng có đứa khích,
“Con ấy xôi oản ngon thế mà chả phải tay tao...”. Tôi bảo “Nhường
đấy, của mày cả có giỏi thì xông vào”. Thằng bạn thờ dãi, “Nó ứ
thích tao mới đen”.

Tình đầu của Biển và hôm nay chị Dung mặc màu gì?

Trong suốt 4 năm đại học từng sống chung hoặc gặp rất nhiều huyên thoại, nhưng có lẽ Biển vẫn để lại ấn tượng sâu sắc nhất. Biển ít nói, nhưng mở miệng là nói ngất. Giọng lè nhè, ngang ngang và buồn cười. Mỗi khi có bạn gái đến chơi, tôi hay trêu, “Ê Biển ơi, hãy làm một cái gì đó thay lời muốn nói đi?”

Cái gì đó tất nhiên là oánh rắm, vì ngoài biệt tài trung tiện ra, Biển chả có cái gì để có thể thay lời muốn nói được. Có hôm tôi bảo Khoa, “Anh Khoa, anh văn hay chữ tốt, anh có thể viết đơn đề cử đặc sản bom của thặng Biển lên Unesco để trở thành di sản văn hóa phi vật thể được không?”. Cả phòng cười bò ra, Khoa chửi “Thặng má t dạy. Cái loại coi quàn chổng mông vào nghệ thuật tao không chấp nhé!”.

Biển hay có kiểu ngò i bấn thuóc lảo, kê rề cầ rả kể chuyện hồ i xưa yêu nhau, giọng nó nghe đã buồn cười rồi. Biển kể, ở quê đi chăn bò có con thích tao, nó hơn ba tuổi nên chị chị, em em. Con này chủ động mời tao trước, góm, cứ lừa bò ra đồng xong, lần lần ra bụi cây hôn nhau chiu chiu. Mà lúc đầu chả biết hôn nó như nào, cứ dí mồm vào nhau rồi cạp cạp như gặm ngô luộc chả ra cái gì cả.

Hôn mãi cũng chán, một hôm rủ nó vào giữa bãi ngô tính làm tí cho biết mùi đời, vì nói thật là tò mò lắm. Vào bãi ngô, chọn chỗ đẹp đẹp trái ni lông nằ m xuông. Vừa coi quàn xong, chưa kịp làm ăn gì thì thấy bụi ngô rung rung từ xa. Nghĩ phen này chết chắc rồi, hình như có ai đó đang lại gần, bèn nhồm lên vớ quàn áo

cả m đầu chạy một mạch. Lúc sau quay lại dò la thì... hóa ra gió thổi rung rinh bụi ngô chứ chả phải người chúng mày ạ. Con bé thì vừa mặc quần áo vừa khóc thút thít... Thế là tôi mất mọi tình đầu...

Anh em nghe xong cười hô hô, khen chuyện tình của Biển rất trữ tình và cảm động. Biển bảo “Trữ tình cái gì, coi trườnng chạy giữa bãi ngô ngứa vãi ra”. Khoa thò mồm vào “Nhìn mày như thằn lết điề n mà sao con áy nó thích nhể?”. Thuật bình luận, “Chắ c nó mê tài oánh rắ m”. Khoa gật gù, “À ừ nhi”.

Khoa ghét Biển ra mặt, biế t tổng nên tôi càng hay bom vào cho Khoa chửi. Tôi bảo, thơ anh chính ra cũng hay đầ y, nhưng nói thật còn thua bom thằn lết Biển vài bậc. Bom nó theo em rắ t có nhạc tính, chả trầ m trầ m như thơ anh. Khoa chửi, “Loại tai trâu như mày biế t gì, thơ tao không nhạc tính à?”.

Tôi phân tích, rắ m thằn lết Biển đủ cả cao độ, cường độ, trường độ và âm sắc, thậm chí có lầ n trong đêm em còn nghe nó oánh hẳn một dải lên tận ba quãng tám, tức là ngang cơ với giọng Marià Carey lúc đỉnh nhắ t. Khoa lại chửi. Tôi bỏ đi, bảo “Thôi em chả nói với anh nữa, động tí chửi như đàn bà”. Khoa càng điên, vói theo “Lầ n sau đừng mang thơ tao so sánh linh tinh nữa nhể. Toàn loại tụt sịp chổng mông vào nghệ thuật”. Khoa tức nhưng không bao giờ làm gì tôi, chỉ chửi thôi vì oánh nhau thì Khoa không phải đố i.

Năm thứ hai ở ký túc. Nhân sự phòng 212 có nhiề u xáo trộn, có một số thành phầ n lạ mặt xuấ t hiện, những gương mặt cũ cũng lác đác ra đi. Trước khi kể tiế p chuyện ký túc, đá ngang sang chuyện chị Dung trông xe cho nó nhắ cái đã.

Cổng trường có má y bà chị trông giữ xe. Trong đám áy nổi bật có chị Dung, tục gọi là Dung hế ch vì mũi hơi hế ch. Năm nay chị Dung khoảng 33 – 34 hoặc cũng có thể 37 chả rõ. Chị Dung da

trắng, tóc vàng, mắt vẽ chì... nhìn rất sexy, đặc biệt là hay mặc váy trắng và nói bậy như ranh.

Có hôm ra bãi gửi xe, thấy chị mặc váy trắng mỏng, dài ngang đầu gối... ngó góc một chân lên góc xà cừ. Bà đồng nghiệp đứng cạnh nói nhỏ, “Kìa chân với cẳng kia, bỏ xuống đi, lộ hết cả còn gì”. Chị Dung thản nhiên nháy mắt bảo, “Kệ, kệ... kệ nó, hi hi”. Hóa ra là chị biết nhưng muốn hớ hênh tí, chắc muốn câu máy thừng sinh viên vào gửi xe.

Bọn tôi mỗi lần ra lấy xe hay hỏi chị “Hôm nay màu gì chị ơi?”. Chị sẽ vén chân váy lên cao một chút đủ để thấy quần chip màu gì, xong cười “Nõn chuối nè”, hoặc “Tím than nè”... tùy hôm ấy mặc màu gì. Máy thừng rất ung chị, nên cứ tan học, vừa bước xuống cầu thang vừa đồng nhau hôm nay chị Dung mặc màu gì? Máy đoán đen tuyền, máy xanh lá cây, máy bã trầu... lao xao loạn cả lên. Có nhiều bữa ra cả độ: máy nào đoán trúng sẽ được bữa cháo lòng đêm. Sau một thời gian ra độ, anh em rút ra được quy luật sau:

Thứ 2 đầu tuần chị Dung hay mặc màu trắng; thứ ba mặc nõn chuối; thứ tư xanh dương, thứ 6 da cam, thứ bảy máu chảy về tim ưu ái màu tím Huế thủy chung, chủ nhật nóng bỏng nhất nên chơi màu đỏ.

Nhưng người tính không bằng trời tính, có bữa anh em cũng từng bẽ kèo vì thói đồng đánh của chị. Hôm ấy sau khi lần lượt từng máy nhận màu xong, ra bãi hỏi chị, chị Dung kéo hẳn khóa bên hông xuống, bảo “Bất ngờ chưa? Da báo nè!”. Máy máy há hốc mồm. Mịa, đúng là da báo nâu nâu chàm đen tuyền thật. Vỡ hết cả độ vì chả máy nào đoán đúng! Đó là chưa kể nhiều hôm đoán xanh đỏ tím vàng, da cam, xanh cô ban, cổ vịt, tiệt dê.... xong,

nghĩ kiểu gì cũng có thắ`ng đoán trúng, cuố`i cùng chị cười he he bảo chả thắ`ng nào chuẩn nhé, hôm nay 7 màu.

Năm ba chuyển phòng khác, phòng 201. Quân chủ yế`u khóa dưới và một số` chú khác Khoa. Phòng có thắ`ng Tám quê Bắ`c Cạn, giọng eo éo như con gái, đi đứng ẻo lả nên anh em gọi là “chị Tám”. Chị Tám trên tôi một khóa nhưng gọi mày tao hế`t, khi vui miệng thì gọi chị. Chị Tám nói chuyện môi cứ uố`n éo đeo thôi rồ`i mà chỉ thích chuyện nắ`u ăn, cắ`m hoa, cắ`t tĩa... Mỗi khi đùa nào làm phậ`t ý, chị chửi như hát hay nên anh em rắ`t thích trêu chị.

Thắ`ng Thịnh đen cứ thắ`y chị cáu là ngô`i bên giường đố`i diện trêu, “Hôm nay chị Tám đế`n tháng nên khó chịu trong người nhé chúng mày, đừng động vào chị, chị Tám nhể?” Tám dẩu môi ra chửi the thé như xé vải, “Tao nhét chân vào mồ`m mày đắ`y thắ`ng kia nhé!”. Thịnh đen ngoạc mồ`m cười “Sao chị Tám chửi em? Em là em hiểu sinh lý chị em lắ`m nên mới chia sẻ, chị không cảm ơn thì thôi, chửi cái gì?” Tám lại chửi tiế`p. Tôi không trêu thắ`ng này vì nghĩ nó đàn bà, nhớ nó đế`n tháng thật thì bỏ xừ.

Phòng còn có một thắ`ng ái nữa, thắ`ng này mới thực sự nguy hiểm vì bóng kín. Chuyện như sau.

Suyt mất đời trai vì một thằng bóng kín

rở lại phòng 201, năm thứ 3.

T
Như đã nói, phòng có chị Tám ái chửi như hát hay. Thằng này tôi không để ý vì nói chung vô hại. Nó cũng sợ tôi như sợ cọp, đang chửi ai mà tôi lừ mắt là tự động cụp pha tắt loa rè ngay.

Chị thứ hai là chị Tuyê`n, học sau tôi hai khóa. Thằng này tay chân nhẩn thín không có sợ lông nào mới kinh. Tuyê`n ít nói, ai trêu thường chỉ bẽn lễn cười. Kể cả hỏi nó “Thằng này cười cái gì lắ m thế`mài?” thì nó cũng chỉ cười cười rồi im lặng.

Hồ`i đầ`u, do chưa kịp mua chăn (nói thật là tiể`c tiề`n không nỡ mua), quan sát thấ`y giường nó sạch đẹp, chăn bông ấm áp thơm tho, bèn reo lên, “Tô`i nay có chỗ ngủ rồi! Tuyê`n ơi tô`i anh ngủ với nhé?”. Nghe xong, thái độ nó không phản ứng gì, chỉ mồm mím cười. Tôi bực quá (hồ`i â`y năm ba, là đại ca rồi sợ gì ai) hỏi lại cho chắ`c, “Thế` nào? Tô`i có thích giao lưu kế`t hợp không thì bảo?”. Nó vẫn nhoẽn miệng ra mà cười.

(Sau này nhớ lại, lúc tôi xin ngủ ké, bọn trong phòng có đưa nhìn tôi với ánh mắt vô cùng bí hiểm, rấ`t tiể`c là tôi đã bỏ qua sự cảnh báo ngầ`m này. Mà kể cũng lạ, phòng thiế`u giường mà chả đứa nào tranh nhau nằ`m với thằng Tuyê`n?)

... Thế` rồi màn đêm huyề`n ảo cũng buông xuô`ng trên bầ`u trời Mễ` Trì. Sau khi lê la quán xá chán chề, tôi về` phòng. Chị Tuyê`n đã ngủ trước, chăn khép hờ ngang thân trên, cặp đùi mịn màng dạn ra rấ`t có mỹ quan. Sau khi gạt bớt cho cặp đùi kia khép

gọn vào, tôi kéo chăn bắt đầu lim dim thưởng thức cảm giác ngủ trên một cái giường thơm tho, sạch sẽ.

Nửa đêm, đang ngái ngủ, chợt chị Tuyền quay mặt sang. Vừa nhóp nhép nhai, vừa dí sát môi vào má tôi. Hơi thở nóng rẫy, cảm nhận rõ cả sự ẩm ướt. Trời ạ, ghét nhất ngủ chung đũa nào quay mặt vào hướng tôi, bèn bẻ cổ nó ra phía ngoài cho chắc gạo. Thì tiên sư, nửa tiếng sau, chị lại vác cái mặt bèn bẹt ấy dí dí mạnh hơn vào má tôi. Để yên xem chị mơ ngủ làm gì tiếp theo... Đang định kéo chăn tấp mặt chị lại thì chợt chị hôn tới tấp vào cằm, vào má, rồi tay chị vòng sang ôm cứng người tôi.

Nghĩ thâm chắc thảnh này đang mơ ngủ, hoặc nó từng ngủ với gái nên quen thói. Điên quá bẻ đầu nó lên nữa, rồi tiện tay khuyếch mại cho nó cái bộp vào mặt. Lập tức nó ngủ ngoan ngay, không động đậy.

Nhưng rồi cũng chỉ được vài chục phút, cứ nhè tôi lim dim ngủ lại là nó hành động tiếp. Lần này nó quặp chân sang đùi, tay thì sờ soạng loạn cả lên, môm rúc rúc còn đòi... hôn. Lúc ấy vừa điên vừa hoảng, chính xác là sốc. Nhẽ nào giữ gìn long thể hai mấy năm, môi còn chưa được hôn bạn gái... giờ mất cái ngàn vàng vào tay thảnh gay này?

Nóng mặt quá, gạt nhẹ chân nó ra rồi thò tay búng thật lực hai cái lên vào bộ ấm chén nó. Thảnh bé “á” lên một tiếng, người co lại như con tôm. Sấn điên lên, giật cùi chó một phát dính cái “hự” ngay vào lườn, nó hộc lên mấy tiếng rồi xuýt xoa đau đớn nặm nguyên một cục.

Đêm vẫn còn dài, nhưng không dám nặm nán lại nữa. Chỉ sợ lúc tôi ngủ về mồm, chị quay sang vùi hoa, đập liểu thì chế t tôi, sau

này biế t ă n nói kiêu gì với người yêu? Chẳng lẽ lại bảo “anh đi xe đă p, chẳng may ngã....” à?

Lục tục hấ t chấ n vùng dậ sang giườ ng nằ m với thắ ng khác cho lành, không chơi đại nữa. Mãi sau này chuyện lộ ra, lâ n lượt từng thắ ng đứ ng lên kể tội chị Tuyê n. Có thắ ng bảo nó còn nằ m lên cả bụng em, dậ như đứ ng rô i anh ơi, tở m kinh lên đượ c! Tôi cười bò ra, chửi thề mà chúng mày không phím cho tao biế t, suýt nữa đi tong đờ i giai đẹ p.

Phòng này cũng có vài dị nhân khác, điển hình là bà n tiện đẹ nhấ t Mễ Trì – Thạch Văn Điề n. Tên dài ngoắ ng á y do tôi đặt cho. Điề n quê Ba Vì, mặt mũi cổ quái như người tiề n sử, da trắ ng toát, nhưng viế t văn khá tô t (hay đượ c đắ ng báo). Hồ i á y Điề n có lọ dầ u gọi Mỹ Hảo màu đen, to như cái chai, luôn ém kỹ dưới đấ y rươ ng không ai có thể xin đượ c.

Cứ tâ m 5 – 6 giờ chiề u, Điề n rón rén mở rươ ng lôi lọ dầ u ra, bóp vào tay một ít rô i... thoa lên đầ u. Có hôm bom trực tiế p, nhìn như bãi chim ỉa hay bị bò liế m. Xong xuôi lâ y khắ n mặt trù m đầ u, lọ mọ xuố ng bề nước tá m gọi (trù m khắ n kéo thắ ng khác hót mắ t).

Có hôm không hiểu sao Điề n mang cả lọ dầ u ra bề, thắ ng phòng bên tá m xong, thắ y dầ u của Điề n chắ c tiế c rẻ, nên mượn chai dầ u bóp vào cái sị p ướ t giặ t cho... thơm. Thắ ng này đắ ng bóp thì Điề n nhà ta xó t cửa giắ ng lâ y chai dầ u lắ m bắ m, “Xin dầ u gọi người ta để giặ t sị p lại còn nặ n nhiề u...”. Thắ ng kia tức quá câ m chai dầ u bóp lâ y bóp để cho phề cả ra... Ngay lập tức Điề n nhò ai người giặ t lại, thề nào trượt chấ n ngã cái rằ m sút cả mắ nh rắ ng cửa, má u chắ y tề m lem cả mô m. Hai bên lao vào đắ m nhau náo loạn một góc ký túc. Bọn tôi đứ ng trên gắ c hai nhìn xuố ng

thấy hết nhưng kệ nó, có thấy còn nhảy dựng lên, vỗ tay như tuyên Việt Nam vừa ghi bàn vào lưới Thái Lan.

Điền bản tính, vẫn thì nuốt nà nhưng số ng chả ra gì nên anh em ai cũng ghét ra mặt. Buổi trưa có hôm ăn cơm về, Điền ngâm tắm ngủ vêu mồm, chân vẫn đi giày đàng hoàng. Thấy Hưng tỏ bèn nhảy xuống rút cái tắm ra, lấy cái tắm hay dùng ngoáy tai ngoáy một hồ i vào mũi cho thật đậm rô i... nhét vào mồm Điền. Điền không hay biết gì, thi thoảng còn đảo đảo môi, nhìn như gái xì tin đang ngâm kẹo mút, hài vật.

Chuyện bọn nó bựa thì kể mãi không hết, nhưng chuyện bựa của riêng tôi thì cũng một mớ. Năm thứ ba bắt đầu lộ rô i. Là một đĩa thuộc diện nổi tiếng ký túc vì đá bóng ngon và viết báo nhiều, đi đâu cũng khệnh khạng phết. Vì lẽ đó nên ít nhiều tôi giữ “hình ảnh” một chút, không thô bỉ được bằng bọn bạn cùng lứa.

Vài chuyện bỉ nhât của tôi là như này. Cùng mấy đứa đêm hôm tụt quần nhảy vào... bể nước ký túc boi, tắm rửa àm àm, thậm chí còn thách nhau đĩa nào lặn lâu nhât luôn (gọi là giải thân kinh mở rộng), xong có đĩa tiết lộ trong lúc lặn tranh thủ đi tiểu phát, sáng mai đám đàn em vẫn oánh răng, lấy nước bể pha trà, pha mỳ tôm bình thường.

Vào thư viện ngủ nhờ buổi trưa (bà cô thư viện quý lắm), lúc sau buồn tiểu quá, tìm mãi không ra nơi xả (vì cửa khóa ngoài), bèn trèo lên ô cửa sổ, hé ra một chút rô i... câu ra ngoài. Thế quái nào căn chỉnh tọa độ kiểu gì mà tưới ướt cả mấy cái xe máy của khách dựng bên ngoài, bọn nó hét àm lên hỏi nhau “Nước... nước ở đâu chảy xuống thế?”. Đang dở nên không hãm lại được, bọn nó chửi cho một trận.

Tán mãi mới đở được một em năm nhá t, em Thủy quê Sơn La. Thủy to cao, người múp và mặn mà. Vừa tỏ tình xong thì thấ y em cùng phòg xinh hơn nên dừg lại chuyể hướng tán cái đấ. Rủ Thủy ra khu-ôn viên, hỏi “Em có yêu anh không?”. Thủy vừa khóc vừa nói “Có”. Quay sang bảo “Nhưng anh lại không yêu em nhé”. Con bé ôm mặt khóc tu tu, hỏi sao lại thế? Trả lời, “Anh chả biế t nữa”... Nhục nhá t là khi lời tỏ tình với em xinh hơn kia thì em á y bảo, “Dạ em có bạn trai rồ i”. Tự nhiên mấ t cả chì lẫn chài!

Bô n năm ký túc, tổng kê t lại chỉ yêu có một người vào năm cuố i, khi em á y đang học 12, chuyên Toán Tin Quố c gia. Một mô i tình đẹp nhưng dang dở, thậm chí mới câ m tay nhau có vài ba bận, chưa hôn. Nhưng thôi, chuyện đó lại là một câu chuyện dài...

Vũ điệu hắc bào

Đã ng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại náo nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường. Buổi sáng hôm ấy, một buổi ban mai đầy sương thu và gió lạnh, chị bán thuốc tây ở cổng ký túc âu yếm nắm tay tôi hỏi, “Thế ghê hay hắc bào để chị lấy thuốc đây?”

Xin lỗi bác Thanh Tịnh, em ngại văn bác phát có gì bác bỏ quá vì em đã dẫn link tác giả tử tế, cơ mà khúc nói về ghê và hắc bào là em chệ vào cho hợp tâm tư sinh viên ký túc thời đó.

Thôi không đùa nữa. Có thể nói với lũ sinh viên nội trú khi ấy, có một thứ rất khó để giải, đó là vấn đề ghê và hắc bào. Chưa có một công trình khoa học nào nghiên cứu và lý giải thấu đáo sự xuất hiện của ghê ở ký túc, nhưng với anh em sinh viên thì tất cả được đổ cho nguồn nước. Đó là cách thông minh nhất, cũng như mắt bị lác là tại hướng đình – thế cho lành.

Trong khuôn viên Mễ Trì có những hàng cây cổ thụ rất lãng mạn, và nếu bắt gặp một lãng tử sơ vin, áo trắng cổ cồn, đứng trầm tư, một tay hút túi quàn rất phiêu du bên gốc xà cừ... thì đích thị anh ấy đang gãi ghê. Đó sẽ là hình ảnh kiêu hùng và bi tráng nhất của một nam sinh nội trú mà mai sau mỗi khi nhớ lại, nó khiến chúng ta không khỏi ngậm ngùi.

Sau đây là mẫu đối thoại phổ biến trong cuộc hạnh ngộ giữa anh Mễ Trì và anh Bách Khoa:

- Ô` bạn hiê`n! Đạo này vẫn ghẻ chứ?

- Không bạn ơi, chuyển sang hắ`c Lào rô`i.

- Tô`t quá, tôi thì song kiê`m hợp bích cả ghẻ lẫn hắ`c Lào mới đau em!

- Mà bạn đang dùng loại gì đầ`y? ASA hay DEP?

- DEP, chứ ASA xót lắ`m.

- Ừm.

Đó là tên hai loại biệt dược trong phác đồ` điê`u trị ghẻ của anh em, còn loại nữa là BSI, lọ thủy tinh bé bắ`ng ngón tay cái bên trong chứa thứ nước giồ`ng y chang xì dầ`u ta hay chắ`m rau lang, nhưng loại này chuyên cho hắ`c Lào.

Không biê`t cánh nữ thì thê` nào, nhưng đố`i với má`y thắ`ng đực thì “sồ`ng chung với ghẻ” gắ`n như đồ`ng bào miê`n Tây sồ`ng chung với lũ. Cứ khoảng 3 giờ chiê`u trở đi, ngủ dậy việc đầ`u tiên là vạch mông ra gắ`i. Nê`u hắ`c Lào thì gắ`i cho bong lớp da má`t dầy bên ngoài rô`i dùng bông tắ`m BSI chắ`m vào. Khỏi phải nói, BSI chứa chắ`t gì đó (chủ yế`u là cô`n) nên ngay sau khi bôi vào, các con giò` nhảy dựng cả lên vì xót. Để tăng phầ`n sinh động, có phòng bật hắ`n băng Mô` đen Tắ`c kinh lên nhảy theo, gọi là vũ điệ`u hắ`c Lào, nhìn ngoài tưởng đang lạc vào sàn New Century hay quán bar nào đó.

Phòng khi á`y 12 thắ`ng thì 9 thắ`ng ghẻ, không ghẻ thì hắ`c Lào (có thắ`ng bị cả 2 luôn). Ở phòng 212 thì Vũ nháy đượ`c coi là nhà hắ`c Lào học, còn Tuấn say là nhà ghẻ học. Những đêm mùa đông lạnh giá, sau khi lang thang trêu gái về`, Vũ nháy sẽ ngồ`i trên giường, bật cái bê`p điệ`n có dây lò xo lên, tiế`p theo là tuộ`t quầ`n sịp, từ từ bóc những lớp da chề`t... thả vào bê`p. Ngay lập tức một

mùi hương đê mê, say đã m lòng người bô c lên – thứ mùi mà Biền vẫn chửi “Nhu mùi thịt trâu gác bê p”. Da người thường đã ghê, đây lại còn đã qua tấm ướp dung dịch BSI, cứ xèo một cái là khói um lên rấ t ghê răng.

Một bữa Thịnh đen và Khoa uô ng rượu lòng lợn về , hai thắ ng đê u say nói ra tiế ng Mán nhưng không nôn ra được, kể cả móc họng. 1 giờ đêm Vũ nháy nháy trên giường tâ ng hai xuố ng bảo “Đê tao”. Sau khẩu quyế t đanh gọn, Vũ bật bê p lò xo lên, vạch chân bóc những miế ng da chề t thả vào. Thì lạ chưa, Khoa và Thịnh ngửi xong gọi “em Huệ” luôn mới tài. Kể từ đó cứ thắ ng nào say xin câ n a xê nôn là anh em dí mặt bắ t ngửi món trâu gác bê p của Vũ, hiệu quả cực kỳ.

Lại nói về nhà ghẻ học Tuân say (thắ ng này khi nào cũng trong trạng thái say rượu). Tuân nghiên cứu rấ t kỹ cơ chề sinh trưởng của ghẻ. Theo Tuân, ghẻ được chia thành hai loại, ghẻ nước và ghẻ ruồ i. Ghẻ nước hay cư trú ở bàn tay, nhấ t là kẽ tay, loại này ngứa ít hơn ghẻ ruồ i, bôi DEP vài tuầ n nhanh khỏi. Ghẻ ruồ i mới kinh, Tuân bày cho anh em cách dùng kim khâu bắ t ghẻ, động tác của anh tỉ mỉ và điêu luyện như vừa tồ t nghiệp trường Y, khoa giải phẫu. Cứ khề u được một con, anh sẽ hét vang “Tổ sư mày, chạy đâu cho thoát!”

Tôi mon men lại gầ n, tò mò hỏi “Đâu đâu?”. Anh chỉ vào lòng bàn tay bảo “Đây đây, phải tinh mắ t cơ”. Má y thắ ng cũng xúm vào chiêm ngưỡng nhưng chả thắ y gì, Tuân bực mình, “Mắ t chúng mày chỉ giỏi soi gái là tài, to như sợi chỉ thề này mà không thắ y thì bô cũng lạy thắ y!”

Hồ i â y nông nhàn, anh em hay tổ chức thi nhại thơ về ghẻ và hắ c lào, nhưng lâu quá rô i tôi quên xừ mắ t, chỉ nhớ mang máng hai câu tôi đê tặng Khoa điên. Nguyên bản của anh Du là “*Dưới câ u nước chảy trong veo. Bên câ u tơ liễu bóng chiề u thướt tha*”, tôi

chê thành “*Dưới tâ`ng nước chảy lao xao. Trên tâ`ng Khoa gãi
hắ c lờ như điên*”. Khoa xỉ mặt lờ bờ bảo “Thắ`ng Huy nhá, bớ
mày chỉ bị ghẻ thôi, hắ c lờ bao giờ?” Tôi giải thích, anh đọc sách
nhiê`u mà chả hiểu cái gì cả, vào thi ca nó phải khác chứ, em gieo từ
“ghẻ ruồ`i” nó sái vậ`n đi, anh hiểu chưa? Khoa lờm, “Mày không
phải gáy đờ anh!”.

Khoa tiên

Nhập phòng được vài tháng, một hôm thắ`ng Bảo Nam Định đập đập vai tôi chỉ vào một thắ`ng tóc bô`ng bê`nh như Xuân Diệu đang ngồ`i cong lưng bắ`n thuô`c lầo, bảo, “Con này thơ của nó phiêu phé`t!”. Tôi trồ` má`t nhìn cái lưng tôm đang rít thuô`c như cháy nhà, hỏi “Thắ`ng nào thề`? Ở đâu ra thề`?”. Bảo ghé tai lí nhí rắ`t bí hiểm “Hơn anh em ta 3 – 4 tuổi đầ`y, trước ở ngoại trú, chắ`c bị chủ nhà đuồi nên mò vào ở ké. Thơ lão quên sắ`u luôn!”

Nói thật tôi ghét sắ`n những thắ`ng suô`t ngày thơ thần, nhìn chúng nó á`m ớ, ả`m ương bỏ xừ. Trong má`t tôi, những thắ`ng không làm được gì thì sẽ quay sang làm thơ, vì làm thơ nhàn. Lên dòng, xuô`ng dòng gieo ba câu vớ` vắn, càng ra về bí ả`n chữ nghĩa càng dễ lồe người.

Quay lại với cái thắ`ng lưng tôm kia. Trong đắ`m hỗn mang đang vây quanh cái xô nhựa đợi đé`n lượt bắ`n điề`u cày, tôi soi nó kỹ từ đầ`u đé`n chân xem thi sĩ thì có khác người thường không. Thi sĩ bắ`n quả quầ`n vải mề`m mại thướt tha màu má`m tôm, áo sơ mi trắ`ng cổ cô`n, lông mi dài và cong, mũi thuộc dạng nhòm mồ`m (theo lão Hải quắ`c thì mũi nhòm mồ`m tức mũi dài nhọn chìa tận mồ`m, dạng này làm tới đâu ăn hế`t tới đầ`y, nghe bảo vậy biế`t đâu được vì tôi không rành tướng số`). Tóm lại cũng giồ`ng người thường phé`t, mỗi tội hơi ẻo ẻo, đi đứng dặt dẹo đúng kiểu người trên mây.

Sau màn giới thiệu thì được biế`t anh tên Khoa. Tôi hỏi liệu anh có họ hàng gì với Trầ`n Đắ`ng Khoa không? Gắ`i gắ`i mông, anh bảo

“Chả họ hàng gì cả. Tên khai sinh của tao là Hoan, ở quê đi chăn bò tao hay làm thơ nên bọn nó gọi là Khoa con. Thầy hay hay để thế luôn!”

Giới thiệu xong, để ra má t, anh đọc mở hàng bài gì đó quên rồi. Anh bảo bài này biên tặng con nhỏ lông gà. Má y thả ãng hỏi con nhỏ lông gà là sao? Khoa nheo má t, thì hồ i trước tao làm thêm ở khách sạn, tao phụ bê p còn nó nhỏ lông gà. Nhớ mỗi hai câu gì mà, “*Em là thiên sứ đời ta. Một thiên sứ liêu xiêu không cánh nhỏ*” đại loại thế. Tôi giả vờ ngờ ngác hỏi anh.

“Tức là trước đây nó có cánh nhưng sau đó tiện tay nhỏ lông gà, nó nhỏ luôn đôi cánh thiên thầ n cho khỏi vướng phải không anh?”

Khoa lườm “Thảm thơ như mây phí cả thơ bô t. Mây hiểu như này nhé, giữa bóng tô i cô đơn cuộc đời anh, em hiện về cứu rồi hồ n anh như một thiên sứ. Thiên sứ em, một người bình thường không có đôi cánh trên vai... Hay không?”

Cả lũ vỗ tay rôm rồ p nói hay, hay anh ạ. Biên bảo “Chính ra thơ anh chỉ hay khi anh giải thích. Anh không giải thích chả ai hiểu anh nói cái gì”. Khoa nói, thì thế , thơ chấ t nó phải thế chứ!

Anh không biế t có phải đa tình không nhưng cứ gặp con nào xấ u xấ u là tô i đó anh có ngay bài về nó. Tính anh dị, chính xác là style của anh không giồ ng ai. Anh hay ưng những em gái mà bọn tôi nghe tên lập tức ôm bụng cười vì... xấ u, không xấ u thì cũng béo quay béo quấ t, hoặc tròn tròn, ủng ủng như củ su hào. Nhiề u khi cả lũ bảo nhau, không biế t thảm mỹ lão này thuộc hệ gì nữa. Nhưng không sao, nguyên mẫu có thể như củ su hào nhưng cứ vào thơ anh là thành thiên thầ n hế t. Thơ nhà trồ ãng được, nên em nào cũng đẹp long lanh, đáng yêu thôi rồi (đọc xong toàn tưởng lão đang tả hoa hậu Bùi Bích Phương).

Một hôm nghỉ giữa tiết tôi xin thả ãng Nam tóc bạc 2 nghìn ra quán cóc mua điếu Vina ngậm cho sang mô ãm. Lò do ra chân cầ u thang thì đưng ngay thánh thơ đang ngô ãi chồ ãm hỏm tán phét thi ca với em Kiề u khóa dưới. Kiề u tên thật là gì Kiề u chả biế t, tôi hay gọi Thúy Kiề u cho nhã. Em này thì mê thơ Khoa tợn, nhìn ánh mắ t nó rạng ngời đủ hiều.

Kiề u diện quầ n vải màu trắ ng bó sát, ngô ãi dạng ra nghe thơ rắ t say sưa, thỉnh thoảng gậ t như bỗ củi, chắ c đồ ãng cảm mạnh mẽ trước những ý thơ khi mong manh như mây như khói, khi bạo liệt như đớ ng than tồ ãng... của Khoa.

Trong phòng Khoa kị Biể n thầ ãn rắ m nhắ t (đã biể n trong phầ n trước). Biể n chính là đũa phá hỏng không gian nghệ thuật của anh bắ ãng những cú bom mà theo Khoa là rắ t phản cảm. Đẽ m khuya, khi anh em tá t điệ n lên giườ ng thắ m thơ thì Biể n âm thầ ãm rình cơ hội. Hẽ Khoa đợ c xong một câu, bên kia giườ ng Biể n nhanh như cắ t thả ngay phắ t “bợ p” rắ t nhịp nhàng. Biể n tài ở chồ ã nó căn khúc nào dầ u phắ y thì sẽ thả rắ m nhẹ hơn, khúc nào hẽ t ý, tiế ãng rắ m đắ nh hơn. Kẽ t thúc bài thơ Biể n còn tinh tẽ thả hắ n ba dầ u chắ m thành một tràng dài đầ y ám ảnh. Tài hơn nữa là Biể n không bao giờ cười khi hòa âm cho thơ Khoa. Ở Biể n, người ta bắ t gặp tâm hỏn và tí nch cách của một nghệ sĩ luôn trắ n trở, tâm huyế t với nghệ ã, dù đớ ãi với Khoa Biể n chỉ là thả ãng nông dân chỏ ãng mông vào nghệ thuật!

Năm ba lớp có kỳ thực tập. Khoa điệ n, tôi, Hải quắ c và ba đũa con gái đợ c biể n chẽ vào một nhóm, cơ quan thực tập cách Hà Nội mười cây số . Thực tập thì anh em lạ gì, đi ngắ t ngắ t ghi chép ba thứ lắ ãng nhắ ãng rồ ãi về ã làm bài báo cáo gửi chủ nhiệm. Hàng ngày mắ y đũa lượ n lờ một vòng quanh khắ p cơ quan, xem có tìm ra đợ c một tá m gương điể n hình nào không đẽ viế t. Cơ quan có một em ngon thồi rồ ãi, tên Nga. Chiề u chiề u Nga đớ ng bộ vá y da lượ n, áo

sơ mi cộc tay đi đi, vè vè gian nhà tập thể năm trong khuôn viên cơ quan. Tôi đập vai Khoa “Ê, anh viết về con này đi. Nó ngon thế cơ mà?” Khoa ngó nó một lượt từ đầu đến chân rồi thở dài hiu hắt “Tâm của nó cao quá, tao không đủ tự tin”. Thật, tôi cũng thấy em Nga ở một đẳng cấp khác so với phần còn lại các gái ở cơ quan. Mặt Nga lạnh như băng không cảm xúc, đẹp một vẻ đẹp vừa kiêu sa vừa gợi tình, ba đứa tôi đều ưng.

Khoa thích em Nga lắm nhưng chỉ dám đứng từ xa vừa đái vừa run. Mỗi lần em nó đeo cái túi xách bé tí uố n eo đi qua là Khoa nhà ta thở dốc, mồ hôi lấm tẩm rỉ trên trán. Tôi bảo, anh mong manh nhỉ. Khoa không nói gì, xé tờ giấy trong sổ thực tập biên ngay bài thơ. Chữ anh như rồng bay phượng múa, viết xong anh bảo mày thử xem hay không. Tôi bảo, người thật việc thật nó đi qua thơm phung phức trước mũi không dám mở mồm, thơ ca giải quyết cái gì. Thế trong thơ anh gọi nó là gì, thiên sứ hả? Khoa bảo không, tao ví nó là cánh chuồn chuồn ớt mong manh trước gió vì liên tưởng đến quả váy da trơn mỏng mỏng của nó. Tôi phì cười bảo đúng là Khoa điên!

Một tối mùa hè đầy gió, đang bắn thuốc lao trước sân chột phát hiện bóng một thằng đàn ông lúi nhanh như cắt vào phòng em Nga. Mắt Khoa kém nên không thấy, tôi véo tay bảo, “Có biết nó rồi, vào phòng xong đóng bít cửa thế kia thì xong rồi!”

Hải quắc và tôi thả dép cho Khoa giữ rồi nhẹ nhàng tiếp cận cửa sổ phòng em Nga. Cửa sổ bên trong dán giấy báo, chỉ hở mấy lỗ bé bằng ngón tay nên rất khó quan sát toàn cảnh. Trong ánh đèn mờ mờ, nói thật là chả thấy gì, chỉ đoán thằng kia đang ôm ấp cánh chuồn ớt của Khoa điên sau lớp ri đô mỏng. Hải quắc lùn nên không xem được, thi thoảng tôi phải quay ra update diễn biến.

“Làm gì rồi?” Hải quắc kéo áo hỏi.

“Đang cháo lười!” Tôi bốp c phét.

Nghe xong Hải quắ c chạy ra thông báo cho Khoa “Cháo lười rô`i nhé” rô`i lại chạy vào nghe tôi update tiế p.

“Đế n đâu rô`i?”

“Sò đế n về u rô`i!”

Hải quắ c cà giăt chạy ra sân ghé tai Khoa, “Về u rô`i, về u rô`i”. Tôi gắ t “Chạy ra chạy vào làm cái gì thế? Bảo vệ đi tuầ n thắ y được thì vỡ mô`m”. Hải quắ c gắ tai “Thắ ng ôn Khoa, nó đang khóc hay sao á y. Cho nó sáng mắ t một thể, này thì cánh chuồ n ớt mong manh này... Mà tập trung đi, đế n khúc nào rô`i?” Tôi bảo bình tĩnh.

Hải quắ c năm á y 36 hay 37 tuổi chả rõ. Ngồ`i quán nước tán má y em khóa dưới chúng toàn gọi chú, Hải chau mày “Chú gì, vớ vẩn”. Anh có điệu đi cà giăt, cà giăt như đồ ng hồ` điện tử nên Nam tóc bạc đặt cho cái nhũ danh Hải quắ c. Mặt nhàu rắ t đúng tuổi, nhưng phầ n còn lại bên dưới của anh giồ ng đứ a học sinh lớp 6. Hồ`i á y Hải quắ c có con Babetta đỏ, đi đâu chở tôi hay vênh mặt ra sau hỏi “Mày thắ y xe anh nỏ ngon không, êm nhẻ?” tôi cười bảo ngon. Hải ư ng lắ m.

Quay lại diễn biế n phòng em chuồ n ớt cảnh mỏng. Dưới ngọn đèn vàng, sau tá m ri đô bậ bùng, tôi cô` cắ mắ t nhưng chỉ thắ y ảo ảo chịu không biế t chúng nó đang làm gì. Được ông Hải quắ c cứ xung xăng chạy đi chạy lại, chồ c chồ c lại rướn chân hỏi “Sao rô`i? Xung trận chưa?”, nên càng cuồ ng, định thò ngón tay xé luôn mảnh báo bên dưới cho ông á y soi đờ hỏi lắ m nhưng sợ lộ nên thôi.

“Hình như... sắ p rô`i!”

“Hình như là sao? Mà y thầy rõ lại còn phải đoán?”

Thầy ông kễnh xoắn quá, chém bừa.

“Rồi nhé, đang triển!”

Chỉ chờ có thế, Hải quắc chạy ra bắn vào tai Khoa điên.

Đang ghé tai thăm xem liệu có âm thanh lạ nào phát ra không, vì nhìn mãi chẳng tưởng tượng được gì, thì nghe cái “bụp” ở ngay cửa sổ. Một hòn đá rơi xuống dưới chân tôi. Hoảng quá Hải quắc cong đít chạy trước, tôi rẽ hướng khác chạy sau.

10 phút sau thầy không có gì à mĩ, tôi lủi theo lối tắt qua máy gõ c xà cừ mò về phòng. Về đến nơi thầy Hải quắc đang chửi Khoa xoi xoi. Tôi hỏi gì đây? Hải lừ lừ bảo.

“Thằng điên này ném đá này! Làm bớ mày tưởng ai, chạy tụt cả quàn!”

Hóa ra tác giả viên đá ấy là Khoa. Tôi hỏi anh ném làm cái gì thế? Khoa đi đi, lại lại giữa phòng, bảo “Thích thế!”. Á à, nhẽ nào chàng ghen với thằng bớ của chuồn chuồn ớt cánh mỏng? Mà kể cũng phải, tôi an ủi anh “Thôi anh ạ, tình nó phũ thế đây! Tôi thì thơ thơ thân thân lãng mạn, nó thì chả coi ra mẹ gì”. Khoa âm ừ hỏi lại, “Nhưng anh hỏi thật là chúng làm gì chưa?”. Tôi thương anh quá, nhe răng cười, “Thì em có thấy gì đâu, nhưng một giai một gái trong đêm hôm khuya khoắt, theo anh thì làm gì là hợp lý nhất?”. Khoa im lặng không nói thêm câu nào. Kể từ đó anh thôi làm thơ về chuồn chuồn ớt cánh mỏng.

Kết thúc kỳ thực tập, tôi lấy cái truyện ngắn từng in báo nộp, còn Khoa biên bài thơ khi gió gì đó đưa cho thầy chủ nhiệm. Chả

thầy thầy ý kiến gì, nên tôi yên tâm kỳ thực tập đã thành công rực
rỡ.

Đị nhân Giang say

ó thể nói nhanh cho vuông, khái quát về` sinh viên thể` hệ á` y
Chỉ câ`n má`y từ thôi: Đó là thể` hệ ó`m đỏi về` thể` chấ`t và
bê` tá`c về` tinh thầ`n. Hệ quả là sinh ra những đũa dờ ông, dờ
thầ`ng, điên điên, khùng khùng đúng kiểu đị nhân nhưng
không biế`t tội đị. Một thể` hệ mà lý tưởng lớn nhấ`t là cuô`i tháng
con mụ bán cơm rắng vổ, mông như cái lô`ng bàn đưng đòi tiề`n nợ
tháng trước, còn hoài bão phi thường nhấ`t là đầ`u tháng ở quê gửi
cho vài yế`n gạo xấ`u, má`y cân lạc nhân, á`m hơn nữa là cân cá khô
ăn đầ`n những lúc hế`t sạch tiề`n.

Có lẽ vì thể` mà bộ Giáo dục khi á`y đã có một quyế`t định rấ`t
thông minh và đầ`y tính nhân văn, là không phát độn`g chiế`n dịch
kiểu *Mùa hè xanh tình nguyện* như bây giờ. Các con giới sáng nhĩn
đỏi, chập chũng leo lên tâ`ng 4 giảng đưng có đũa còn tụt huyế`t áp
sức đầ`u mà giúp dân lợp nhà, đào ao và đóng gạch.

Thay cho Mùa hè xanh tình nguyện, anh em ký túc Mễ Trì phát
độn`g chiế`n dịch "*Ngủ vì ngày mai lập nghiệp*". Tức là ngủ một mạch
từ đẽm hôm qua đẽ`n gầ`n trưa hôm sau, kim đờ`ng hồ` chỉ 11 giờ
túc tá`c xuô`ng bể nước oánh rắng, rửa mặt rô`i xỏ tay túi quầ`n đi
ăn cơm luôn. Phong trào này đượ`c nhân rộng khắ`p các khu nội trú
như Kiế`n trúc, Ngoại ngữ, Bách khoa, Xây dựng và Thủy Lợi, vì nó
rấ`t thiế`t thực: vừa đỡ tồ`n calo vừa không má`t tiề`n ăn sáng.

Giữa bô`i cảnh chạy ăn từng bữa toát mồ` hôi thì vẫn có một nhu
cầ`u không thể` cưỡng lại đượ`c, đó là yêu. Thời đó chưa có facebook
nên cách tương tác phổ biế`n của anh em nhà C1 với chị em C2 là

đứng trên ban công hú hét. Chỉ cần một đũa xuýt xoa, “Ồi chúng mày ơi, con Lan khoa Sinh này!” thì ngay lập tức cả đám nhao ra chỉ trỏ, bình luận. “Đạo này độn ngực hay sao á y thế?”, rồi hét tên em Lan “Lan ơi, Địch của em đây nè!”, “Trời ơi, Lan đi đâu mà đáng điệu khoan thai vội vã thế em?”, “Lan ơi, thằng Hùng còi nó đã làm gì em chưa?”

Đáp lại thịnh tình của anh em, dưới sân Lan vẫn mãi miết cặm cổ đi, kệ gạch đá đang rào rào ném xuống, tuyệt đối không like hay comment lại quả. Trong mắt các em C2, hình ảnh anh em nội trú C1 rất giống mấy thằng hay lớn vờn trong khuôn viên bệnh viện thân kinh Trâu Quỳ, vì thế gái nội trú rất ít em yêu giai nội trú. Đối tượng của các nàng phải là những anh ở ngoài, tốt nhất là có Đờ Rim,бет ra cũng phải Cub 81 kim vàng giọt lệ. Còn cái ngữ mùa hè mặc quần đùi Thái, cưỡi xe đẹp ghê Viha, mùa đông thì đóng bộ vét sida sắc mùi hàng thùng mua 7 chục một bộ dưới chợ Kim Liên thì lượn đi cho nước nó trong, em không tính tiền.

Nhưng cái gì cũng có ngoại lệ, tình yêu lãng mạn của Giang say với em Oanh là một trong những ngoại lệ đó.

Giang say tên thật là gì Giang quên mất rồi, chỉ biết anh quê đất lửa Quảng Trị. Hồi mới vào có đũa hỏi anh học năm mấy? Vừa gãi móng, anh vừa bảo “Tau chỉ nhớ là tau học khoa Triết, còn ế biết năm mấy”. Sau này mới biết cứ lên được 2 năm anh lại thụt xuống 1, đúp lên bờ xuống ruộng đến nỗi có lần thi học phần, anh làu bàu “Hình như cái đề ni tau gặp mấy lần rồi”. Cứ rượu say là anh lăn quay ra ngủ mặc kệ trời đất. Có hôm tỉnh dậy giữa trưa, anh cặm mặt vào góc phòng, vén quần đùi Thái lên đái tồ tồ vào cái xô nhựa vẫn để điếu cày vì nghĩ nhà vệ sinh.

Giang say rất ung em Oanh khoa Tâm lý. Em Oanh trông khá mặn, dáng dấp cao ráo, cũng ra vắn đề phê t, mỗi tội cận lòi. Mỗi

lần đứng gãi ghè bên cửa sổ tầng hai, thầy Oanh đi dưới sân, Giang say lập tức thụt ngay vào trong, đoạn dặn đàn em, “Tụi bây đừng trêu nha! Tau đang tán hă n đó!”. Anh em hỏi tình hình tán đê n mô rô i? Chui đợc vào ri đô chưa? Giang say buôn bã lắ c đầ u bảo “Đụ mạ, có khi phải nhờ Khoa điên biên cho bài thơ mới đợc! Tán mãi không ăn thua!”

Nói về cái sự yêu của Giang say thì cũng lắ m công phu. Anh có biệt tài gắ n như duy nhắ t là búng muối. Những tô i mùa hè ẩm ướt, cỏi trầ n, bậ mỗi quả quầ n đùi Thái màu cam, anh ngồ i trầ m ngâm như một nhà triế t học chân chính cho muối bu kín mít. Cấn đứ ng 18 phút 76 giây, anh cắ t vó một mẻ bắ ng cách nhẹ nhàng búng lầ n lượt từng con muối căng mọng máu. Kỹ năng săn muối của anh có nhẽ đạt đê n mức thượng thừa. Anh chia sẻ, chỉ nhề phầ n đầ u búng khẽ, con muối sẽ lắ n quay ra giẩ giẩ rô i chề t, một cái chề t bi trắ ng vì ngay sau đó anh sẽ vuồ t xác muối lên tường – chỗ anh nắ m – thành chữ “forev-er Oanh” bắ ng máu trông rắ t kinh. Những hôm săn đợc nhiề u muối, thậm chí anh còn vẽ thêm cảnh hoa bên cạnh cho tăng phầ n diể m lệ.

Trong phòng Giang không thân với ai. Thi thoảng anh mò về phòng với cô c rượu, vài quả dưa chuột, bữa thì quả cóc xanh rô i trái chiế u ngồ i uồ ng một mình. Anh bảo chính ra những thắ ng có tâm hờ n nghệ sĩ là những thắ ng cô đôn, nghệ sĩ càng lớn càng thắ y cô đôn. Xong ngồ i phân loại ba hạng uồ ng rượu. Theo anh, loại thứ nhắ t là tiên tửu, tức là uồ ng say thì nói lời hay ý đẹ p. Loại hai là cầ u tửu, uồ ng say chử càn, quậ phá như chó dại. Loại ba là in tửu, uồ ng vào nắ m ngủ thẳng cắ ng như lợn.

Thuật ngồ i cạnh thồ mồ m vào, “Loại cuồ i cùng là tiể u tửu, loại này uồ ng vào đắ i tô ` tô ` vào xô thuồ c lầ o phải không anh Giang?” Đàng nhắ hứ ng, nghe Thuật chồ t hạ, Giang cắ n miế ng dưa chuột cái rô p rô i trịnh trọng chử “Đụ mạ mi nha!”

Quay lại chuyện tình của Giang. Em Oanh có lẽ không ưng anh lắm nên hay trốn. Khi trốn lên thư viện học, khi bỏ sang phòng khác chơi. Bữa đây sinh nhật em Oanh. Giang say nhờ Khoa biên biên cho bài thơ dặt dặt cập quàn, thế không tỏ tình được quyết không về. Anh em râm ran khích lệ, nói anh không thể nào làm hổ danh trai khoa Triết được. Biển chúc anh sớm chui được vào ri đô hú hí để đàn em có thêm động lực theo sau học hỏi. Ra đến cửa phòng, Bảo Nam Định còn dí điếu thuốc hút dở vào mồm anh, bảo, “Bác rít hơi lấy lộc của em cho nó đỡ”. Anh kéo hẳn ba hơi, má tốp lại một cách rất oanh liệt.

Từ tầng hai xuống đến bể nước Giang say không quên thò đầu xuống bể rồi hít ngược một phát, xong lấy tay cào cào bỏ làm 2 luống. Nhìn đằng sau nom như chim sẻ gặp mưa. Bước chân khoan thai đỉnh đặc, thơ dặt dặt cập quàn, tay ôm khu khu bông hồng trong lòng ra chiêu nâng niu mọi nhẽ, anh đứng là lãng tử khoa Triết học lừng danh không cần bàn cãi.

Giang đi rồi, anh em mới bắt đầu dự đoán những kịch bản có thể xảy ra. Nhưng tất nhiên không ai đoán trúng, vì với cái tính ấm ó chả biết đâu mà lẩn của anh, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

10 giờ đêm. Đang ăn bánh mì kẹp thịt ngay gốc cây, bỗng nghe cái huých ngay gần đây. Có tiếng con gái kêu ré lên thốt thanh. Những bước chân rầm rập. Có biếng rồi! Nghe lao nhao “Đưa đi viện đi!”, “Còn thở, còn thở!” Đám đông xúm dãn lại ở khoảng sân sau dãy C2. Chạy ngay lại, trong ánh sáng mờ thấy một thằng trông quen quen đang nhăn nhó ôm lấy chân, một đứa nấn nấn óng đỏng rồi làm bầm “Gãy rồi!”. Lại gần chút nữa thì ngã ngựa người khi nhận ra thằng gãy chân là lãng tử Giang say nhà tôi.

– Sao? Sao thế anh Giang?

– Ông ấy nhảy trên gác 2 xuống. Chắc là phê rượu!

– Say à? Say quá trượt chân ngã à?

– Thôi hỏi gì lắm, lấy xe đạp chở nó ra viện đi!

Mấy thằng hò nhau khiêng Giang lên xe chở thẳng ra viện Xây dựng gần đây. Vũ nháy cong đít chạy sau, hỏi.

– Thằng nào xô anh ngã à? Anh đọc tên nó ra, em san phẳng phòng nó luôn!

Một em thuộc biên chế phòng em Oanh cũng chân đất chạy theo, bảo.

– Không phải đâu ạ! Anh ấy tự... nhảy!

Anh em dù đang lo nhưng nghe xong không thằng nào nhịn được cười.

Vào viện, chụp chiếu xong cả hội nhận được kết luận gãy xương chân. May chưa gãy hẳn. Bó bột xong, đợi quan khách chầu rìa về vãn, chỉ còn lại anh em thân cận, anh kể sự tình. Thì ra tan cuộc sinh nhật em Oanh, anh kéo nàng ra ban công phía sau tặng hoa và bày tỏ hết tâm sự. Em Oanh chớ! đây đây bảo anh say rồi, anh về đi! Diên lên anh dọa, nếu từ chớ! anh sẽ nhảy xuống đất cho em xem.

Anh em nghe đến đây, có đùa hỏi “Thế anh nhảy thật luôn à? Sao... ngu thế?” Giang khề khà bảo.

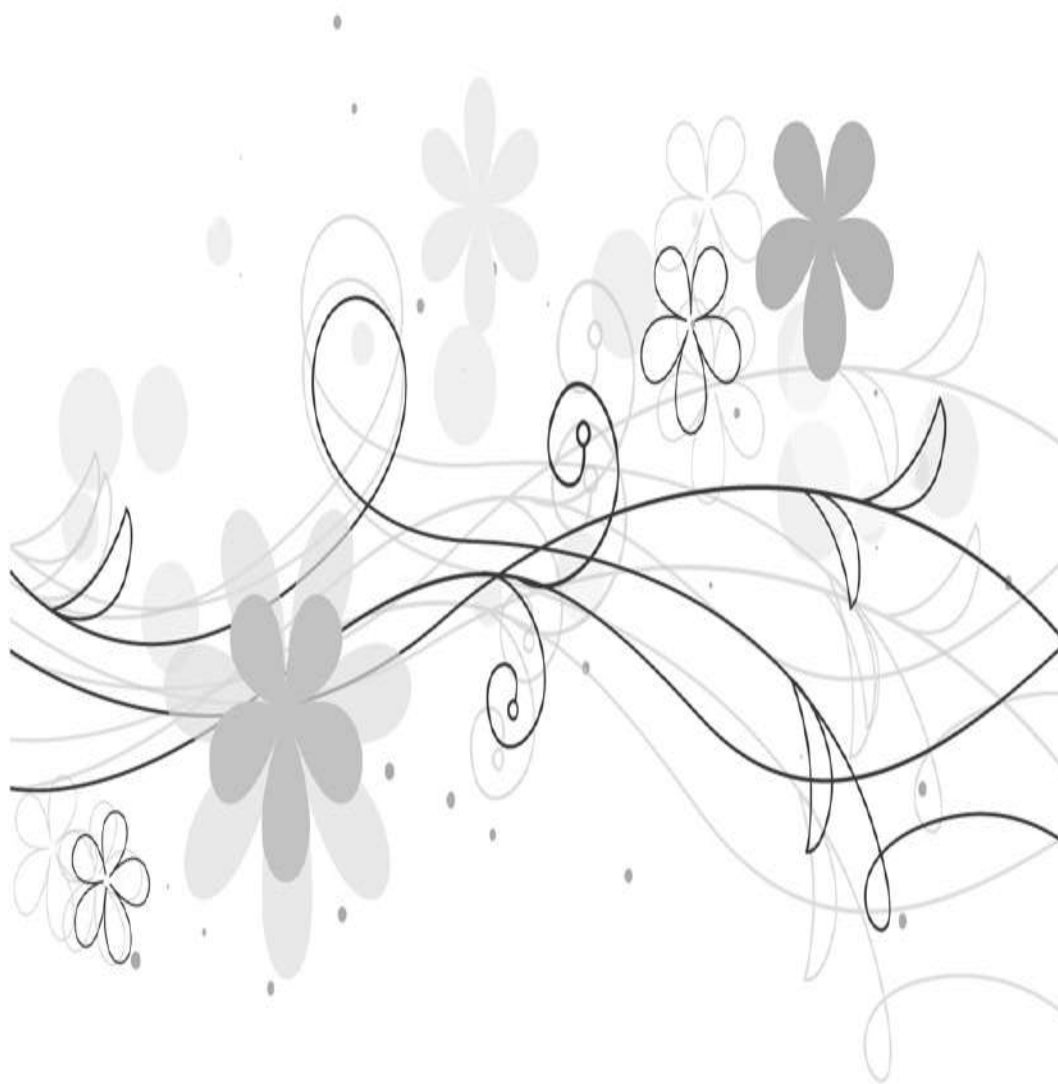
– Tau nhìn thấy đống cát nhỏ nhỏ dưới đất rồi, tính nhảy vào giữa đống cát dọa nó chơi, đểo ngờ vương khuỷu tay, rớt sang một bên! Đen chi đen thôi rồi đó!

Anh năm viện ba ngày ròng vì tiện thể năm viện, bác sĩ đọc thêm cho anh hai bệnh nữa cho nốt năm một thể, đó là trĩ ngoại và viêm chân răng. Nghe bảo khi lấy cao răng, anh khạc ra một chén con chắt gì đó trông như gôm Bát Tràng. Anh em dò rằng đó chính là tinh chắt được anh cô luyện từ quá trình bán thuốc Lào trong suốt mấy năm ở Lò Mễ Trì chẳng?

Ba ngày sau anh xuất viện. Kể từ đó không thấy hình ảnh anh ngò i trâm tư như một nhà triết học chân chính búng muối vẽ lên tường nữa. Nghe bảo anh chuyển ra ngoài để quyết tâm cai rượu và quên đi mọi tình đã từng khiến anh gãy cả chân và mất toi mấy trăm viện phí.

Những chuyện bựa bựa, vui vui thời sinh viên còn rất dài. Tôi sẽ trở lại đề tài này vào một dịp khác, hoặc ở cuốn sách tiếp theo.

Những chuyện bực bực, vui vui thời sinh viên còn rất dài.
Tôi sẽ trở lại đề tài này vào một dịp khác, hoặc ở cuốn sách tiếp theo.

Ý kiến độc giả

1. Một khi đã bước chân vào thế giới truyện của Song Hà thì không dứt ra được. Ngôn ngữ đơn giản đến bình dị, dòng cảm xúc cứ đan xen vắn vít và tuôn trào. Truyện như một thế giới vừa thực vừa huyền ảo, làm cho người đọc trải nghiệm rất nhiều cung bậc của cảm xúc. Vừa bi vừa hài, đầy hi vọng ái ô nhưng cũng thật chua cay. Mỗi ngày một cảm xúc là những gì đọng lại qua từng trang viết. Như một chú t dophin gây nghiện... khơi dậy và đánh thức những giá trị nhân văn sâu sắc đầy nhân bản là những gì truyện của Song Hà mang lại. (Điệp Đà)

2. Văn của Song Hà, cái ngạo nghễ bước từ chính tính cách đi vào trang sách, có cái chí khí của đấng nam tử đầu đội trời chân đạp đất nhưng vẫn đau đãm niềm đời, giọng văn “đời”, và rất “thời” và có đôi chút chua đấng... Những trang viết người đọc cảm nhận được cái “tình” cái “tâm” của một tính cách đa chiều. (Thu Trang Tran)

3. Vô tình đọc được mẫu truyện ngắn trên face-book của Song Hà để rồi từ lúc đó tôi phát hiện ra mình mong chờ những tác phẩm tiếp theo được ra đời, mình muôn “bơi” trong từng dòng chữ, từng cảm xúc của tác giả. Những tác phẩm của Song Hà như chính con người anh vậy: mộc mạc, nhẹ nhàng nhưng đôi khi cay đấng, chua ngoa. Nó tượng trưng cho một tâm hồn nhạy cảm, một khuôn mặt có nụ cười nhẹ nhàng và một nỗi buồn lặn sâu trong đôi mắt. Nhờ những tác phẩm của Song Hà, vợ chồng tôi phát hiện thêm những điểm tương đồng trong tâm hồn nhau (cả 2 giờ trở thành “fan ruột” của anh). Cảm ơn anh rất nhiều. (Chau Truong My)

4. Đọc Song Hà như uống một chén trà đặc, nhiều khi đắng chát đến phát nhăn mặt. Nhưng dư vị nó để lại sau đó thì thật ngấm và thấm. Ngòn ngọt, nõng nõng mà man mác băng khuâng.... Ai nhìn vào cũng thấy có một chút hình bóng mình chập chờn trong lòng chén. (Mây Vẫn Xanh).

5. Yêu văn của Song Hà vì gặp lại đâu đó quá khứ của mình đã từng trải qua, một tuổi trẻ đầy hoài bão và đầy nhiệt huyết, một thời mà Đại Học và mảnh đất thủ đô như một miền đất hứa rồi vỡ oà với những cảm xúc rất thật rất đời, mỗi khi nghĩ lại thấy sống mũi cay cay. Chưa đầy chất đầy nhưng nó là hiện thực mà chỉ gặp được ở văn Song Hà, cảm giác như ta đang lạc vào một thế giới ảo nhưng vẫn chạm vào được tận sâu trong tâm khảm rất thật của mỗi con người. Không thể dứt ra được vì như thể ta đang đọc từng trang nhật ký ghi lại quá khứ cuộc đời mình (July Nguyen)

6. Song Hà viết truyện mà người đọc như thấy mình là nhân vật trong truyện. Vừa thật lại vừa hư cấu thế nhưng đọc giả lại háo hức mong đợi một cái kết. Cách viết vừa dùng lối văn kèm lối nói nhưng không làm người đọc nhàm chán mà gây kích thích, phù hợp với mọi đối tượng già, trẻ, công nhân, sinh viên... Có những chuyện mang tính nhân văn cao mà làm người đọc rơi nước mắt, nhưng cũng có nhiều chuyện mang tính tả thực châm biếm mang tiếng cười đau xót. Văn Song Hà là đời, là cuộc sống thực tế của xã hội. (Hoan Tran)

7. Cả mình và anh xã đều yêu thích Song Hà, vì đều là thể hệ 8x nên cảm thấy những câu truyện của anh ấy rất gần gũi, đời thường. Và như cảm nhận thấy mình ở đâu đó trong những tác phẩm. Thích nhất là những tác phẩm lấy bối cảnh ở thời bao cấp hoặc cuộc sống sinh viên những năm 90. Cảm giác như sống lại một thời tuy khó khăn nhưng đầy ắp tình cảm chứa chan, những chuyện vui buồn, mộc mạc và giản dị. Lời viết tung tung rất đời, mang mọi màu sắc góc cạnh của cuộc sống khiến những câu truyện của anh có một sức hút kỳ lạ không thể diễn tả được. Mong ngóng tác phẩm mới của anh lắm Song Hà - Người gọi tên ký ức.
(Việt Nguyễn)

8. Những trang văn của Song Hà đưa người đọc đến với thật nhiều cung bậc xúc cảm. Có những nụ cười hóm hỉnh, sáng khoái, có những nỗi buồn băng khuâng, có những tiếng thở dài, và có cả những nỗi ngậm ngùi hoài niệm. Ở mỗi trang văn của anh, người đọc vừa thấy bóng dáng tác giả, vừa nhận ra được những gì rất quen thuộc của những người sống quanh ta, vừa thấp thoáng nhận ra được chính mình. Gần gũi và mới lạ. Hóm hỉnh và sâu cay. Tưởng như lạnh lùng mà ấm áp tình người. Quen thuộc nhưng đầy bất ngờ... Khó có thể diễn tả hết được những gì anh mang lại cho độc giả trong từng trang viết... (Bạch Dương Vũ)

9. Một chút tung tung, cộng 1 chút điêu ngoa, cộng 1 chút bựa nhưng rất đời, rất duyên đó chính là Song Hà. (Ly le Ngọc)

10. Cái hay của Song Hà ở mỗi câu chuyện là phân kết rất nhân văn. Người đọc nhìn vào đó mà học hỏi, mà sống sao cho tử tế với đời, với người. (Nguyễn Duy Tung Nguyễn)

11. Có lẽ Song Hà sinh ra nơi mảnh đất miền Trung đầy nắng đầy gió nên văn của anh vô cùng phóng khoáng và đầy chất thơ nhưng lại rất "đời". Bởi vậy nó rất dễ đi vào lòng người. Tôi yêu văn Song Hà! (Lê Khắc Chân Thủy).

12. Vô tình đọc đc Boy Gias ở đâu đó, tìm rồi đọc trên face, trên blog... Đọc miết. Ngôn ngữ rất đời thường, thâm thúy, sâu xa đến cay độc. Mình đọc như thấy mình trong đó, lắm lúc rùng mình nổi gai ốc vì thấy giống quá (Hùng Phạm)

13. Giọng văn của Song Hà khi tôi đọc không lẫn vào đâu được vì những cảm xúc hư hư thật thật . vui mà lại buồn . nó trần trụi mà tinh tế ,những câu từ ngạo nghễ nhưng đầy tâm sự khiến người đọc vừa cười ở khóe môi nhưng lại cay nơi khóe mắt (Diễm Phương Đình)

14. Cốt truyện và nhân vật trong những tác phẩm của Song Hà rất giản dị và gần gũi khiến người đọc có cảm giác như đã bắt gặp

đâu đó trong cs thường ngày. Song điề`u đặc biệt là ở chỗ anh đã biế`n những điề`u tưởng chừng cũ kĩ, k có gì để kể â`y thành những câu chuyện đặc sắ`c, số`ng động mà mỗi câu chuyện là một trải nghiệm thú vị và mới mẻ. Có được điề`u đó có lẽ nhờ vào tài kể chuyện rấ`t “duyên” vô cùng cuố`n hút, hài hước, hóm hình cộng với việc đưa ngôn từ là lời ăn tiế`ng nói hàng ngày vào trong tác phẩm một cách rấ`t tự nhiên nhưng đắ`c địa. Chính vì thế` người đọc có cảm giác như đang số`ng trong tác phẩm để cùng với nhân vật trải nghiệm nhiề`u cung bậc cảm xúc: vui, buồ`n, đau khổ, ân hận, day dứt.....Và cũng chính vì lẽ đó hình như ai đọc tác phẩm của anh điề`u ít nhiề`u tìm thấ`y chính mình trong đó. Sức há`p dẫn, sự cuố`n hút â`y đã khiế`n tác phẩm của SH chạm được trái tim rấ`t nhiề`u người. Rấ`t đời mà cũng rấ`t tình! (Chu Hồ`ng Vân)

15. Văn của Song Hà có cái hài hước, suồ`ng sã, bỗ bã nhưng đắ`ng sau đó là cái nhìn rấ`t đời, rấ`t thực trước cuộc số`ng, không trau chuố`t, hoa mỹ nhưng lại có sức hút lạ kì. Giọng văn ở đây là của một người đàn ông từng trải, tưởng như cái gì anh cũng biế`t, cũng hiểu, cũng sành sỏi. Nhưng điề`u khiế`n tôi cảm phục nhấ`t đó là tình yêu dành cho cô con gái bé nhỏ - bé Sóc. Tình phụ tử. Thật đẹp. Thật vĩ đại. (Lê Thu Hiề`n)

16. Đọc Song Hà vừa thấ`y vui, vừa thấ`y buồ`n. Những nhân vật của Song Hà như Huy, như “tôi” trong Ký Sự Đời Nợ phản ánh một phầ`n cuộc số`ng tinh thầ`n ngọt ngào, bết tắ`c của một thê` hệ thanh niên chưa tìm được hướng đi cho mình. Nhưng anh mang họ đế`n với người đọc bằ`ng một giọng văn hài hước, châm biế`m, đôi khi tả thực một cách trầ`n trụi với những thổ ngữ địa phương không

lẫn vào đâu được. Viết tản văn, anh có những câu làm nhieu`u thể` hệ khắ`c khoải vì gọi nhớ. Ví dụ: “Bụng bắ`t đầ`u cô`n cào đỏi. Chưa dám xuô`ng nhà lục mỳ tôm, vì nhớ hế`t lại số`t thêm vài độ thì nguy.” (trích từ “Số`t”). (Lily ST)

17. Đọc tác phẩm của Song Hà ta nhận thấ`y truyện ngắ`n cũng hay, chuyện dài cũng hay, càng đọc càng nghiền. Vì sao nghiền, vì văn tráng sĩ viết điề`u dễ nhận thấ`y đầ`u tiên đó là giọng văn hài hước châm biế`m quá là chua, mổ xẻ nội tâm nhân vật sâu sát và bóc mẽ con người ta quá phũ phàng nhưng chính xác làm cho người đọc cảm thấ`y rấ`t khoái vì những cái xấ`u, cái hư, cái đầ`u dầ`u sâu trong từng con người bị tác giả phanh phui ra. Lí do gây nghiền thứ hai là tác giả có có sự nhạy cảm thiên phú cộng với khả năng dùng từ rấ`t đắ`t và chính xác đế`n mức không có đố`i thủ như thế` thể hiện là người viết được đào tạo qua trường lớp bài bản và tài năng bẩm sinh. Lí do gây nghiền thứ ba là các bài viết của tg rấ`t đa dạng, gầ`n như đầ` tài nào cũng có đủ sự trải đời và kinh nghiệm ví dụ như khi viết về` anh thanh niên đa cá`p cứ hiểu tuột như tg là anh đa cá`p thật, hay khi viết về` á gái điế`m ngôn từ cứ y như gái điế`m làm nghề` đã được năm năm, rô`i đế`n cặp đôi ngoại tình cũng thế`, nói chung là thật đế`n phũ phàng. Còn những nhân vật thật như Li, như Ex, như Huyề`n thì khỏi phải nói, diễn tả nội tâm từng người quá chi tiế`t cứ y như là đi dép trong bụng người ta, tôi là tôi khoái nhấ`t những đoạn tg nói những cái đố`i trá đầ`u giả của em Huyề`n, rô`i đế`n sự dí dỏm thông minh của em Li, nhưng mình ko thích nhân vật ex lắ`m, nế`u mình la ts mình yêu em Li Ố`c hơn(đây là ý kiế`n riêng của mình thôi, có thể vì ex xinh hơn, vì mình chưa gặp người thật) vv. Lí do gây nghiền thứ tư là tg này mình có thể trò chuyện tâm sự, xem ảnh miễn phí hắ`ng ngày chứ không như Nam Cao hay Vũ Trọng Phụng,. Lí do thứ năm là cho đọc chừa thoải mái, cái này mình

chưa ưng lắm vì như thế tội cho tg quá. Và còn nhiều lí do gây
nghiện nữa nhưng hôm sau biên tiếp chứ mỗi tay quá. Như thế mới
hiểu cho Ts biên cho ta đọc mỗi tay mỗi óc đến mức nào Thư
Nguyễn).

18. Đọc ký sự đòi nợ của Song Hà thì háu như trai làng thế hệ 7x
đòi cuối ai cũng thấy bóng dáng mình trong đó vừa thật vừa thơ và
cũng rất đòi thường dễ đọc (Nguyễn Ân)

19. Em đã theo chân anh từ truyện dài online đầu tiên, đó là “Tôi
đi tán gái” trên diễn đàn Dân Hương Sơn, đến nay cũng đã được 5 -
6 năm có lẽ. Ấn tượng khi mới đọc văn anh là sừng sột, tự hỏi
không biết ở đâu ra thứ văn phong “chép người” này? Ngày đó anh
làm điên đảo bọn trẻ với lối viết lạ lùng, sống động, hóm và duyên
đến kinh ngạc. Cái tài của anh là lạ hóa những thứ hết sức bình
thường, những thứ mà hàng ngày vẫn diễn ra nhưng không mấy ai
để ý. Trong lối kể chuyện tưởng như tung tung, ngang ngang, bỗ bã,
thậm chí suồng sã ấy, nhiều khi lại bắt gặp những câu văn hết
sức tinh tế và sắc sảo.

Rất hiếm ai làm được như Song Hà, anh có thể dẫn dắt cảm
xúc người đọc đi từ trạng thái này sang trạng thái khác chỉ bằng vài
con chữ. Đó là lối hành văn ngẫu hứng, đùa đùa, thật thật như đùa
giỡn người đọc rồi bất ngờ tung ra cái kết sắc lẹm làm thay đổi
hoàn toàn mọi suy diễn và phán đoán trước đó.

Viết văn đôi với Song Hà như ảo thuật gia chơi với chiếc khăn,
có thể nói anh là phù thủy của 24 chữ cái và là một hiện tượng trong

văn đàn đương đại - đặc biệt ở mảng online có lẽ Song Hà không có đồ i thủ. (Thịnh Helios)

20. Đọc truyện về tình yêu của anh thầy rất gần gũi. Anh viết truyện của anh nhưng có lẽ ai đọc cũng thấy 1 phần hoặc nhiều phần của mình trong đó. Đặc biệt là cái cách viết thật thà: như chuyện yêu nhau, hôn nhau, hẹn hò buổi tối dứt khoát là phải bóp vú hoặc làm tí cho đỡ vật (Nguyễn Thế Vinh)

21. Giữa cuộc sống bon chen đời thường. Cậu có những nụ cười nhếch mép, cậu 1 tiếng cười sáng khoái, cậu 1 chút im lặng để chiêm nghiệm giữa muôn vàn bận bịu cuộc sống. Văn của tráng sĩ giống như giữa 1 bãi cát trắng trải dài nổi lên 1 viên ngọc sáng lấp lánh để mọi người soi mình, thấy hình ảnh đầu đó của mình trong đó. Thank cuộc đời đã mang anh đến (Van Duong Nguyen)

22. Khi đọc truyện của anh em thầy có đôi chút nào đó giống mình và nhiều ng khác ắt hẳn cũng thấy mình trong đó. Văn anh sử dụng mộc mạc mang một phong cách riêng có lẽ chính vì cách sử dụng ngôn ngữ giữa đời thường đó lại cuốn hút được nhiều đọc giả. Và nó hợp với mọi lứa tuổi. (Minh Tâm Nguyễn)

23. Đọc văn của SH tôi cảm nhận nó có nét gì đó khá tương đồng với dòng văn học hiện thực phê phán thời các cụ Nguyễn Công Hoan,

Ngô Tất Tồ ... Nó kh-iế n cho người đọc có thể cảm nhận được cái mùi thum thúi của xã hội hỗn loạn này. (Nguyễn Thiện Khiế t)

24. Thú vị, gâ n gũi, đầ y hài hước nhưng rấ t sâu sắ c. Thích cách dẫn dắ t tự nhiên y như ngoài đời của anh. Dễ gâ n ở mọi tình huố ng, mọi nhân vật. Có những điề u khi đọc trong văn của anh chính là những điề u đã và đang đọc ở ngoài đời.(Thu Thảo)

25. Cho em tóm lại một câu là sách của Song Hà xuấ t bản đã làm số ng lại văn hoá đọc của lớp trẻ thời @ đang ngày càng mai một, nó vừa hài vừa thật, ngôn ngữ rấ t đời thường nên cũng dễ đọc, dễ nhớ (Nguyễn Ân)

26. Vì điề u kiện mạng mẽ o và hiện tại đang ở ả n(nói cách khác là ru rú ở nhà) nên em không vào được blog của tráng sĩ để đọc truyện nên em sẽ lại hóng sách của SH. Chưa đọc nên không biế t cảm xúc nó thế nào. Hai tập vừa mua thì phải đọc dè xẻ n sợ đọc hế t rồi không lắ y đâu ra đọc được nữa(hiện tại phải nhâm nhi tập 2 từ từ). Đọc xong tập 1 mà cứ bị buồ n. Giọng văn hài hước, bắ t câ n, bâng quơ mà có gì đó đắ ng trong lòng. Bắ t đầ u và diễn biế n truyện tự nhiên, buồ n cười. Chúi mũi vào sách mà cười nhưng cứ kế t thúc là lại thắ y buồ n không tả nổi. Giố ng như một kẻ đầ y những vế t cắ t trong lòng mang vỏ bọc vô tư, bắ t câ n đời. (Phuong Thi Trieu)

27. Những tình cảm rất thật đời thường ai cũng có được viết ra không giàu giàu.

Vì vậy tác phẩm của Song Hà lôi cuốn được bạn đọc, nhất là giới trẻ và trung niên - rất khát khao sự thật, khát khao bộc lộ. Đọc Song Hà, ta nhanh chóng thấy được tâm sự của một bộ phận giới trẻ và trung niên đang đau đầu trước những lựa chọn cho lối rẽ cuộc đời.

Ân sau những dung dị đời thường có chút bốp chát, thẳng thừng, hịch toẹt mà ta thấy rõ trong trang viết, ta vẫn thấy một Song Hà ý nhị, tinh tế, sâu sắc, muốn dẫn dắt người đọc hướng đến những tình cảm trong sáng, cao đẹp. Anh rất thật trên những dòng chữ của mình.

Đọc Song Hà còn cho ta thấy những châm ngôn, những triết lý rất tưởng như đơn giản, bông đùa nhưng lại rất đau đớn thuyết phục.

Cũng qua tác phẩm của Song Hà, chúng ta có thể hiểu biết nhiều hơn về vùng đất, con người, văn hóa, cuộc sống vốn đã rất nổi tiếng: Hà Tĩnh. Cảm ơn Song Hà vì những điều trên và cả những điều thú vị khác nữa trong tác phẩm của anh mà tôi muốn cùng các bạn đọc khác nữa cùng khám phá. (Nhuhoa Tran)

28. Mới đc biết facebook và và status gần của bác trước Tết nhưng đã có thiện cảm và luôn cập nhật. Sẽ kiếm truyện để đọc nữa và khả năng sẽ mua sách của bác về nhâm nhi với cà phê để biết “cuộc sống nói gì”. (Hoàng Đức Độ)

29. Bằ ng sự cảm nhận tinh tế của một tâm lòng biế t chia xẻ, sâu sắ c và đầ y tính nhân văn, ló i viế t đắ t đế n từng câu chữ, văn Anh há p dẫn chúng tôi bởi cách viế t tung tung, đòi thực làm chúng tôi cứ phải phì cười, sau đó lại lặ ng người đi mà nghĩ ngợi, sao mà tình cảm đế n thế , sâu sắ c và buồ n đế n thế . Đú ng là một câ y viế t có tài, có duyên không trộn lẫn vào đầ u đượ c. Tình cò vào Facebook của Anh cách đầ y 3 tháng, tôi đã có thói quen vào Trang viế t của Anh mỗi khi có tâm trạng, mỗi khi buồ n, bởi đầ y đú ng là một cõ i Bình yên.(Tran Thi Thu Ha)

30. Lầ n đầ u tiên tôi đế n với Song Hà là từ chuyện Ngoại tình. Đó là 1 vắ n đề ` muồ n năm cũ nhưng lại luồ n luồ n mới, qua giọng văn của Song Hà lại càng mới mẻ, thú vị.

Dầ n dầ n tôi tìm đọ c mọi tác phẩm của anh. Hề t cười ngặt nghẽ o với “Em mây”, các bự a nhân ktx... lại bù i ngừ i với Ex, Ly và ko khô i tức giận với Huyề n. Lại thắ y thương cho nhữ ng Nhâm, Thủy... tuy nhậ t mò nhưng thật sồ ng độn g, điể n hình của nhữ ng nàng thôn nữ Việ t Nam, đầ u có học hành vẫn ko thể thoá t ra đượ c khô i tư duy chậ t hẹp để biế t đượ c tình yêu thật sự là gì. Đầ n ông thường cười trong khi nước mắ t lại chỉ muồ n rơi. Tôi thương phụ nữ vì họ hay khô c và thương đầ n ông vì họ ko khô c đượ c. (Mây Loắ ng Quắ ng)

31. Ứng nhậ t la cach bac phac hoa nhân vật, tư dung mao, hanh vi đên diên biên tâm li. Đoc la thây ngay nhưng con người như vậy đầ ng sồ ng xung quanh và co ca minh trong đò . Lôi việ t di dom, hai hươ c co chut tục nhưng rất nhân văn. Cười ngoac mô m xong lai thây chat chat, mắ n mắ n... Rậ t Đoi va rậ t Thuc (Phạm Khoa)

32. Viế t về đề tài sinh viên thì đã có rấ t nhiề u người viế t, nhưng sau khi đọc “Những chuyện XiZ thời sinh viên của Song Hà, chúng tôi những người thuộc thế hệ 7x mới thực sự tìm thấy mình trong đó. Một thời đói khổ, túng thiế u nhưng lãng mạn và rấ t nhiề u kỷ niệm; qua ngòi bút Song Hà tất cả bỗng trở nên sinh động, tươi mới như đang diễn ra trước mắ t. Đó là nhờ tài kể chuyện hài hước, hóm hình và khả năng quan sát rấ t tinh tế của tác giả. Luôn đón chờ những tác phẩm mới của anh! (Thắ ng Mề m – thành viên Ô tô Fun)

33. Cảm ơn Song Hà, một tài năng văn chương cõi mạng. Ai đã 1 lần đọc văn lão, như nào được thông, cảm nhận thấy đời nhẹ như cái lông bay chấ p chơi. Một bậc thầy ngôn từ, câu chữ nhẹ nhàng, lối hành văn dí dỏm, dễ hiểu, thấ m đậm tính nhân bản. Những chuyện hắ n kể rấ t đời thường, rấ t tình và bất thình lình cuố n hút. Một cô em họ bảo với tôi, rấ t lười đọc, nhưng kể từ khi tiế p cận văn Song Hà thì em ấy có thêm niề m tin bấ u vú, ngày đêm hưởng lạc không quên gỡ gạc thâm văn, khơi gợi văn hoá đọc, và nhận thấy giá trị thầ n thánh của văn chương trong cuộc mưu sinh buôn thúng bán mẹt...

Cảm ơn Song Hà, một người thầy đã dạy tôi biế t đá bóng đóng gạch thời Mễ trì ký túc. Những buổi chiề u xếp gạch đá bóng và ngò i hóng những bóng hồ ng lả lướt mơi mơi. Trong đời thường và ngay khi cùng đá bóng đóng gạch mới thấy Song Hà hào hoa phong nhã, lãng tử vô cùng. Kỹ thuật khéo léo, dắ t bóng khi méo khi tròn, và những màn đột phá mông má đáng nể. Bởi vậy, hắ n cũng phải nhận sự vây hãm, triệt hạ của các kinh địch, sự thiế u thông hiểu của

đồng đội, tạo nên Song Hà tài hoa mà cô độc xoay sở, mà chỉ hấn mới chiêm nghiệm, thấu hiểu tận cùng và rất chia sẻ những ai đồng cảnh ngộ. Ngược lại, nhưng ai tâm tư và rơi vào thế ấy, đủ trải nghiệm, mới hiểu Song Hà và những chuyện anh kể ra, giản dị mà sâu cay...

Cảm ơn Song Hà đã tái hiện sinh động một thời bù bực mông lung qua “những chuyện bực thời SV”, rất thật, rất nhân văn và những ăn năn thời mở cửa... (Hong Dx - cựu sinh viên Mễ Trì)

